Marksizm-Leninizmin Küçük Kitaplığı

LENİNİZM

PROLETARYANIN BÜYÜK ÖĞRETMENLERİNİN ESERLERİNDEN DERLENMİŞTİR

PROLETER DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ

Proletaryanın Sınıf Mücadelelerini Yönetme Bilimi
İşçi Sınıfının Mücadele Biçimleri Öğretisi
Stratejik ve Taktik Önderlik
Devrimci ve Reformist Önderlik
Komünist Enternasyonal'in Stratejisi ve Taktiği

7. DEFTER

inter

PROLETER DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ

İNTER
YAYINLARI

Bu kitap, 1936'da Moskova-Leningrad'da SSCB'ndeki Yabancı İşçiler Yayınevi Kooperatifi tarafından yayınlanan orijinal Almanca baskının Batı Almanya, Kiel, Rotfront Verlag tarafından yapılan tıpkıbasımından Türkçeye çevrilmiştir.

Türkçeye çevirirken, orijinaldeki olası çeviri hatalarını ortadan kaldırmak için, kitapta geçen pasajlar, Lenin ve Stalin'in daha sonra yayınlanan otorize edilmiş eserleriyle karşılaştırılmıştır.

Birinci Basım: Temmuz 1992

Dizgi : Dönüşüm
Baskı : Teknografik Matbaacılık A.fi.
Kapak Baskı : Anka Ofset
Kapak : İnter Grafik-Tasarım

İNTER YAYINLARI
Ankara Cad. No: 31 Kat:4 Daire: 51
Cağaloğlu—İSTANBUL
Tel: 519 16 16

LENİNİZM

OKULLAR VE KENDİ KENDİNE ÖĞRENİM İÇİN DERS DEFTERLERİ
Proletaryanın büyük öğretmenlerinin eserlerinden derlenmiştir

VII. DEFTER

PROLETER DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ

1936

SSCB'NDEKİ YABANCI İŞÇİLER YAYINEVİ
KOOPERATİFİ / MOSKOVA - LENİNGRAD

Çeviren
İsmail YARKIN

İÇİNDEKİLER

I— LENİNİZM, STRATEJİ VE TAKTİK SORUNUNU NASIL KOYUYOR? 7-19

1— Proletaryanın Sınıf Mücadelesini Yönetmenin Bilimi Olarak Bolşevizmin Stratejisi ve Taktiği Üzerine Stalin Yoldaş 7

2— Proletaryanın Stratejisi ve Taktiğinin Temel İlkeleri ve Marx ve Engels'ten Örnekler 8

3— Somut Önderlik, Durumun Özelliklerini Dikkate Almak — Leninist Strateji ve Taktiğin En Önemli Özelliği Budur 13

4— Bolşevizmin Stratejisi ve Taktiğinin Uluslararası Önemi 15

5— Stratejinin Parti Programına Bağımlılığı 17

II— BOLŞEVİZMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ 21-32

1— Bolşevizmin Stratejisi 21

A) Devrimin Çeşitli Aşamalarında Strateji Üzerine Stalin Yoldaş 21

B) Siyasi Stratejinin Ana Hatları 23

2— İşçi Sınıfının Mücadele Biçimlerinin Öğretisi Olarak Taktik ..25

A) Devrimin Kabarma ve Alçalması İle Bağıntı İçerisinde Taktik Üzerine Stalin Yoldaş 25

B) Stratejiye Tabi Parça Olarak Taktik 26

C) Mücadele Biçimlerinin Seçimi ve Taktik 28

III— BOLŞEVİZMİN STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİĞİ 33-54

1— Stratejik Önderlik ve Temel İlkeleri 33

A) Stratejik Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

33 B) Yedeklerle Manevra; Proletaryanın Sınıf Mücadelesinde Geri Çekilme ve Saldırı
38 2— Taktik Önderlik
43 A) Taktik Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş
43 B) Proletaryamn Taktiğinde Legal ve İllegal Mücadele Biçimlerinin Birleştirilmesi
47 C) Kitleleri Kendi Siyasi Tecrübeleri Temelinde Devrimci Mevzilere Yaklaştırmak, Leninizmin En Önemli Taktik İlkelerinden Biridir
48 D) Taktik Önderliğin İlkesi, Zincirin Esas Halkasını Kavramaktır
51 3— Sloganlar ve Onların Strateji ve Taktikteki Önemi
52

IV— DEVRİMCİ VE REFORMİST ÖNDERLİK
55-61 1— Devrimci ve Reformist Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş
55 2— Uzlaşmalar Üzerine Lenin
57 3— Proletarya Diktatörlüğünün Kurulmasından Önce ve Sonra Reformlar
60

V— KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN STRATEJİ VE TAKTİĞİNİN ESAS GÖREVLERİ
63-1011— İşçi Sınıfının Çoğunluğunu Kazanma ve Onların Emekçi Kitleler Üzerindeki Hegemonyası Uğruna Mücadele, Komintern'in Stratejisinin Esas Görevidir
63 2— Komintern'in Taktiğinin Esas Görevleri
66 3— İçinde Bulunduğumuz Aşamada Proletaryanın Faşizme Karşı Birleşik Cephesi İçin Mücadele
70 4— Anti-Faşist Halk Cephesi Üzerine
82 5— Birleşik Cephenin Tek Tek Ülkelerdeki Merkezi Sorunları.84
6— Birleşik Cephe ve Faşist Kitle Örgütleri
90 7— Emperyalistlerin Yeni Bir Dünya Savaşına Hazırlanmasıyla Bağıntı İçinde Komintern'in Taktiği
97

I

LENİNİZM, STRATEJİ VE TAKTİK SORUNUNU NASIL KOYUYOR?

1— Proletaryanın Sınıf Mücadelesini Yönetmenin Bilimi Olarak Bolşevizmin Stratejisi ve Taktiği Üzerine Stalin Yoldaş

İkinci Enternasyonal'in egemenlik dönemi, proletaryanın siyasi ordularının az çok barışçıl gelişme koşulları altında oluşturulması ve eğitimi dönemiydi. Parlamentarizmin, sınıf mücadelesinin ağırlıklı biçimi olduğu dönemdi. Büyük sınıf çatışmaları, proletaryanın devrimci muharebelere hazırlanması, proletarya diktatörlüğünü elde etmenin yolları sorunları, o zamanlar gündemde durmuyor gibi görünüyordu. Görev, proletarya ordularının oluşturulması ve eğitimi için bütün legal gelişme yollarından yararlanmak, proletaryanın muhalefet durumunda kaldığı ve muhalefet durumunda kalmak zorunda gibi görüldüğü parlamentarizmden koşullara uygun biçimde yararlanınakla sınırlanıyordu. Kanıtlamaya gerek yok ki, böyle bir dönemde ve proletaryanın görevlerinin böyle bir kavranışıyla, ne çerçevesi sağlam bir strateji, ne de işlenmiş bir taktik olamazdı. Elbette, taktik ve strateji üzerine parça parça, birbirinden kopuk düşünceler vardı ama taktik ve strateji yoktu.

İkinci Enternasyonal'in ölümcül günahı, o sıralar parlamenter mücadele biçimlerinden yararlanma taktiğini uygulamasında değil, bu biçimlerin önemini abartmasında, onları nerdeyse biricik mücadele biçimleri olarak görmesinde ve II. Enternasyonal partilerinin, açık devrimci muharebeler dö-

nemi başlayıp, parlamento dışı mücadele biçimleri sorunu ön plana çıktığında, yeni görevlere sırt çevirmesi, onları reddetmesinde yatar.

Ancak bunu izleyen dönemde, proletaryanın açık eylemleri döneminde, proleter devrimi döneminde, burjuvazinin devrilmesi sorunu ivedi bir sorun haline, proletaryanın yedek güçleri sorunu (strateji) en yakıcı sorunlardan biri haline geldiğinde, tüm mücadele ve örgüt biçimleri —parlamenter ve parlamento dışı (taktik)— tüm belirginlikleriyle öne çıktığındadır ki, ancak bu dönemdedir ki, proletaryanın mücadelesinin sınırları sağlam çizilmiş bir stratejisi ve işlenmiş bir taktiği yaratıldı. İkinci Enternasyonal oportünistlerinin unutturduğu, Marx ve Engels'in taktik ve strateji üzerine dahiyane düşünceleri Lenin tarafından tam da bu dönemde günışığına çıkarıldı. Ama Lenin, kendisini Marx ve Engels'in tek tek taktik önermelerini yeniden tesis etmekle sınırlamadı. Onları daha da geliştirip, yeni düşüncelerle ve önermelerle tamamladı; tüm bunları, proletaryanın sınıf mücadelesine önderlik için bir kurallar ve yol gösterici ilkeler sistemi halinde birleştirdi. Lenin'in "Ne Yapmalı", "İki Taktik", "Emperyalizm", "Devlet ve Devrim", "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky", "Çocukluk Hastalığı" gibi yazıları hiç kuşkusuz Marksizmin genel hazinesine, onun devrimci cephaneliğine son derece değerli katkılar olarak girecektir. Leninizmin stratejisi ve taktiği, proletaryanın devrimci mücadelesine önderlik bilimidir. (***J. V. Stalin,*** *Eserler, Cilt 6, s. 144-146, İnter Yayınları, İst. 1989.)*

2— Proletaryanın Stratejisi ve Taktiğinin Temel İlkeleri ve Marx ve Engels'ten Örnekler

Marx daha 1844/45'te eski materyalizmin esas eksikliklerinden birini, yani eski materyalizmin, devrimci pratik faaliyetin şartlarını kavramayı ve önemini değerlendirmeyi beceremediğini tespit ettikten sonra bütün hayatı boyunca, teo-

rik çalışmaların yanı sıra proletaryanın sınıf mücadelesinin taktik meselelerine de büyük bir özenle eğilmiştir. Marx'ın ***bütün*** eserleri, özellikle 1913'te dört cilt halinde yayınlanan Engels'le mektuplaşmaları bu konuda muazzam bir malzeme sunmaktadır. Bu malzeme henüz tamamen toplanmış, sınıflandırılmış, incelenmiş ve çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Bu yüzden burada biz, çok genel ve kısa açıklamalarla yetinmek zorundayız. Bu arada Marx'ın, materyalizmi, meselenin ***bu*** yanı olmadığı sürece haklı olarak yarım, tek yanlı ve yarı ölü olarak nitelendirdiğini özellikle belirtmek isteriz. Marx, proletaryanın taktiğinin esas görevini, metaryalist-diyalektik dünya görüşünün bütün temelleri ile kesin bir uyum içinde belirledi. Ancak mevcut toplumun istisnasız tüm sınıflarının karşılıklı ilişkiler bütününün nesnel bir şekilde incelenmesi ve dolayısıyla bu toplumun nesnel gelişme derecesinin ve öteki toplumlarla karşılıklı ilişkilerinin incelenmesi, ilerleyen sınıfın doğru taktiğinin temelini oluşturabilir. Burada bütün sınıflar ve bütün ülkeler durağan değil, dinamik yönleriyle ele alınır, yani hareketsiz halde değil, hareket içinde (bu hareketin yasaları, her sınıfın varlığının ekonomik şartlarında doğar). Hareket ise sadece geçmiş açısından değil, aynı zamanda gelecek açısından da dikkate alınır; yalnızca yavaş değişmeleri gören "evrimcilerin" yüzeysel anlayışına göre değil, diyalektik bir şekilde incelenir. Marx, Engels'e şöyle yazıyordu: "Buna benzer büyük gelişmelerde yirmi yıl, bir gün bile etmez, oysa bunun ardından öyle günler gelebilir ki, bunlar yirmi yıla bedeldir..." Proletaryanın taktiği, her an, her gelişme aşamasında insanlık tarihinin bu nesnel olarak kaçınılmaz diyalektiğini göz önüne almalıdır; bir yandan siyasi durgunluk çağlarından ya da kaplumbağa adımlarıyla ilerleyen sözümona "barışçı" gelişmeden, ilerleyen sınıfın bilincini, gücünü ve mücadele azmini geliştirmek için yararlanmalı, diğer yandan bütün bu yararlanma çalışmalarını sözkonusu sınıfın hareketinin "nihai hedefine" yönelterek onları, "yirmi yıla bedel olan" büyük günlerin büyük görevlerini pratikte çözmeye hazırlamalıdır. Bu noktada Marx'ın iki sözü özellikle önemlidir: birincisi ***Felsefenin***

Sefaleti'nde belirttiği ekonomik mücadele ve proletaryanın ekonomik örgütleri üzerine, ikincisi ise *Komünist Manifesto*'da belirttiği proletaryanın siyasi görevleri üzerinedir. Birincisinde şöyle diyor: "Büyük sanayi tek bir yerde bir yığın birbirini tanımayan insanı bir araya toplar. Rekabet onları çıkarlarına göre böler. Ama ücretlerini koruma kaygısı, patronlara karşı bu ortak çıkarları onları aynı direnme düşüncesinde birleştirir: Koalisyon. ...Başlangıçta tek tek kurulan koalisyonlar, gruplar meydana getirirler ve her zaman bütünleşmiş sermaye karşısında birliğin korunması işçiler için ücretlerini elde etme gayretinden daha önemli bir hale gelir... Bu mücadelede —gerçek bir iç savaş— gelecek bir çarpışmanın bütün unsurları birleşir ve gelişir. Bu noktaya bir kez ulaşıldı mı, bu sefer birlik siyasi bir nitelik kazanır." İşte ekonomik mücadelenin ve sendikal hareketin birkaç on yıllık, yani proletaryanın güçlerini "gelecek çarpışmaya" hazırlama uzun döneminin programı ve taktiği. Buna Marx ve Engels'in belirttiği sayısız noktayı da eklemek gerekir. Marx ve Engels İngiliz işçi hareketi örneğinde endüstriyel "refahın" nasıl "proletaryayı satın almak" ..., onu mücadeleden alıkoymak çabalarına yol açtığını, esasen bu "refahın" işçileri nasıl
"yozlaştırdığını" ...; İngiliz proletaryasının nasıl "burjuvalaştığını, öyle ki bütün uluslar içinde en burjuva olan bu ulusun (İngiltere), işi burjuvazinin yanı sıra bir burjuva aristokrasisine ve bir burjuva proletaryaya sahip olmaya kadar vardırmak istediğini" ...; proletaryanın "devrimci enerjisinin" nasıl "uçup gittiğini" ...; "İngiliz işçilerinin gözle görülür burjuva hastalığından kendilerini kurtarana kadar" nasıl az çok uzun bir dönem beklemek gerektiğini...; İngiliz işçi hareketinin nasıl "eski Çartistlerin coşkusundan" yoksun olduğunu; İngiliz işçi önderlerinin nasıl "radikal burjuvazi ile işçiler" arasında bir çeşit ara unsur haline geldiğini...; "İngiliz işçisinin" İngiltere'nin tekelci konumu yüzünden ve bu tekelci konum altedilmediği sürece nasıl "daha ileri gitmek istemediğini"

göstermişlerdir. İşçi hareketinin genel gidişi ***(ve sonucu)*** ile bağıntı içinde ekonomik mücadele taktiği burada hayret verecek şekilde kapsamlı, çok yönlü, diyalektik, gerçek devrimci bir bakış açısıyla ele alınmaktadır.

Komünist Manifesto siyasi mücadele taktiği olarak Marksizmin şu ilkesini koyuyor: "Onlar (komünistler) işçi sınıfının en yakın amaçları ve çıkarlarına erişmek için mücadele ediyorlar, ama onlar aynı zamanda şimdiki hareket içinde hareketin geleceğini temsil ediyorlar". Marx bu görüşe uygun olarak 1848 yılında Polonya'da "Tarım Devrimi" partisini, yani "1846 Krakov Ayaklanması'nı başlatan partiyi" destekledi. Marx 1848 ve 1849'da Almanya'da aşırı devrimci demokrasiyi destekledi ve o zamanlar taktik üzerine söylediklerinden hiç bir zaman dönmedi. O, Alman burjuvazisini, "başından itibaren halka ihanet etme" (ancak köylülükle bir ittifak burjuvaziye, hedeflerini tam olarak gerçekleştirme imkanını yaratabilirdi) "ve eski toplumun soylu temsilcileriyle uzlaşma eğiliminde olan" bir unsur olarak ele aldı. İşte Marx'ın, burjuva-demokratik devrim çağında Alman burjuvazisinin sınıf durumu hakkındaki toparlayıcı tahlili budur. Bu tahlil, toplumu hareket halinde, —hem de sadece hareketin ***geriye dönük*** yanıyla da değil— … ele alan materyalizmin çok güzel bir örneğidir: "Kendine inançsız, halka inaçsız, üsttekilere diş gıcırdatan, alttakiler önünde tir tir titreyen… dünyayı saran kasırgadan ürkmüş… hiçbir yönde enerjisi kalmamış, her yönü taklide kalkan… inisiyatifsiz — kendini, sağlam ve dinç bir halkın ilk gençlik hareketlerini bizzat kendi içi geçmiş çıkarları adına yönetmeye mahkûm gören bunak ihtiyar." Aşağı yukarı yirmi yıl sonra Marx, Engels'e yazdığı bir mektupta … 1848 Devriminin başarısızlığına sebep olarak, burjuvazinin, "özgürlük uğrunda savaşmayı ***göze almaktansa*** kölelik içinde barışı tercih etmesi"ni göstermiştir. Marx, 1848/49 Devrimi çağı sona erdiği zaman her türlü devrimcilik oyunlarına karşı çıktı (Schapper-Willich ve onlarla mücadele) ve âdeta "barışçı" bir şekilde yeni devrimleri hazırlayan yeni çağda çalışmayı öğrenmeyi talep et-

ti. Marx'ın hangi düşünceyle bu çalışmanın uygulanmasını talep ettiği, Almanya'nın 1856'da, yani en koyu gericilik dönemindeki durumunu değerlendirişinden anlaşılabilir: "Almanya'da her şey, proleter devrimini, köylü savaşının bir çeşit ikinci baskısıyla destekleme imkanına bağlı olacaktır." ... Marx, Almanya'da demokratik (burjuva) devrim tamamlanmadığı sürece sosyalist proletaryanın taktiğinde bütün dikkatini köylülüğün demokratik enerjisinin geliştirilmesine yöneltmiştir. Marx'a göre Lasalle'in tavrı "nesnel olarak bütün işçi hareketinin Prusyalılara gammazlanması" idi..., diğer şeylerin yanında o tam da "junkerlere ve Prusya milliyetçiliğine destek sağladığı" için. Engels 1865'te, plânlanan ortak bir basın bildirisiyle ilgili olarak Marx'la yazışmalarında şöyle diyordu: "Esas olarak bir tarım ülkesi olan bir ülkede sanayi proletaryası adına sadece burjuvaziye hücum etmek, öte taraftan tarım proletaryasının büyük feodal aristokrasi tarafından ataerkil bir şekilde 'sopayla' sömürülmesine tek kelimeyle değinmemek büyük bir alçaklıktır." 1864-1870 döneminde, Almanya'da burjuva-demokratik devrimin tamamlandığı dönem, Prusya ve Avusturya'da sömürücü sınıfların bu devrimi ***yukarıdan*** tamamlama yöntemleri yüzünden birbiriyle mücadele ettiği dönem sona erdiği zaman Marx sadece Bismarck'la flört eden Laselle'i mahkûm etmekle kalmadı; aynı zamanda da "Avusturyacılık"a (Austrophili) kapılan ve partikülarizmi savunan Liebnecht'i de doğru yola çağırdı; Marx, Bismarck'a olduğu kadar "Avusturyacılar"a karşı da aynı acımasızlıkla mücadele veren devrimci bir taktik talep ediyordu; öyle bir taktik ki, "galiplere", Prusyalı junkerlere adım uydurmayan, aksine derhal ona karşı mücadeleyi yeniden ele alacak bir taktik, ***hem de*** Prusyalıların askeri zaferlerinin meydana getirdiği ***temel üstünde*** ... Enternasyonal'in 9 Eylül 1870 tarihli ünlü bildirisinde Marx, Fransız proletaryasını zamansız bir ayaklanmaya karşı uyarıyordu; ama buna rağmen ayaklanma patlak verince (1871), bu sefer Marx büyük bir coşkuyla kitlelerin "gökleri fetheden" devrimci inisiyatiflerini selamladı (Marx'ın Kugelmann'a Mektubu). Marx'ın diyalektik materyalizm görüşü açısından bu veya buna benzer

birçok durumda devrimci eylemin yenilgiye uğraması, proletaryanın mücadelesinin genel ***gidişatı ve sonucu*** açısından, işgal edilmiş mevzileri terk etmekten, mücadele etmeden teslim olmaktan ehvenişerdi. Böyle bir teslimiyet proletaryanın moralini bozar, onun mücadele yeteneğini yok ederdi. Siyasi durgunluk ve burjuva lagelitesinin hüküm sürdüğü dönemlerde legal mücadele araçlarından yararlanmayı mükemmel bir şekilde değerlendiren Marx, 1877/78 yıllarında Sosyalistler Yasası'nın çıkarılmasından sonra Most gibi birinin "devrimci lafazanlığını" şiddetle mahkûm etti. Ama o zamanlar Sıkıyönetim Yasası'na bir cevap olarak illegal mücadeleye geçmede yeterince sağlamlık, kararlılık, devrimci tavır ve hazırlık göstermeyen resmi Sosyal-Demokrat Parti'ye geçici olarak egemen olan oportünizmi de en az onun kadar, hatta ondan da fazla yerdi. *(**Lenin,** "**K**arl **M**arx", Tüm Eserler, cilt XVIII, s. 4**0**-45)*

3— Somut Önderlik, Durumun Özelliklerini Dikkate Almak — Leninist Strateji ve Taktiğin En Önemli Özelliği Budur

… İşçi hareketi aslında her yerde burjuvazi üzerinde zafere giden yolda aynı tür hazırlık okulundan geçse de, bu gelişmeyi her ülkede ***kendine özgü bir tarzda*** yaşar. İleri büyük kapitalist ülkeler bu yolda, örgütlü bir siyasi akım olarak zafere hazırlanabimek için tarihin kendisine on beş yıl süre tanıdığı Bolşevizme oranla ***çok daha büyük bir hızla*** ilerlemektedirler. Üçüncü Enternasyonal bir yıl gibi kısa bir süre içinde tayin edici bir zafer elde etmiştir; daha birkaç ay öncesine kadar Üçüncü Enternasyonal'e göre tartışılmaz bir üstünlüğe sahip olan, görünüşte sağlam ve güçlü ve dünya burjuvazisinin her türlü —dolaylı ve dolaysız, maddi (bakanlıklar, pasaportlar, basın) ve düşünsel— desteğinden yararlanan sosyal-şoven sarı İkinci Enternasyonal'i yenmiştir.

fiimdi her şey, her ülkenin komünistlerinin hem oportü-

nizm ve 'sol' doktrinciliğe karşı mücadelenin ilkesel ana görevlerini, hem de bu mücadelenin tek tek her ülkede, o ülkenin kendine özgü ekonomisinin, siyasetinin, kültürünün, milli bileşiminin (İrlanda vb.), sömürgelerinin, dinsel yapısının vb. vb. özel niteliklerine uygun olarak büründüğü ve kaçınılmaz olarak bürünmek zorunda olduğu ***somut özelliklerini*** bilinçli olarak hesaba katmalarına bağlıdır. Her yerde İkinci Enternasyonal'e duyulan hoşnutsuzluk hissedilir bir şekilde büyümekte ve yayılmaktadır; bu, hem İkinci Enternasyonal'in oportünistliği yüzünden, hem de onun, Dünya Sovyetler Cumhuriyeti uğruna mücadelesinde devrimci proletaryanın uluslararası taktiğini yönetme yeteneğine sahip gerçekten merkezi, gerçekten yönetici bir merkez kurmada gösterdiği yeteneksizlik ve başarısızlık yüzündendir. Böyle bir yönetici merkezin hiçbir şekilde mücadele kurallarını basmakalıp bir şekilde tespit edemeyeceği, mekanik bir şekilde dengeleyemeyeceği ve özdeşleştiremeyeceğini bilmek gerekir. Halklar ve ülkeler arasında ulus ve devlet bakımından farklılıklar olduğu sürece —ki bu farklılıklar, hatta bütün dünyada proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesinden çok çok sonra bile varlığını koruyacaktır— bütün ülkelerdeki komünist işçi hareketinin uluslararası taktik birliği, çeşitliliğin bertaraf edilmesini, ulusal farklılıkların ortadan kaldırılmasını değil (şu anda bu saçma bir hayalperestlik olurdu), tam tersine komünizmin ***temel*** ilkelerinin (Sovyet iktidarı ve proletarya diktatörlüğü), bu ilkeleri ***ayrıntılarda doğru bir şekilde değiştirerek*** ve ulusal ve ulusal-devletsel özelliklere doğru bir şekilde uydurarak uygulanmasını gerektirir. Herkes için ***aynı olan*** uluslararası görevin çözülmesi; işçi hareketi içindeki oportünizm ve radikal doktrincilik üzerinde zafer; burjuvazinin devrilmesi, Sovyet Cumhuriyetinin ve proletarya diktatörlüğünün kurulması meselesinde her ülkenin uygulayacağı ***somut yöntemlerde*** özel ulusal olanı, özgül ulusal olanı araştırmak, incelemek, ortaya çıkarmak ve kavramak — içinde bulunduğumuz tarihi anda her ileri ülkenin (ve sadece ileri ülkelerin değil) esas görevi işte budur. İşçi sınıfının öncüsünü tarafımıza çekmekle, onun parlamentarizm karşısında

Sovyet iktidarı saflarına, burjuva demokrasisi karşısında proletarya diktatörlüğü saflarına geçmesiyle en
önemli şey —tabii ki bu her şey demek değildir, ama en önemlisidir— yapılmış oldu. fiimdi bütün gücümüzü, bütün dikkatimizi daha az önemli gözüken —ve belli ölçüde gerçekten de daha önemsiz olan— ama buna karşılık görevin pratik çözümüne pratikte daha yakın olan ***ikinci*** adımda yoğunlaştırmalıyız: Proletarya devrimine ***geçme*** ya da ona ***yaklaşmanın*** biçimini bulmak...

...Genel olarak tarih, özel olarak da devrimlerin tarihi en iyi partilerin, en ileri sınıfların en sınıf bilinçli öncü birliklerinin tahmin ettiklerinden daima içerik olarak çok daha zengin, daha renkli, daha çok yönlü, daha canlı ve "kurnaz"dır. Bu anlaşılırdır da, çünkü en iyi öncü birlikler, onbinlerin bilincini, arzusunu, tutkusunu, hayalgücünü dile getirir. Devrim ise bütün insan yeteneklerinin, özel bir atılım ve özel bir gerilim anında, en keskin sınıf mücadelesi tarafından harekete itilmiş onlarca milyonun bilinci, iradesi, tutkusu ve hayalgücüyle gerçekleşir. Bundan, şu son derece önemli iki pratik sonuç çıkar: Birincisi, devrimci sınıf görevini gerçekleştirmek için toplumsal faaliyetlerin istisnasız ***bütün*** biçimlerine ve yönlerine egemen olmayı bilmelidir (buna bağlı olarak siyasi iktidarı ele geçirdikten sonra bazen büyük riskleri göze alarak, muazzam tehlikeler altında o güne kadar tamamlamadığını sona erdirmelidir); ikincisi, devrimci sınıf, gerektiğinde aniden bir biçimin yerine hızla bir diğerini koymaya hazırlıklı olmalıdır. *(**Lenin,** Tüm Eserler, cilt XXV, "Sol" Radikalizm Bir Çocukluk Hastalığı, s. 279-281, 284-285 [1920].)*

4— Bolşevizmin Stratejisi ve Taktiğinin Uluslararası Önemi

Bolşeviklerin taktiği doğruydu, ***tek*** enternasyonalist taktik oydu; çünkü bu taktik, dünya devriminden duyulan ödlekçe bir korkuya, darkafalıların ona duyduğu "inançsızlığa", "kendi"

anavatanını (kendi burjuvazisinin anavatanı) savunarak başka her şeye "boş vermek" şeklinde ortaya çıkan dar milliyetçi arzulara dayanmıyordu. Bu taktik, Avrupa'daki devrimci durumun (savaştan önce, sosyal-şovenler ve sosyal-pasifistlerin dönekliğinden önce genel olarak kabul edilen) doğru değerlendirmesine dayanıyordu. Yalnızca bu taktik enternasyonalistti, çünkü ***tüm ülkelerde*** devrimin gelişmesi, desteklenmesi, körüklenmesi için ***tek*** ülkede yapılabilecek herşeyin azamisini yapıyordu. Bu taktik muazzam bir başarıyla doğrulandı, çünkü Bolşevizm (sadece Rus Bolşeviklerin kazanımları yüzünden değil, ***kitlelerin*** her yerde gerçek devrimci bir taktiğe duyduğu derin sempati yüzünden) ***dünya*** Bolşevizmi haline gelmiştir; sosyal-şovenizm ve sosyal-pasifizmden uygulamada somut olarak farklı bir düşünce, bir teori, bir program, bir taktik sunmuştur. Bolşevizm, Scheidemann ve Kautsky'nin, Renaudel ve Longuet'in, Henderson ve MacDonald'ın eski kokuşmuş Enternasyonal'ine öldürücü darbeyi indirmiştir. fiimdi bu baylar, "birlik" hayalleri içinde ve bu cesedi yeniden hayata kavuşturma çabalarında birbirlerinin ayaklarına basıp duracaklardır. Bolşevizm, hem barış çağının kazanımlarını hem de ***başlamış olan devrimler*** çağının deneyimlerini göz önüne alan Üçüncü Enternasyonal'in, gerçekten proleter ve Komünist Enternasyonal'in ideolojik ve taktik temellerini ***yaratmıştır.***

Bolşevizm, "proletarya diktatörlüğü" düşüncesini bütün dünyada yaygınlaştırmıştır. Bu sözleri önce Latinceden Rusçaya, sonra da dünyanın ***bütün*** dillerine çevirmiş ve ***Sovyetler*** iktidarı örneğiyle, geri bir ülkenin işçilerinin ve en yoksul köylülerinin ***bile,*** en az deneyimli, en az eğitilmiş ve örgütlenmeye alışık işçilerin ve en yoksul köylülerin bile en zor şartlar altında bir yıl boyunca (dünyanın ***bütün*** burjuvazisi tarafından desteklenen) sömürücülere karşı mücadele sırasında emekçilerin iktidarını ayakta tutma, dünyanın bütün eski demokrasilerinden kıyaslanmayacak derecede daha yüksek ve daha kapsamlı bir demokrasiyi yaratma ve onlarca milyon işçi ve köylünün yaratıcı çalışmasıyla sosyalizmi pratikte gerçekleştirmeye

başlama yeteneğine sahip olduklarını göstermiştir.

Gerçekten de Bolşevizm, Avrupa ve Amerika'da proleter devrimini, şimdiye kadar hiçbir ülkedeki hiçbir partinin yapamadığı şekilde teşvik etmiştir. Bütün dünyanın işçileri Scheidemann ve Kautsky'nin taktiğinin onları emperyalist savaştan ve emperyalist burjuvazinin hizmetindeki ücretli köleliğinden korumadığını, bu taktiğin hiçbir ülkeye örnek olamayacağını her geçen gün daha iyi anlamalarına karşılık aynı zamanda da savaşın ve emperyalizmin dehşetinden kurtulmak için tek doğru yolu Bolşevizmin gösterdiğini, Bolşevizmin ***taktik örnek olarak herkes için uygun olduğunu*** her geçen gün daha iyi anlıyorlar.

Sadece bütün Avrupa'daki proleter devrimi değil, aynı zamanda dünya proleter devrimi herkesin gözü önünde olgunlaşıyor, ve proletaryanın Rusya'da elde ettiği zafer bunu teşvik etmiş, hızlandırılmış ve desteklemiştir. Bütün bunlar, sosyalizmin tam zaferi için az mıdır? Mutlaka azdır! Tek bir ülke daha fazlasını yapamaz. Ama bu tek ülke, gene de Sovyet iktidarı sayesinde o kadar çok şey yapmıştır ki, eğer yarın dünya emperyalizmi, Alman ve İngiliz-Fransız emperyalizmi arasında bir anlaşmaya varılması yoluyla Rus Sovyet iktidarını ezse bile, kötü hallerin bu en kötüsünde bile, Bolşevik taktik, sosyalizme muazzam yararlar sağlamış ve yenilmez dünya devriminin gelişmesini teşvik etmiş olacaktır. *(**Lenin,** Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, Moskova-Leningrad 1935, s. 73-75 [1918].)*

5— Stratejinin Parti Programına Bağımlılığı

1) İşçi Hareketinin İki Yanı

Siyasi strateji, tıpkı taktik gibi, işçi hareketi ile ilgilenir. Ancak bizzat işçi hareketi iki unsurdan oluşur: objektif ya da kendiliğinden unsur ve sübjektif ya da bilinçli unsur. Objektif,

kendiliğinden unsur, proletaryanın bilinçli ve düzenleyici iradesinden bağımsız olarak cereyan eden süreçler grubunu oluşturur. Ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişmesi, eski devlet iktidarının parçalanması, proletaryanın ve onu çevreleyen sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları vb. — tüm bunlar, gelişmesi proletaryanın iradesine bağlı olmayan görüngülerdir, hareketin objektif yanını oluştururlar. Stratejinin bu süreçlerle hiçbir ilgisi yoktur, çünkü bunları ne ortadan kaldırabilir ne de değiştirebilir, sadece bunları hesaba katabilir ve bunlardan yola çıkabilir. Bu, Marksizmin teorisi ve Marksizmin programı tarafından araştırılan bir alandır.

Ancak hareketin bir de sübjektif, bilinçli yanı vardır. Hareketin sübjektif yanını, hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin düşüncelerinde yansıması oluşturur, proletaryanın belirli bir hedefe doğru bilinçli ve sistematik hareketi oluşturur. Bizi ilgilendiren, hareketin tam da bu yanıdır, çünkü objektif yanın tersine, bu tamamen strateji ve taktiğin doğrudan yönelti-ci etkisine tabidir. Strateji, hareketin objektif süreçleri üzerinde herhangi bir değişikliğe yol açamazken, burada, hareketin sübjektif, bilinçli yanında ise, tersine, stratejinin uygulanma alanı geniş ve çeşitlidir, çünkü strateji, hareketi hızlandırabilir veya yavaşlatabilir, stratejinin kendi üstünlük ve başarısızlıklarına bağlı olarak hareketi en kestirme yola yöneltebilir ya da onu daha zor ve daha acılı bir yola saptırabilir.

Hareketi hızlandırmak veya yavaşlatmak, kolaylaştırmak veya zorlaştırmak — işte siyasi strateji ve taktiğin alanı ve uygulama sahası bunlardır.

2) Marksizmin Teorisi ve Programı

Stratejinin kendisi, hareketin objektif süreçlerinin araştırılmasıyla uğraşmaz. Bununla beraber o, eğer hareketi yönetirken büyük ve hayatî hatalar işlemek istemiyorsa, bu süreç-

leri bilmek zorundadır. Hareketin objektif süreçlerinin araştırılmasıyla, herşeyden önce Marksizmin teorisi ve sonra da Marksizmin programı uğraşır. Bu nedenle strateji tamamen, Marksizmin teorisi ve programının sonuçlarına dayanmalıdır.

Gelişmesi ve ölüp gitmesi içinde kapitalizmin objektif süreçlerini araştıran Marksizmin teorisi, burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesinin kaçınılmaz olduğu, kapitalizmin yerini, zorunlu olarak, sosyalizmin alacağı sonucuna varmaktadır. Proleter strateji, ancak Marksizmin teorisinin bu en önemli sonucu çalışmanın temeli yapıldığında, gerçekten Marksist olarak adlandırılabilir.

Teorinin vardığı sonuçlardan hareket eden Marksizmin programı, program maddelerinde bilimsel olarak formüle edilen proleter hareketin hedeflerini saptar. Program, ya kapitalizmin devrilmesi ve sosyalist üretimin örgütlenmesini göz önüne alarak kapitalist gelişmenin tüm dönemini hedef tutar, ya da kapitalizmin gelişmesinde sadece belirli bir aşamayı, örneğin feodal-mutlakiyetçi sistemin kalıntılarının yıkılarak kapitalizmin serbest gelişme şartlarının yaratılmasını hedef tutar. Buna uygun olarak program, biri azami, biri asgari program olmak üzere, iki kısımdan oluşabilir. Programın asgari kısmını hedef tutan bir stratejinin, onun azami kısmını hedef tutan bir stratejiden mutlaka farklı olacağı açıktır. Stratejiye ise ancak, faaliyetinde Marksizmin programında formüle edilen hareketin hedeflerini kılavuz edinirse, gerçekten Marksist denebilir. *(**J. V. Stalin,** "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 140-142, İnter Yayınları, İst. 1990)*

II

BOLŞEVİZMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ

1— Bolşevizmin Stratejisi

A) Devrimin Çeşitli Aşamalarında Strateji Üzerine Stalin Yoldaş

Strateji, devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi (ana ve ikincil yedek güçler) için uygun plân hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu plânın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır.

Bizim devrimimiz bugüne değin iki aşamadan geçmiş ve Ekim Devrimi'nden sonra üçüncü aşamaya girmiştir. Buna uygun olarak strateji de değişmiştir.

Birinci aşama. 1903'ten 1917 Şubatı'na kadar. Hedef: çarlığı yıkmak, ortaçağ kalıntılarını tamamıyla tasfiye etmek. Devrimin ana gücü: proletarya. En yakın yedek gücü: köylülük. Ana darbenin doğrultusu: köylülüğü kendi etkisi altına çekmeye ve çarlıkla ***anlaşarak*** devrimi tasfiye etmeye çabalayan liberal-monarşist burjuvaziyi tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme plânı: işçi sınıfının köylülükle ittifakı. "Proletarya, şiddet yoluyla mutlakiyetin direnişini ezmek ve burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için köylülük kütlesini kendi etrafında toplayarak demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir." *(Bkz. **Lenin,** 4. baskı, cilt IX, s. 81)*

İkinci aşama. Mart 1917'den Ekim 1917'ye. Hedef: Rusya'da emperyalizmi devirmek ve emperyalist savaştan çıkmak. Devrimin ana gücü: proletarya. En yakın yedek gücü: yoksul köylülük. Komşu ülkelerin proletaryası, muhtemel yedek güç. Uzayan savaş ve emperyalizmin krizi, elverişli faktörler. Ana darbenin doğrultusu: emekçi köylü kitlelerini kendi etkisi altına çekmeye ve devrimi emperyalizmle ***anlaşarak*** sona erdirmeye çabalayan küçük-burjuva demokrasisini (Menşevikler, Sosyal-Devrimciler) tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme plânı: proletaryanın yoksul köylülükle ittifakı. "Proletarya, şiddet yoluyla burjuvazinin direnişini ezmek ve köylülüğün ve küçük-burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için nüfusun yarı-proleter unsurları kütlesini kendi etrafında toplayarak sosyalist devrimi yapmalıdır." *(Aynı yerde.)*

Üçüncü aşama. Ekim Devrimi'nden sonra başlamıştır. Hedef: ***bir*** ülkede proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, aynı zamanda onu tüm ülkelerde emperyalizmi yenmek için kullanmak. Devrim, bir tek ülkenin çerçevesi dışına taşar; dünya devrimi dönemi başlamıştır. Devrimin ana güçleri: ***bir*** ülkede proletarya diktatörlüğü, tüm ülkelerdeki proletaryanın devrimci hareketi. Ana yedek güçler: gelişmiş ülkelerdeki yarı-proleter ve küçük-köylü kitleler, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketi. Ana darbenin doğrultusu: küçük-burjuva demokratları tecrit etmek; emperyalizmle ***anlaşma*** politikasının ana dayanağını oluşturan II. Enternasyonal partilerini tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme plânı: proleter devrimin, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketiyle ittifakı.

Strateji, devrimin ana güçleri ve onların yedekleriyle uğraşır. Devrimin bir aşamadan diğerine geçmesiyle değişir, fakat verili aşamanın tüm dönemi boyunca esas olarak değişmez. *(**J. V. Stalin,** "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s. 146-147, İnter Yayınları, İst. 1989.)*

B) Siyasi Stratejinin Ana Hatları

Stratejinin en önemli görevi, işçi sınıfı hareketinin tutması gereken, ve programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için düşmana esas darbeyi indirmenin proletarya için en yararlı olduğu temel doğrultunun saptanmasıdır. Stratejinin plânı, tayin edici darbenin, bu darbenin en kısa zamanda azamı sonucu vereceği doğrultuda örgütlenmesi plânıdır.

Siyasi stratejinin ana hatları, örneğin iç savaş döneminde Denikin'e karşı savaş zamanında askeri strateji ile bir analoji yapılarak kolayca çizilebilir. Denikin'in güçlerinin Tula yakınlarında beklediği 1919 yılının sonunu herkes anımsayacaktır. O sıralar askeriye arasında, Denikin ordularına tayin edici darbenin hangi noktadan indirileceği konusunda ilginç tartışmalar oluyordu. Askeriyenin bir kesimi, esas darbenin doğrultusu olarak Çariçin-Novorosiysk hattının seçilmesini önerdi. Diğer kesimi ise, tayin edici darbenin Voronej-Rostov hattı boyunca indirilmesini, bu hattan ilerleyerek Denikin ordularını ikiye bölmeyi ve sonra da parçaların her birini ayrı ayrı ezmeyi önerdi. Birinci plânın, kuşkusuz, plânın hedef tuttuğu Novorosiysk'in alınmasıyla Denikin ordularının geri çekilme yolunu kesmek anlamında olumlu yanı vardı. Ama bu plân bir yandan dezavantajlıydı, çünkü Sovyet iktidarına düşman olan illerden (Don Bölgesi) ilerlememizi öngörüyordu ve böylece ağır kurbanlar gerektiriyordu; öte yandan tehlikeliydi, çünkü Denikin ordularına, Tula, Serpuhov üzerinden Moskova yolunu açacaktı. Esas darbe için tek doğru plân ikincisiydi, çünkü bir yandan ana grubumuzun, Sovyet iktidarına dost olan bölgelerden (Voronej vilayeti — Donetz Havzası) ilerlemesini öngörüyordu ve bu yüzden de özel kurban gerektirmiyordu; öte yandan ise Denikin kuvvetlerinin Moskova üzerine yürüyen ana grubunun operasyonlarını baltalıyordu. Askerlerin büyük çoğunluğu, ikinci plândan yana olduklarını açıkladılar, ve böylece Denikin'e karşı savaşın sonucu belirlendi.

Başka sözlerle: Esas darbenin doğrultusunu belirlemek, tüm savaş dönemi için operasyonların karakterini önceden belirle-

mek demektir, yani tüm savaşın sonucunu onda dokuz önceden belirlemek demektir. Stratejinin görevi budur.

Aynı şey, siyasi strateji için de söylenmelidir. Rus proletaryasının siyasi önderleri arasında, proleter hareketin temel doğrultusu sorunu üzerine ilk ciddi çatışma, yirminci yüzyılın başlarında, Rus-Japon savaşı sırasında meydana geldi. Bilindiği gibi, o zamanlar Partimizin bir kesimi (Menşevikler), proleter hareketin Çarlığa karşı mücadelesinin esas doğrultusunun proletarya ile liberal burjuvazi arasında blok kurma çizgisi olduğunu savunuyorlardı, böylece son derece önemli bir devrimci faktör olarak köylülük plândan dıştalanıyor ya da hemen hemen dıştalanıyordu, genel devrimci harekete önderlik etme rolü ise liberal burjuvaziye bırakılıyordu. Buna karşılık Partimizin diğer kesimi (Bolşevikler) ise, esas darbenin, proletarya ile köylülük arasında blok kurma çizgisi üzerinde gerçekleşmesi gerektiğini, genel devrimci hareketin önderi rolünün proletaryada olması, liberal burjuvazinin ise tarafsızlaştırılması gerektiğini savunuyorlardı.

Eğer Denikin'e karşı savaşla analoji içinde, yüzyılımızın ilk on yılından 1917 Şubat Devrimi'ne kadar —çarlığa ve çiftlik sahiplerine karşı işçilerin ve köylülerin mücadelesi olarak— tüm devrimci hareketimizi karşılaştıracak olursak, çarlığın ve çiftlik sahiplerinin kaderinin, birçok açıdan, şu ya da bu stratejik plânın (Menşevik ya da Bolşevik) kabul edilmesi, devrimci hareketin şu ya da bu ana doğrultusunun saptanmasına bağlı olduğu açıktır.

Nasıl Denikin'e karşı savaş sırasında, askeri strateji, darbenin ana doğrultusunu saptayarak, Denikin'in yok edilmesine kadar tüm diğer operasyonların karakterini onda dokuz belirlediyse, burada da, çarlığa karşı devrimci mücadele alanında da, siyasi stratejimiz, devrimci hareketin ana doğrultusunu Bolşevik plân doğrultusunda saptayarak, Rus-Japon savaşından 1917 Şubat Devrimi'ne kadar, çarlığa karşı tüm açık mücadele dönemi için Partimizin çalışmasının karakterini belirlemiştir.

Siyasi stratejinin görevi, her heyden önce, Marksizmin teorisi ve programından yola çıkarak ve tüm ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini hesaba katarak, verili tarihsel dönem için, verili ülkenin proleter hareketinin esas doğrultusunu doğru saptamaktır. *(**J. V. Stalin,** "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 142-144, İnter Yayınları, İst. 1990.)*

2— İşçi Sınıfının Mücadele Biçimlerinin Öğretisi Olarak Taktik

A) Devrimin Kabarma ve Alçalması İle Bağıntı İçinde Taktik Üzerine Stalin Yoldaş

Taktik, hareketin kabarına ve alçalma, devrimin yükselme ve alçalmasının nispeten kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirerek, bu biçimleri birbiriyle birleştirerek vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir. Strateji, diyelim ki, çarlığa ya da burjuvaziye karşı savaşı kazanma, çarlığa ya da burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse taktik daha az önemli hedefleri önüne koyar; çünkü onun hedefi, bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme ya da alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muharebeyi, şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektir. Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona bağlıdır ve ona hizmet eder.

Taktik, kabarına mı, yoksa alçalma mı olduğuna göre değişir. Devrimin birinci aşaması boyunca (1903 — Şubat 1917) stratejik plân herhangi bir değişikliğe uğramadığı halde, taktik bu süre içinde birçok kez değişti. 1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiği idi, çünkü devrim kabarıyor, hareket yükseliyordu ve taktik bu olgudan yola çıkmak zorundaydı. Buna uygun olarak, mücadele biçimleri de devrimciydi ve dev-

rimin kabarmasının gereklerine uygundu. Yerel siyasi grevler, siyasi gösteriler, siyasi genel grev, Duma boykotu, ayaklanma, devrimci mücadele şiarları — bu dönemde birbirini izleyen mücadele biçimleri işte bunlardı. Mücadele biçimleriyle birlikte örgüt biçimleri de değişmekteydi. Fabrika komiteleri, devrimci köylü komiteleri, grev komiteleri, işçi temsilcileri sovyetleri, az çok açık bir şekilde faaliyet yürüten bir işçi partisi — bu dönemdeki örgüt biçimleri bunlardı.

1907-1912 döneminde Parti, geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı, çünkü o sıralar devrimci hareket geri çekiliyordu, devrim alçalıyordu, ve taktik bu olguyu hesaba katmak zorundaydı. Buna uygun olarak hem mücadele biçimleri hem de örgütlenme biçimleri değişti. Duma'yı boykot yerine — Duma'ya katılma; Duma dışında açık devrimci eylemler yerine — Duma içinde eylemler ve çalışma; siyasi genel grevler yerine — kısmi iktisadi grevler, ya da basbayağı durgunluk. Partinin bu dönemde illegaliteye geçmek zorunda olduğu kendiliğinden anlaşılır; devrimci kitle örgütlerinin yerine ise kültür ve eğitim örgütleri, kooperatifler, sigorta kasaları ve diğer legal örgütler geçti.

Devrimin ikinci ve üçüncü aşamaları için de aynı şey söylenmelidir; bu aşamalar boyunca stratejik plânlar değişmeden kaldığı halde, taktik düzinelerce kez değişti.

Taktik, proletaryanın mücadele ve örgüt biçimleriyle, bu biçimlerin değişmesiyle, birleşmesiyle uğraşır. Devrimin verili bir aşaması temelinde taktik, devrimin kabarma ve alçalmasına, yükselme ve geri çekilmesine göre birçok kez değişebilir. *(**J. V. Stalin,** "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s. 148-149, İnter yayınları, İst. 1989.)*

B) Stratejiye Tabi Bir Parça Olarak Taktik

Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona tabidir ve ona hizmet eder. Taktik, savaşın bütünüyle değil, onun tek tek parçalarıyla, mücadelelerle, çarpışmalarla ilgilenir. Strateji, savaşı

kazanmayı, ya da diyelim ki, çarlığa karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedeflerken; taktik, her verili anda somut savaş durumuna az çok uygun düşen şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu mücadeleyi kazanmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmeyi hedefler.

Taktiğin en önemli görevi, verili her anda somut duruma en uygun düşen ve stratejik başarıyı en emin şekilde hazırlayan mücadele yollarını ve araçlarını, biçimlerini ve yöntemlerini saptamaktır. Bu nedenle, taktik eylemler, onların sonuçları, kendi başına, dolaysız etki bakış açısından değil, stratejinin görevleri ve olanakları bakış açısından değerlendirilmelidir.

Taktik başarıların, stratejik görevlerin gerçekleştirilmesini kolaylaştırdığı anlar vardır. Örneğin 1919'un sonunda, Denikin cephesinde askerlerimiz Orel ve Voronej'i kurtardığında, Voronej'deki süvarilerimizin ve Orel'deki piyadelerimizin başarıları, Rostov üzerine yürümek için elverişli bir durum yarattıklarında, böyle oldu. 1917 Ağustos'unda Rusya'da Petrograd ve Moskova Sovyetleri Bolşeviklerin safına geçerek, Partimizin Ekim hamlesini kolaylaştıran yeni bir siyasal durum yarattığında, böyle oldu.

Dolaysız etkileri bakımından çok parlak olan, ancak stratejik olanaklara uymayan taktik başarıların, tüm savaş için felaketli sonuçlar getiren "beklenmedik" bir durum yarattığı anlar da vardır. Örneğin 1919 sonunda, Moskova üzerine hızla ve gösterişli ilerlemesindeki kolay başarıya kapılan Denikin, cephesini Volga'dan Dinyeper'e kadar genişletip böylece ordularının mahvına yol açtığında, böyle oldu. Örneğin 1920'de Polonyalılara karşı savaş sırasında, Polonya'da ulusal etkenin gücünü küçümseyerek ve gösterişle ilerlemenin kolay başarısına kapılarak, Varşova üzerinden Avrupayı zorlamak gibi, gücümüzün üzerinde bir göreve atıldığımızda ve Polonya nüfusunun büyük çoğunluğunun Sovyet güçlerine karşı ayağa kalkmasına ve Sovyet güçlerinin Minsk ve Şitomir önlerindeki

başarılarını yok eden bir durum yaratılmasına ve Batı'da Sovyet iktidarının prestij yitirmesine neden olduğumuzda da böyle oldu.

Son olarak, taktik başarıdan vazgeçilmesini, gelecek için stratejik avantajlar sağlamak üzere taktik dezavantajların ve kayıpların bilerek üstlenilmesini gerektiren anlar da vardır. Bu, savaşta sık sık olur; bir taraf, kendi birliklerinin kadrosunu kurtarmak ve üstün düşman güçlerinin darbesinden bunları sakınmak istediğinde, plânlı bir geri çekilmeye başlar ve zaman kazanmak ve gelecekteki tayin edici savaşlar için güç toplamak amacıyla, koskoca şehirleri ve bölgeleri savaşmaksızın teslim eder. Rusya'da 1918'deki Alman saldırısı sırasında, barışa susayan köylülerle ittifakı korumak, bir nefeslenme molası elde etmek, yeni bir ordu yaratmak ve böylece gelecek için stratejik avantajlar sağlamak üzere Parti, andaki dolaysız siyasal etkisi bakımından muazzam bir dezavantaj olan Brest barışını kabule zorlandığında, durum böyleydi.

Başka kelimelerle: Taktik, anlık çıkarlara tabi olamaz, dolaysız siyasal etki mülahazalarını kendine kılavuz almamalıdır, sağlam zeminden ayrılıp havada şatolar ise hiç mi hiç kurmamalıdır — taktik, stratejinin hedef ve olanaklarına uygun olarak inşa edilmelidir.

Taktiğin görevi, her şeyden önce, stratejinin yönergelerini kılavuz edinerek ve bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini göz önüne alarak, her verili anda somut savaş durumuna en uygun mücadele biçim ve yöntemlerini saptamaktır. *(**J. V. Stalin,** "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 144-146, İnter Yayınları, İst. 1990)*

C) Mücadele Biçimlerinin Seçimi ve Taktik

Her Marksistin, mücadele biçimleri sorununu araştırırken koymak zorunda olduğu temel talepler nelerdir? Birinci olarak

Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden, hareketi herhangi bir belirli mücadele biçimine bağlamamasıyla ayrılır. O, en çeşitli mücadele biçimlerini tanır; ve bunları "kafadan uydurmaz", bilakis devrimci sınıfların, hareketin seyri içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve onlara bilinç unsurunu taşır. Marksizm her türlü soyut formüle, her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle düşmandır ve hareketin gelişmesiyle, kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni ve çeşitli savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran ***kitle*** mücadelesinin dikatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm kendini asla yalnızca verili anda mümkün ve mevcut olan mücadele biçimleriyle sınırlamaz, aksine verili dönemde hiç kimsenin bilmediği yeni mücadele biçimlerinin verili toplumsal konjonktürün değişmesiyle ortaya çıkmasını ***kaçınılmaz*** addeder. Marksizm bu açıdan, eğer böyle ifade etmek gerekirse, kitle pratiğinden ***öğrenir*** ve kitlelere, meclis "sistemcilerinin" keşfettiği mücadele biçimlerini ***öğretme*** iddiasından uzaktır. Örneğin Kautsky sosyal devrimin biçimlerini incelerken, "gelecek buhranın bizim şimdiden göremediğimiz yeni mücadele biçimleri getireceğini biliyoruz" diyordu.

İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun mutlaka ***tarihi*** olarak araştırılmasını talep eder. Bu sorunu somut tarihi durumun dışında ele almak, diyalektik materyalizmin alfabesini anlamamak demektir. Ekonomik evrimin çeşitli anlarında, çeşitli siyasi, milli-kültürel, sosyal ve diğer şartlara bağlı olarak çeşitli mücadele biçimleri ön plâna çıkar, mücadelenin ana biçimleri haline gelir; ve buna bağlı olarak ikinci dereceden mücadele biçimlerinde, tali mücadele biçimlerinde de öz değişikliklerine uğrar. Belli bir mücadele aracının uygulanmasını, gelişmesinin verili aşamasında verili hareketin somut durumunu iyice incelemeden, onaylamaya veya onaylamamaya çalışmak, Marksizmin zeminini tamamen terk etmek

demektir.

Bize yol gösterecek olan işte bu iki temel teorik öğretidir. Marksizmin Batı Avrupa'daki tarihi bize, bu söylenenleri doğrulayan sayısız örnekler vermektedir. Şu günlerde Avrupa sosyal-demokrasisi parlamentarizmi ve sendika hareketini esas mücadele biçimleri olarak görmektedir; eskiden ayaklanmayı tanımıştı ve Rus Kadetleri ve Besaglavzi türünden liberal burjuvaların görüşünün aksine, durum değiştiği taktirde gelecekte de tanımaya hazırdır. 1870'lerde sosyal-demokrasi, her derde deva sosyal bir ilaç olarak, burjuvaziyi siyasi olmayan yoldan derhal devirme aracı olarak genel grevi reddetmiştir — ama sosyal-demokrasi (özellikle 1905 Rus deneyiminden sonra) siyasi kitle grevini ***belirli*** şartlar altında gerekli olan ***bir*** mücadele biçimi olarak tanımıştır. Sosyal-demokrasi 1840'larda barikat savaşını tanımıştır, ama 19. yüzyılın sonunda belli şartlar yüzünden onu reddetmiştir ve bu son görüşünü düzeltmeye ve K. Kautsky'e göre yeni bir barikat taktiği ortaya çıkaran Moskova deneyiminden sonra barikat savaşını amaca uygun bir şey olarak kabul etmeye tamamen hazır olduğunu açıklamıştır. *(**Lenin,** "**P**artiz**a**n **S**avaşı", Tüm Eserler, cilt X , s. 113-115 [19**0**5])*

Mücadele Biçimleri

Savaş sevk ve idare yöntemleri, savaş biçimleri her zaman aynı değildir. Bunlar gelişme koşullarına uygun olarak, herşeyden önce de üretimin gelişmesine uygun olarak değişirler. Cengiz Han zamanında savaş, III. Napolyon zamanındakinden farklı sevk ve idare ediliyordu, yirminci yüzyılda da ondokuzuncu yüzyıldakinden farklıdır.

Bugünkü koşullar altında savaş sevk ve idare sanatı, savaşın bütün biçimlerinde ustalaşmak ve bu alanda bilimin bütün kazanımlarını özümlemekte bunlardan akıllıca yararlanmakta, bunları ustaca birleştirmek ya da duruma göre bunlardan birini ya da diğerini zamanında kullanmakta yatar.

Siyasi alandaki mücadele biçimleri üzerine de aynı şey söylenmelidir. Siyasi mücadele biçimleri, savaş sevk ve idare biçimlerinden de çeşitlidir. Bunlar, ekonominin, toplumsal durumların, ve kültürün gelişmesine, sınıfların durumuna, mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisine, devlet iktidarının karakterine ve nihayet uluslararası ilişkilere vb. göre değişir. Mutlakiyetçilik koşulları altında, kısmi grevlerle ve işçi gösterileriyle birleşen illegal mücadele biçimi, "legal olanaklar" varolduğunda açık mücadele biçimi ve işçilerin siyasi kitle grevi; örneğin Duma'da parlamenter mücadele biçimi ve zaman zaman silahlı ayaklanmaya kadar varan parlamento-dışı kitle eylemi; son olarak da proletarya iktidarı ele geçirdikten ve ordu da dahil olmak üzere devletin tüm kaynak ve güçlerinden yararlanma fırsatını sağladıktan sonra, devletsel mücadele biçimleri — proletaryanın devrimci mücadelesinin pratiği tarafından ortaya çıkarılan mücadele biçimleri aşağı yukarı bunlardır.

Partinin görevi, bütün mücadele biçimlerinde ustalaşmak, bunları savaş alanında akıllıca birleştirmek ve mücadeleyi, verili durumda özellikle amaca uygun olan biçimlerde sivriltmektir.

Örgüt Biçimleri

Orduların örgütlenme biçimleri, kuvvet sınıfları ve silah cinsleri, genelikle savaş sevk ve idaresinin biçim ve yöntemlerine uydurulur. Sonuncuların değişmesiyle, birinciler de değişir. Hareketli savaşta, başarı çoğu zaman süvari birliğinin yoğun kullanımıyla belirlenir. Mevzi savaşında ise, süvarinin ya hiç rolü yoktur, ya da sadece tali bir rol oynar: ağır toplar ve uçaklar, zehirli gazlar ve tanklar her şeyi belirler.

Savaş sanatının görevi, tüm silah cinslerine sahip olmak, onları mükemmelliğe kadar geliştirmek ve onların operasyonlarını ustaca birleştirmektir.

Siyasi alandaki örgütlenme biçimleri üzerine de aynı şey söylenmelidir. Tıpkı askeri alanda olduğu gibi, burada da örgüt

biçimleri, mücadele biçimlerine uydurulur. Mutlakiyet döneminde, meslekten devrimcilerin gizli örgütleri; Duma döneminde eğitim, sendika, kooperatif ve parlamento örgütleri (Duma fraksiyonu ve diğerleri); kitle eylemleri ve kitle ayaklanmaları döneminde fabrika komiteleri, köylü komiteleri, grev komiteleri, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri, Devrimci Askeri Komiteler ve bütün bu örgüt biçimlerini birleştiren güçlü bir proleter partisi; son olarak da, iktidarın işçi sınıfının elinde yoğunlaştığı dönemde, proletaryanın devlet örgütü biçimi — proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinde belirli şartlar altında dayanabileceği ve dayanması gereken örgüt biçimleri genel olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün bu örgüt biçimlerinde ustalaşmak, onları mükemmelliğe kadar geliştirmek ve bu örgütlerin çalışmalarını her verili anda ustaca birleştirmektir. *(**J. V. Stalin,** "Rus komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 146-148, İnter Yayınları, İst. 1990)*

III

BOLŞEVİZMİN STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİĞİ

1 — Stratejik Önderlik ve Temel İlkeleri

A) Stratejik Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

… Devrimin yedek güçleri şunlardır:

dolaysız: a) köylülük ve genelde ülke içindeki nüfusun ara tabakaları; b) komşu ülkelerin proletaryası; c) sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket; d) proletarya diktatörlüğünün fetihleri ve kazanımları; proletarya, güçler dengesinde üstünlüğü sağlama aldıktan sonra, ödünler yoluyla güçlü düşmandan bir dinlenme molası elde etmek için, bu yedeklerin bir kısmından geçici bir süre vazgeçebilir; ve

dolaylı: a) proletaryanın, düşmanı zayıflatmak ve kendi yedek güçlerini kuvvetlendirmek için yararlanabileceği, ülkenin proleter olmayan sınıfları arasındaki çelişkiler ve çatışmalar; b) proleter devlete düşman olan burjuva devletler arasındaki, poletaryanın, saldırısı ya da zorunlu bir geri çekilme durumundaki manevralarında yararlanabileceği çelişkiler, çatışmalar ve savaşlar (örneğin emperyalist savaş).

Birinci kategorideki yedek güçler üzerinde uzun boylu durmanın gereği yok, çünkü bunların önemi herkesçe açıktır. Önemleri her zaman açık olmayan ikinci kategorideki yedek güçlere gelince, bunların bazen devrimin akışı için birinci derecede öneme sahip oldukları söylenmelidir. Örneğin, birinci dev-

rim sırasında ve sonrasında küçük-burjuva demokrasisi (Sosyal-Devrimciler) ile liberal-monarşist burjuvazi (Kadetler) arasındaki, hiç şüphesiz köylülüğün burjuvazinin etkisinden çıkartılmasına yardım eden çatışmanın muazzam önemi asla yadsınamaz. Emperyalistlerin, birbirleriyle savaş içinde olduklarından dolayı, güçlerini genç Sovyet iktidarına karşı yoğunlaştırma olanaklarının olmadığı, ve proletaryanın tam da bu yüzden kendi güçlerini örgütlemeyi doğrudan ele alma, kendi iktidarını sağlamlaştırma ve Kolçak ve Denikin'in yenilgilerini hazırlama olanağını elde ettiği, Ekim Devrimi sırasında başlıca emperyalist grupların birbirlerine karşı bir ölüm-kalım savaşı vermeleri olgusunun muazzam önemini yadsımak için daha da az neden vardır. Emperyalist gruplar arasındaki çelişkilerin gittikçe derinleştiği ve aralarında yeni bir savaşın kaçınılmaz hale geldiği şu sırada, bu türden yedek güçlerin proletarya için gittikçe daha büyük önem kazanacağı varsayılmalıdır.

Stratejik önderliğin görevi, gelişmesinin verili aşamasında devrimin ana hedefine ulaşmak için tüm bu yedek güçlerden doğru bir şekilde yararlanmaktır.

Yedek güçlerden doğru bir biçimde yararlanmak nasıl olur?

Ana koşulları olarak aşağıdakilerin görüldüğü bazı zorunlu koşulları yerine getirmekle olur.

Birincisi: Devrimin halihazırda olgunlaştığı, saldırının tam islim ilerlediği, ayaklanmanın kapıyı çaldığı ve yedeklerin öncüye yaklaştırılmasının başarının tayin edici koşulu olduğu sırada, devrimin ana güçlerini tayin edici anda düşmanın en can alıcı noktasında yoğunlaştırmak. Partinin Nisan-Ekim 1917 dönemindeki stratejisi, yedek güçlerden bu şekilde bir yararlanmanın örneği olarak alınabilir. Hiç kuşkusuz, bu dönemde düşmanın can alıcı noktası savaştı. Hiç kuşku yok ki, Parti, temel sorun olarak tam da bu sorunu ortaya atarak, nüfusun en geniş kitlelerini proleter öncünün çevresinde topladı. Bu dönemde Partinin stratejisi, öncüyü mitingler ve gösteriler yo-

luyla sokak eylemlerinde eğitmek ve aynı zamanda cephe gerisinde sovyetler yoluyla ve cephede asker komiteleri yoluyla yedek güçleri öncüye yaklaştırmaktı. Devrimin sonucu, yedeklerden doğru bir şekilde yararlanıldığını gösterdi.

Marx ve Engels'in ayaklanma konusundaki tanınmış önermelerini açıklarken Lenin, devrimin güçlerinden stratejik olarak yararlanmanın bu koşulları hakkında şunları söylüyor:

"1— Ayaklanmayla ***asla oyun oynama,*** ama bir kez onu başlatınca, ***sonuna kadar gitmek*** zorunda olduğunu tam olarak bilmek zorundasın.

2— Tayin edici yerde ve tayin edici anda ***büyük bir güç üstünlüğü*** yoğunlaştırılmak zorundadır, çünkü aksi taktirde daha iyi eğitilmiş ve örgütlemniş olan düşman, ayaklanmacıları yok edecektir.

3— Ayaklanma başlar başlamaz, en büyük ***kararlılıkla*** davranmak ve her halükârda ve mutlaka ***saldırıya*** geçmek gerekir. 'Savunma, silahlı ayaklanmanın ölümüdür.'

4— Düşmanı gafil avlamaya ve birliklerinin dağınık olduğu anı yakalamaya çalışmak gerekir.

5— Küçük de olsa ***günbegün*** (eğer bir şehir sözkonusuysa, her saat de denebilir) başarı kazanmak ve bu sayede ne pahasına olursa olsun 'moral üstünlüğü'nü korumak gerekir." *(Bkz. 4. baskı, cilt XXVI, s. 152.)*

İkincisi: Tayin edici darbe anının, ayaklanmanın başlama anının seçimi öyle hesaplanmalıdır ki, bunalım doruk noktasına varmış olsun, öncünün sonuna kadar savaşmaya hazır olması, yedek güçlerin öncüyü desteklemeye hazır olması ve düşman saflarında kargaşalığın son haddine varması verilmiş olsun.

Tayin edici muharebe, diyor Lenin, [şu koşullar yerine gelmişse —ÇN] tamamen olgunlaşmış olarak görülebilir: ***Eğer*** "1— bize düşman tüm sınıf güçleri yeterince kargaşa içindeyse, yeterince birbirine düşmüşse, güçlerini aşan mücadele ile yeterince güçten düşmüşlerse"; ***eğer*** "2— tüm yalpalayan, istikrarsız, kararsız ara unsurlar, yani küçük-burjuvazi —burjuvaziden farklı

olarak küçük-burjuva demokrasisi —, halkın gözünde yeterince teşhir olmuşsa, iflaslarıyla pratikte yeterince gözden düşmüşse"; ***eğer*** "3— proletarya içinde, burjuvaziye karşı en kararlı, en yürekli, devrimci eylemleri desteklemekten yana bir kitle ruh hali başlamışsa ve güçlü bir şekilde yükseliyorsa. Eğer durum buysa, o zaman devrim gerçekten olgunlaşmıştır, o zaman zaferimiz, eğer yukarıda sayılan … koşulları doğru bir şekilde değerlendirmiş ve anı doğru bir şekilde seçmişsek, o zaman zaferimiz kesindir." *(Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s. 74.)*

Böyle bir stratejinin örneği olarak Ekim ayaklanmasının uygulanması gösterilebilir.

Bu koşulu ihlal etmek, "tempoyu yitirme" denilen, Partinin hareketin akışının gerisinde kaldığı ya da çok ilerisinde yürüdüğü ve böylelikle yenilgi tehlikesinin ortaya çıktığı tehlikeli bir hataya götürür. Böyle bir "tempo yitirme"nin örneği olarak, ayaklanma anının nasıl seçilmemesi gerektiğine örnek olarak, Sovyetlerde hâlâ bir yalpalamanın hissedildiği, cephedeki askerlerin hâlâ yol ayrımında olduğu ve yedek güçlerin henüz öncüye yaklaştırılmamış olduğu Eylül 1917'de, bir bölüm yoldaşın Demokratik Konferans'ı tutuklayarak ayaklanmayı başlatma girişimi görülmelidir.

Üçüncüsü: Bir kez tutulan rota, hedefe giden yol üzerindeki tüm ve her türden zorluklar ve karışıklıklara rağmen şaşmadan izlenmelidir; bu, öncünün, mücadelenin ana hedefini gözden kaybetmemesi ve bu hedefe yönelen ve öncünün çevresinde toplanmaya çalışan kitlelerin yoldan sapmaması için zorunludur. Bu koşulu ihlal etmek, denizciler arasında "rotayı şaşırmak" tanımıyla bilinen muazzam bir hataya götürür. Böyle bir "rotayı şaşırma" örneği olarak, Partimizin Demokratik Konferans'ın hemen ertesinde, Ön Parlamento'ya katılma kararı aldığı sıradaki yanlış tavrı görülmelidir. Parti bu anda sanki, Ön Parlamento'nun ülkeyi Sovyetler yolundan burjuva parlamentarizmi yoluna geçirmek için burjuvazinin bir girişimi olduğunu; Partinin böyle bir kuruma katılmasının bütün kartları karmakarışık etmek ve "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı altında

devrimci bir mücadele veren işçileri ve köylüleri yolundan saptırmak olduğunu unutmuştu. Bu hata, Bolşeviklerin Ön Parlamento'dan çıkmalarıyla düzeltildi.

Dördüncüsü: Yedeklerle öyle manevra yapılmalıdır ki, düşmanın güçlü olduğu, geri çekilmenin kaçınılmaz olduğu, düşmanın kabul ettirmek istediği savaşı kabul etmenin apaçık dezavantajlı olduğu, verili güçler ilişkisinde geri çekilmenin, öncüyü düşmanın darbelerinden sakınmak ve yedekleri korumak için tek araç olduğu zaman, düzenli bir geri çekilmeye girişilebilsin.

> "Devrimci partiler", diyor Lenin, "eğitimlerini tamamlamalıdırlar. Onlar saldırmayı öğrenmişlerdir. Şimdi artık bu bilimin, daha doğru bir şekilde nasıl geri çekilineceği bilimiyle tamamlanması gerektiğini kavramalıdırlar. Kavramak gerekir ki —ve devrimci sınıf, kendi acı deneyimleriyle kavramayı öğrenir—, doğru bir şekilde saldırmayı ve doğru bir şekilde geri çekilmeyi öğrenmiş olmaksızın zafer kazamlamaz." *(Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s. 11-12, Rusça.)*

Böyle bir stratejinin hedefi zaman kazanmak, düşmanı harap etmek ve daha sonra saldırıya geçmek üzere güç toplamaktır.

Brest barışının imzalanması böyle bir stratejinin örneği olarak görülebilir; [Brest barışı, —ÇN] Partiye, zaman kazanma, emperalizmin kampındaki çatışmalardan yararlanma, düşmanın güçlerini parçalama, köylülüğü kendi yanında tutma ve Kolçak ve Denikin'e karşı saldırıyı hazırlamak için güç toplama olanağını verdi.

> "Ayrı bir barış anlaşması yapmakla", diyordu Lenin o sıralar, "kendimizi ***verili anda mümkün olan*** en yüksek derecede, birbirleriyle savaşan her iki emperyalist gruptan kurtarıyoruz, onların düşmanlıklarından ve —bize karşı bir anlaşma yapmalarını zorlaştıran— savaşlarından yararlanıyoruz, belirli bir dönem, sosyalist devrimi sürdürmek ve pekiştirmek için hareket serbestliği elde ediyoruz." *(Bkz. 4. baskı, cilt XXVI, s. 407, Rusça.)*

> "Şimdi en budalalar bile", diyordu Lenin Brest barışından üç yıl sonra, "'Brest barışı'nın bizi güçlendiren ve uluslararası emper-

yalizmin güçlerini parçalayan bir taviz olduğunu görüyor" *(Bkz. 4. baskı, cilt XXXIII, s. 4, Rusça.)*

Stratejik önderliğin doğruluğunu güvenceleyen ana koşullar bunlardır. *(**J. V. Stalin,** "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s. 149-154, İnter Yayınları, İst. 1989.)*

B) Yedeklerle Manevra; Proletaryanın Sınıf Mücadelesinde Geri Çekilme ve Saldırı

Kaleyi hücumla zaptedemeyeceğini görmüş olan bir ordu, eski mevzilerini terk etmeye niyetli olmadığını, yeni mevzilere geçmeyeceğini, meseleyi çözmek için yeni yöntemlere başvurmayacağını açıklayacak olsa, böyle bir ordu hakkında şöyle denirdi: Saldırınayı öğrendiği halde belirli güç şartlar altında, bu şartlara uyarak geri çekilmesini öğrenmemiş bir kimse savaşı zaferle sonuçlandıramaz. Sürekli başarılı saldırılar ile başlamış ve bitmiş olan savaşlara dünya tarihinde rastlanmamıştır veya son derece kural dışı bir durumdur. Normal savaşlar için bile bu söz konusudur. Ama bütün bir sınıfın kaderini, sosyalizm mi kapitalizm mi sorusunu belirleyecek olan bir savaşta, ilk kez bu görevi çözmek zorunda kalan bir halkın bir kerede en doğru kusursuz yöntemi bulabileceğini varsaymak için akla yatkın sebepler var mı? Böyle bir varsayım için ne gibi sebepler var? Tek bir tane bile yok! Deneyim tam tersini öğretmektedir. Bizim çözmek zorunda kaldığımız görevler arasında yeniden elealmak kararını vermediğimiz tek görev yoktu. Bir yenilgiden sonra meseleyi yeniden ele almak, her şeyi baştan aşağı değiştirmek, meselenin çözümüne ne şekilde yaklaşmak gerektiğine ikna olmak, kesin doğru olmasa bile hiç değilse tatmin edici bir çözüm bulmak; biz böyle çalıştık, gelecekte de böyle çalışmak gerekir. Önümüzde uzanan perspektif karşısında saflarımızda birlik olmayacak olursa, bu, Partimizde, son derece tehlikeli olan bezginlik ruhunun yuvalanmış olduğunu gösteren üzücü bir belirti olurdu. Ve aksine, eğer biz, acı ve katı gerçeği dobra dobra söylemekten çekinmezsek, her

türlü güçlükleri altetmeyi öğreniriz, kesin olarak öğreniriz.

Kendimizi mevcut kapitalist ilişkilere göre ayarlamamız gerekiyor. Böyle bir görevden kaçınacak mıyız? Yoksa bunun komünistlere layık bir görev olmadığını mı söyleyeceğiz? Bu, devrimci mücadeleyi kavramamak demek olurdu; bu son derece gergin, hiç bir şekilde görmezlikten gelinemeyecek keskin dönüşlerle dolu mücadelenin niteliğini kavramamak demek olurdu. *(**Lenin,** "VII. Moskova İl Parti Konferansı'na Rapor", Seçme Eserler, cilt IX, s. 310 [1921].)*

Hem Rusya'da, hem de bütün dünyada bütün nesnel durum, ileriye atılmayı, düşmana sınırsız bir cesaret, sürat ve kararlılıkla saldırmayı gerektirdiği zaman biz de saldırdık. Ve eğer gerekirse aynını bir kere daha, hatta bir kereden de fazla yapacağız.

Biz böylece devrimimizi, dünyada şimdiye kadar görülmemiş bir düzeye yükselttik. Dünyanın hiçbir gücü, isterse o hâlâ yüzlerce milyon insana felaket, sefalet ve acı getirme gücünde olsun, devrimimizin temel kazanımlarını geri alamaz, çünkü bu kazanımlar artık "bizim" değil, dünya tarihinin kazanımlarıdır.

Ve 1921 baharında devrimin öncü birliğinin, ustalıkla ilerletmek zorunda olduğu halk yığınlarından, köylü yığınlarından tecrit olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ortaya çıkınca kararlı bir şekilde oybirliğiyle geri çekilme kararı aldık. Ve geçtiğimiz yıl, esas olarak devrimci bir düzen içinde geri çekildik.

Dünyanın bütün ileri ülkelerinde olgunlaşmakta olan proletarya devrimleri, fedakâr bir şekilde mücadele etme ve saldırma yeteneğini devrimci düzen içinde geri çekilme yeteneğiyle birleştiremezlerse görevlerini yerine getiremezler. Nasıl devrimimizin birinci döneminin tecrübesi, sonsuz cesaretle saldırı tecrübesi hiç şüphesiz bütün ülkelerin işçilerine yararlı olacak-

sa, mücadelemizin ikinci döneminin tecrübesi, yani geri çekilme tecrübesi de muhtemelen gelecekte hiç değilse bazı ülkelerin işçilerine aynı şekilde yarayacaktır.

Şimdi geri çekilme hareketini sona ermiş saydığımızı ilana karar verdik.

Bu siyasetimizin tüm görevlerini yeni bir tarzda ele alacağız demektir.

Şimdi meselenin odak noktası, öncünün kendini ele alması, kendini değiştirmesi, kendi yetersiz hazırlığını ve yetersiz becerisini açıkça kabul etme görevinden kaçmamasıdır. Meselenin odak noktası, artık, kıyaslanmayacak derecede daha büyük ve daha muazzam kitleler halinde ileriye atılmaktır; köylülükle birlik olmadan yapılamayacak bu atılımda, onlara nasıl yardım edebileceğimizi, onları nasıl ilerleteceğimizi öğrendiğimizi ve daha da öğreneceğimizi eylemle, pratikle ve deneyimle ispat edeceğiz. *(**Lenin,** "11. Parti Kongresi Kapanış Konuşması", Seçme Eserler, cilt IX, s. 399 [1922].)*

... Ele geçirilmiş mevzileri ***sağlamlaştırmadan*** yapılmış bir saldırı başarısızlığa mahkûm bir saldırıdır. Örneğin, savaşta hangi saldırı başarılı olabilir? Genel bir ilerleme ile yetinilmediği, aynı zamanda ele geçirilmiş mevzileri ***sağlamlaştırmak,*** güçleri değişen durumlara uygun bir şekilde yeniden ***şekillendirmek,*** menzili daha ***yakına getirmek,*** yedekleri [cepheye —ÇN] yakınlaştırmak için gayret gösterildiği zaman. Bütün bunlar niçin gereklidir? Beklenmedik durumlara karşı kendini korumak, hiçbir saldırının muaf olmadığı gedikleri kapatarak düşmanın tamamen yok edilmesini hazırlamak için gereklidir. Polonya birliklerinin 1920 yılındaki hatası, salt askeri bakış açısından bakıldığında, bu kuralı dikkate almamaktı. Kiev üzerine hızla ilerlerken aynı hızla Varşova'ya kadar geri çekilmek zorunda kalmaları da zaten başka şeylerin yanında bununla açıklanır. Aynı şekilde, gene meselenin sadece askeri yanı göz önüne alınacak olursa, 1920 yılında Sovyet birliklerinin hatası, Varşova'ya saldırı sırasında Polonyalıların hatasını

tekrarlamış olmasıdır.

Aynı şey, sınıf mücadelesi cephesindeki saldırı yasaları konusunda da söylenmelidir. Ele geçirilmiş mevziler ***sağlamlaştırılmadan,*** güçler ***yeniden şekillendirilmeden,*** cephe ***yedeklerle*** güvence altına alınmadan, ***mevzi*** yakına getirilmeden vb. sınıf düşmanın tasfiyesi için başarılı bir saldırı yürütülemez.

Mesele, kalın kafalıların saldırı yasalarını anlamamalarıdır. Mesele, Partinin, bunları anlaması ve gerçekleştirmesidir.

... Onlar saldırının sınıf tabiatını anlamıyorlar. Saldırı diye yırtınıyorlar. ***Hangi*** sınıfa karşı, ***hangi*** sınıfla ittifak içindeki bir saldırı? Biz, orta köylülerle ittifak içinde köydeki kapitalist unsurlara karşı saldırı yürütüyoruz, çünkü ancak böyle bir saldırı bize zafer kazandırabilir. Ama Partideki bazı bölümlerin aşırı gayretkeşliği yüzünden saldırının hedefi şaşmaya başlar ve bir ucu müttefikimize, orta köylülere yönelirse ne yapılır? Bizim belli bir sınıfla ittifak içinde belli bir sınıfa karşı bir saldırıya değil de ***rasgele*** bir saldırıya mı ihtiyacımız var? Aynı şekilde Don Kişot da yel değirmenlerine saldırırken düşmana hücum ettiğini sanıyordu. Ama bildiğiniz gibi o, izninizle söyleyeyim, bu saldırıda kafasını duvarlara çarptı. *(**Stalin,** "Kolektif Köylü Yoldaşlara Yanıt", Leninizmin Sorunları, İkinci Bölüm, s. 262-264)*

... Bazı yoldaşlar, sosyalizmin hücumu sırasında zorlayıcı tedbirlerin esas mesele olduğunu ve zorlayıcı tedbirler artmadığı taktirde hücumun da yapılamayacağını düşünüyorlar.

Bu, doğru mudur? Pek tabii ki yanlıştır.

Zorlayıcı tedbirler hücumun gerekli unsurudur, ama sadece yardımcı unsurudur, ana unsuru değil. İçinde bulunduğumuz şartlarda sosyalizmin hücumunun esas meselesi, sanayimizin gelişme hızının artırılmasıdır; sovhoz ve kolhozların gelişme hızını artırmaktır; köyde ve kentte kapitalist unsurların ekono-

mik bakımdan yerinden edilmelerinin hızını artırmaktır; kitleleri sosyalist inşa için seferber etmektir; kitleleri kapitalizme karşı seferber etmektir. İsterse yüzbinlerce Kulak tutuklanabilir ve sürülebilir. Ama aynı zamanda ekonominin yeni biçimlerinin inşasını hızlandırmak, eski kapitalist biçimlerin yerine yeni ekonomi biçimlerini geçirmek, kapitalist unsurların köydeki iktisadi varlık ve gelişiminin kaynaklarını kurutmak ve tasfiye etmek için gerekli her şey yapılmazsa, Kulaklar nasıl olsa yeniden doğar ve gelişirler.

Bazıları ise, sosyalizmin saldırısının, gerekli hazırlıklara girişilmeden, saldırı sırasında güçleri şekillendirmeden, ele geçirilmiş mevzileri sağlamlaştırmadan, başarıları geliştirmek amacıyla yedeklerden yararlanmadan, körü körüne yapılacak genel bir ileri atılım olduğunu ve eğer sözgelimi bir kısım köylülerin kolhozlardan çekilme eğilimi ortaya çıkmaya başlarsa, bizim o an, "devrimde bir alçalma", hareketin geri çekilmesi ve saldırıda bir duraklama ile karşı karşıya olduğumuzu sanıyorlar.

Bu, doğru mudur? Tabii ki yanlıştır.

Birinci olarak, hiçbir saldırı, en başarılısı bile, bazı cephelerde herhangi bir gedik ve çökertme ile karşılaşmadan ilerlemez. Böyle bir nedenle saldırının duraklamasından veya başarısızlığa uğradığından söz etmek saldırının özünü anlamamak demektir.

İkinci olarak, bizzat saldırı sırasında güçleri şekillendirmeden, ele geçirilmiş mevzileri sağlamlaştırmadan, başarının geliştirilmesi ve saldırının sonuna kadar götürülmesi için yedeklerden yararlanmadan yapılan hiçbir saldırı ***başarılı*** olmadı ve olamaz. Körü körüne genel bir ileri atılım, yani bu şartların dikkate alınmaması, kaçınılmaz olarak saldırıyı tüketir ve yenilgiye uğratır. İç savaşımızın zengin tecrübeleri bunu ispatlamaktadır. *(**Stalin,** "SBKP(B) 16. Parti Kongresi'ne Mer-*

kez Komitesi'nin Siyasi Faaliyet Raporu", Leninizmin Sorunları, İkinci Bölüm, s. 344-345)

2— Taktik Önderlik

A) Taktik Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır; onun görevlerine ve gereklerine tabidir. Taktik önderliğin görevi, proletaryanın tüm mücadele ve örgüt biçimlerinde ustalaşmak; ve verili güçler ilişkisinde, stratejik başarının hazırlanması için gerekli olan azami sonuçları elde etmek için bunlardan doğru bir şekilde yararlanılmasını sağlamaktır.

Proletaryanın mücadele ve örgüt biçimlerinden doğru bir şekilde yararlanmak nasıl olur?

Ana koşulları olarak aşağıdakilerin görüldüğü bazı zorunlu koşulları yerine getirmekle olur:

Birincisi: Öne çıkarılacak mücadele ve örgüt biçimleri, tam da hareketin verili anındaki kabarma ya da alçalma koşullarına en uygun olan ve kitleleri devrimci mevzilere çekmeyi, milyonlarca kitleyi devrim cephesine çekmeyi ve onların devrim cephesinde mevzilenmesini kolaylaştırmak ve sağlama almak için elverişli mücadele ve örgüt biçimleridir.

Burada önemli olan, öncünün, eski düzenin ayakta tutulmasının olanaksızlığını ve onun devrilmesinin kaçınılmazlığını görmesi değildir. Önemli olan, kitlelerin, milyonlarca kitlenin bu kaçınılmazlığı kavraması ve öncüyü desteklemeye hazır olduğunu göstermesidir. Ama kitleler bunu ancak kendi deneyimleri temelinde kavrayabilir. Milyonlarca kitleye, eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmazlığını kendi deneyimleri vasıtasıyla anlama olanağını vermek ve kitlelerin, devrimci şiarların doğruluğuna deneyimleri temelinde kanaat getirmelerini kolaylaştıracak mücadele yöntemlerini ve örgüt biçimlerini öne çıkarmak — işte görev budur.

Eğer Parti o sıralar Duma'ya katılmaya karar vermiş olmasaydı, eğer güçlerini Duma'da çalışma üzerinde toplamamış ve Duma'nın beyhudeliğini, Kadetlerin vaatlerinin yalan olduğunu, çarlıkla anlaşmaya varmanın olanaksızlığını ve köylülükle işçi sınıfının ittifakının kaçınılmazlığını kitlelerin kendi deneyimleri ile kavramalarını kolaylaştırmak için bu çalışma temelinde mücadeleyi geliştirmeseydi, öncü, işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı, kitlelerle bağlarını kaybederdi. Kitlelerin Duma dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Kadetlerin teşhiri ve proletaryanın hegemonyası olanaksız olurdu.

Otzovizm taktiğinin tehlikesi şu idi ki, öncüyü milyonlarca yedeğinden koparmakla tehdit ediyordu.

Eğer proletarya; Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin henüz kendi kendilerini savaş ve emperyalizm yanlıları olarak teşhir etmemiş oldukları, kitlelerin barış, toprak ve özgürlük üzerine Menşevik ve Sosyal-Devrimci söylevlerin sahteliğini henüz kendi deneyimleriyle kavramamış oldukları 1917 Nisan'ında ayaklanma çağrısı yapan "Sol" komünistleri izlemiş olsaydı; Parti işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı geniş köylü ve asker yığınları üzerindeki nüfuzunu yitirirdi. Kitlelerin Kerenski dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler tecrit edilmez, ve proletarya diktatörlüğü olanaksız olurdu. Bundan ötürü, küçük-burjuva partilerinin hataları hakkında [kitleleri —ÇN] "sabırla aydınlatma" ve Sovyetler içinde açık mücadele taktiği tek doğru taktikti.

"Sol" komünistlerin taktiğinin tehlikesi şuydu ki, Partiyi proletarya devriminin önderinden, ayakları havada bir avuç boş kafalı komplocuya dönüştürmekle tehdit ediyordu.

> "Yalnızca öncüyle", diyor Lenin, "zafer kazanılamaz. Tüm sınıfın, geniş kitlelerin, öncüyü ya doğrudan desteklediği ya da ona karşı hayırhah bir tarafsızlık gösterdiği bir konum almamış oldukları sürece, öncüyü tek başına tayin edici savaşa sürmek... yalnızca bir budalalık olmakla kalmaz, aynı zamanda bir cinayet olur. Ama gerçekten tüm sınıfın, gerçekten emekçilerin ve serma-

ye tarafından ezilenlerin geniş kitlelerinin bu konuma gelmesi için, bunun için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yeterli değildir. Bunun için bu kitlelerin kendi siyasi deneyimi gereklidir. Bu, tüm büyük devrimlerin temel yasasıdır; bu yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da şaşırtıcı bir güçle ve canlılıkla doğrulanmaktadır. Yalnızca Rusya'nın kültür seviyesi düşük ve çoğu zaman okuma-yazmayı bilmeyen kitleleri değil, aynı zamanda Almanya'nın kültür seviyesi yüksek ve tümüyle okuma-yazma bilen kitleleri de, yönlerini kararlılıkla komünizme çevirmek için, II. Enternasyonal şövalyelerinin hükümetinin bütün güçsüzlüğünü, karaktersizliğini, çaresizliğini, burjuvazi önündeki bütün uşaklığını, bütün alçaklığını ve proletarya diktatörlüğünün tek alternatifi olarak en aşırı gericilerin (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve ortakları) diktatörlüğünün kaçınılmazlığını kendi acı deneyimleriyle kavramak zorunda kaldılar." *(Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s. 73.)*

İkincisi: Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak.

Burada önemli olan, Partinin önünde bulunan tüm görevler arasından, yerine getirilmesi merkezi noktayı oluşturan ve çözümü diğer aktüel görevlerin başarıyla yerine getirilmesini güvenceleyen özel aktüel görevi bulup çıkarmaktır.

Bu yol gösterici ilkenin önemi, birisi uzak geçmişten (Partinin oluşturulması dönemi) ve diğeri dolaysız güncelden (NEP dönemi) alınan iki örnekle gösterilebilir.

Partinin oluşturulması döneminde, sayısız çevre ve örgütlerin henüz birbirine bağlanmadığı, amatörlüğün ve çevreciliğin Partiyi baştan aşağı kemirdiği, ideolojik parçalanmışlığın Partinin iç yaşantısının karakteristik özelliğini oluşturduğu bu dönemde, Partinin o sırada karşı karşıya bulunduğu halkalar zinciri içinde ve görevler zinciri içinde esas halka ve esas görev, bütün Rusya için illegal bir gazetenin ("Iskra") yaratılmasıydı. Niçin? Çünkü o zamanki koşullar altında, sayısız çevreleri ve ör-

gütleri bir tek bütün içinde birleştirecek, ideolojik ve taktik birliğin koşullarını hazırlayacak ve bu yoldan gerçek bir partinin oluşturulması için temelleri atacak durumda olan ve aynı telden çalan bir Parti çekirdeği ancak illegal bir tüm Rusya gazetesi ile yaratılabilirdi.

Savaştan iktisadi inşaya geçiş döneminde; sanayinin, yıkılmışlığın kıskacında bir bitkisel hayata girdiği ve tarımın kentsel ürün darlığından sıkıntı çektiği; devlet sanayii ile köylü iktisadının birleşmesinin, sosyalist inşanın başarısının temel koşulu haline geldiği bu dönemde; ticaretin geliştirilmesi, süreçler zincirinin ana halkasını, görevler dizisi içinde ana görevi oluşturuyordu. Niçin? Çünkü NEP koşulları altında, sanayi ile köylü iktisadının birleştirilmesi ticaretten başka bir yolla mümkün değildi; çünkü NEP koşulları altında, sürüm olmadan üretim sanayi için ölüm demekti; çünkü sanayi ancak, ticareti geliştirme yoluyla sürümü genişleterek genişletilebilirdi; çünkü ancak ticaret alanında sağlam bir tutanak elde edildiğinde, ancak ticarete egemen olunduğunda, ancak bu halkaya egemen olunduğunda, sanayi ile köylü iktisadını birbiriyle sımsıkı bağlamak ve sosyalist iktisadın temelinin kurulmasının koşullarını yaratmak için diğer aktüel görevleri başarıyla çözmek umudu olabilirdi.

> "Devrimci ve sosyalizm yandaşı ya da genelde komünist olmak yetmez...", der Lenin. "Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve bir sonraki halkaya geçmeyi güvenle hazırlamak için tüm güçle kavranması gereken özel halkayı bulmasını bilmek gerekir..."
>
> "Verili anda... bu halka, doğru bir devlet düzenlemesi (yönetimi) altında iç ***ticaretin*** canlandırılmasıdır. Ticaret, tarihsel olaylar zincirinde, 1921-1922 yıllarında sosyalist inşamızın geçiş biçimlerinde... '***tüm gücümüzle kavramamız gereken***' 'halka'dır." (*Bkz. 4. baskı, cilt XXXIII, s. 88-89, Rusça.*)

Taktik önderliğin doğruluğunu güvenceleyen ana koşullar bunlardır. (***J.V. Stalin,*** "*Leninizmin Temelleri Üzerine*", *Eser-*

ler, cilt 6, s.154-157, İnter Yayınları, İst. 1989.)

B) Proletaryanın Taktiğinde Legal ve İllegal Mücadele Biçimlerinin Birleştirilmesi

Bir ordunun, düşmanın sahip olduğu veya olabileceği bütün silah türlerini, bütün mücadele biçimlerini ve yöntemlerini kullanmaya kendini hazırlamamasının akılsızlık, hatta cinayet olacağını herkes kabul edecektir. Ama bu, siyaset için, savaş alanında olduğundan çok daha geçerlidir. Gelecekteki şu veya bu durumda bizim için hangi mücadele aracının daha uygulanabilir ve elverişli olacağını önceden kestirmek siyasette çok daha zordur. Bütün mücadele araçlarına hakim olmazsak, diğer sınıfların durumunda bizim irademizden bağımsız değişiklikler bizim özellikle zayıf olduğumuz bir eylem biçimini gündeme getirdiğinde, korkunç —hatta bazen tayin edici— bir yenilgiye uğrayabiliriz. Bütün mücadele araçlarına hakim olursak zafer mutlaka bizim olur; çünkü biz gerçekten ilerici, gerçekten devrimci sınıfın çıkarlarını temsil ediyoruz; hatta şartlar bize, düşman için en tehlikeli ve en ölümcül silahı kullanmaya izin vermese bile zafer bizimdir. Tecrübesiz devrimciler genellikle legal mücadele araçlarının oportünist olduğunu sanırlar; çünkü burjuvazi bu alanda, (en sık da "barışçı", devrimci olmayan dönemlerde) işçileri özellikle çok kandırmış ve kafese koymuştur; illegal mücadele araçları ise devrimcidir. Ama bu doğru değildir. Doğru olan, örneğin en özgür, en demokratik ülkelerin burjuvazisinin işçileri tarif edilmez bir pişkinlik ve gaddarlıkla aldattığı ve savaşın soyguncu niteliği hakkında doğruyu söylemeyi yasak ettiği 1914-1918 emperyalist savaşı sırasındaki gibi bir durumda illegal mücadele araçlarını kullanmasını bilmeyen ya da istemeyen (yapamıyorum deme, istemiyorum de) partilerin ve önderlerin oportünist oldukları ve işçi sınıfına ihanet ettikleridir. Ama illegal mücadele biçimlerini ***tüm*** legal mücadele biçimleriyle kaynaştırmasını bilmeyen devrimciler çok kötü devrimcilerdir. Devrimin patlak verdiği ve olanca hızıyla geliştiği bir sırada, akla gelen herkesin ya heyecana kapılarak ya da moda olduğu için, hatta bazen de kariyer yapma nedenle-

riyle devrime katıldığı bir sırada devrimci olmak zor değildir. Zaferden sonra kendini bu sözde devrimcilerden "kurtarmak", proletaryaya çok büyük güçlüklere hatta acı ağrılara malolacaktır. Doğrudan doğruya, açık, gerçekten devrimci gerçek bir ***kitle mücadelesinin*** şartları ***henüz*** ortada yokken devrimci olmak; devrimci olmayan, hatta çoğu zaman doğrudan doğruya gerici kurumlarda, devrimci olmayan bir durumda devrimci mücadele yöntemlerinin gerekliliğini hiç vakit kaybetmeden kavrama yeteneğine sahip olmayan kitleler arasında propaganda, ajitasyon ve örgütsel çalışmalarla devrimin çıkarlarını savunmak çok daha zordur; ve çok daha değerlidir. Kitleleri gerçek, tayin edici, son büyük devrimci mücadeleye ***yaklaştıran*** somut yolu ya da olayların özel değişimini arayıp bulmak, hissetmek ve doğru bir şekilde saptamak; işte Batı Avrupa ve Amerika'da bugünkü komünizmin temel görevi budur. *(**Lenin,** Tüm Eserler, cilt XXV, "'Sol' Radikalizm, Bir Çocukluk Hastalığı", s. 285-286.)*

C) Kitleleri Kendi Siyasi Tecrübeleri Temelinde Devrimci Mevzilere Yaklaştırmak Leninizmin En Önemli Taktik İlkelerinden Biridir

Bu taktik ilke, şiarların değişmesi, bu değişimin yolları ve yöntemleri sorunuyla ilgilidir. Parti için şiarların nasıl kitle için şiarlara dönüştürülebileceği sorunuyla, kitlelerin kendi öz deneyimleri temelinde Parti şiarlarının doğruluğuna kanaat getirmeleri için kitlelerin nasıl ve hangi tarzda devrimci mevzilere yaklaştırılabileceği sorunuyla ilgilidir.

Ama kitleler tek başına propaganda ve ajitasyonla ikna edilemez. Bunun için bizzat kitlelerin kendi politik deneyimi gereklidir. Bunun için bizzat geniş kitlelerin, diyelim ki, mevcut düzenin yıkılmasının, yeni bir siyasi ve sosyal düzenin kurulmasının kaçınılmazlığını kendi bedenlerinde hissetmeleri zorunludur.

Öncü müfrezenin, Partinin, diyelim ki daha 1917 Nisan'ında,

Milyukov-Kerenski Geçici Hükümeti'nin devrilmesinin kaçınılmazlığına kanaat getirmesi iyidir. Ama bu henüz, bu hükümeti devirmeyi çağırmak için, Geçici Hükümet'in devrilmesi ve Sovyet iktidarının kurulması çağrısını ***günün şiarı*** olarak atmak için yeterli değildir. Önümüzdeki dönem için ***perspektif*** olarak görülen "Tüm İktidar Sovyetlere" formülünü, ***günün şiarına,*** dolaysız eylem şiarına dönüştürmek için, bunun için tayin edici bir koşul daha gerekiyordu, yani bizzat kitlelerin bu şiarın doğruluğuna kanaat getirmeleri ve bu şiarın gerçekleştirilmesinde Partiyi şu ya da bu biçimde desteklemeleri gerekiyordu.

Yakın gelecek için ***perspektif*** olarak ortaya atılan bir formülle, ***günün şiarı*** olarak ortaya atılan bir formül arasında sıkı bir ayrım yapılmalıdır. Nisan 1917'de Petrograd'da, başta Bagdatyev olmak üzere bir grup Bolşeviğin, "Kahrolsun Geçici Hükümet, Tüm İktidar Sovyetlere" şiarını ***zamansız*** attığında uğradığı başarısızlığın nedeni tam da buydu. Lenin o zaman Bagdatyev grubunun bu girişimini tehlikeli bir maceracılık olarak nitelendirerek kamuoyu önünde teşhir etmişti.

Neden?

Çünkü cephe gerisindeki ve cephedeki geniş emekçi yığınlar, bu şiarı benimsemeye henüz hazır değillerdi. Çünkü bu grup, perspektif olarak "Tüm İktidar Sovyetlere" formülüyle, günün şiarı olarak "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarını birbirine karıştırmıştı. Çünkü ***başını alıp giderek*** Partiyi o zamanlar hâlâ Geçici Hükümet'in devrimci karakterine inanan geniş yığınlardan, Sovyetlerden tamamen soyutlanma tehlikesine maruz bırakmıştı.

Çin komünistleri, diyelim ki altı ay önce, "Kahrolsun Vuhan Kuomintang'ı Önderliği" şiarını atabilirler miydi? Hayır, atamazlardı.

Atamazlardı, çünkü bu tehlikeli bir ***başını alıp gitme*** olurdu, çünkü hâlâ Kuomintang önderliğine inanan geniş emekçi

yığınlara giden yolları tıkar, Komünist Partisi'ni geniş köylü yığınlardan tecrit ederdi.

Atamazlardı, çünkü Vuhan Kuomintang'ı önderliği, Vuhan Kuomintang'ı MK, burjuva-devrimci hükümet olarak olanaklarını henüz tüketmemiş, tarım devrimine karşı mücadelesiyle, işçi sınıfına karşı mücadelesiyle, karşı-devrime çarketmesiyle geniş emekçi yığınların gözünde rezil olup itibarını yitirmemişti.

Biz, daima, burjuva-devrimci hükümet olarak olanaklarını henüz tüketmediği sürece, Vuhan Kuomintang'ı önderliğinin itibardan düşürülüp değiştirilmesine yönelinmemesi gerektiğini, ilk önce olanaklarını tükettirip ondan sonra değiştirilmesi sorununu pratik olarak ortaya atmak gerektiğini söyledik.

Çin komünistleri bugün "Kahrolsun Vuhan Kuomintang'ı Önderliği" şiarını atmalılar mı? Evet, atmalılar, mutlaka atmalılar.

Kuomintang önderliğinin, devrime karşı giriştiği mücadeleyle kendisini zaten rezil edip geniş işçi ve köylü yığınlarının düşmanlığını kazandığı bugün, bu şiar halk yığınları arasında güçlü bir yankı bulacaktır.

Şimdi her işçi ve her köylü, komünistlerin Vuhan Hükümeti'nden ve Vuhan Kuomintang'ı MK'sinden çekilerek "Kahrolsun Vuhan Kuomintang'ı Önderliği" şiarını attıklarında doğru davranmış olduklarını kavrayacaktır.

Çünkü şimdi köylü ve işçi yığınları bir seçimle karşı karşıyalar: ***Ya*** bugünkü Kuomintang önderliği, ve böylece yığınların en acil gereksinimlerinin tatmin edilmesinden, tarım devriminden vazgeçme; ***ya da*** tarım devrimi ve işçi sınıfının durumunun kökten iyileştirilmesi, ve o zaman da Vuhan Kuomintang'ı önderliğinin değiştirilmesi kitleler için günün şiarı haline gelecek.

Şiarların değişmesi sorunuyla, geniş yığınların yeni devrimci

mevzilere yakınlaştırılmasının yol ve yöntemleri sorunuyla ilgili, politikamızla eylemlerimizle, bir şiarın yerine ***tam zamanında*** başka şiarları geçirerek geniş emekçi yığınların parti çizgisinin doğruluğunu kendi deneyimleriyle görebilmelerine nasıl yardım edebileceğimiz sorunuyla ilgili Leninizmin üçüncü taktik ilkesinin talepleri bunlardır. *(**J. V. Stalin,** "Günün Konuları Üzerine Notlar", Eserler, cilt **9**, s. 273-276, İnter Yayınları, İst. 1991)*

D) Taktik Önderliğin İlkesi Zincirin Esas Halkasını Kavramaktır

Siyasi olaylar her zaman çok grift ve karmaşıktır. Onu bir zincirle kıyaslamak mümkündür. Eğer bütün zincire sıkıca sarılmak isteniyorsa, o zaman sadece zincirin tek bir halkasına sarılmamak lazımdır. Tutulmak istenen halka suni bir şekilde seçilemez. 1917 yılında can alıcı nokta neydi? Bütün halkın talep ettiği şey, savaşı bırakmaktı ve bu, diğer her şeyi ikinci plana atıyordu. Devrimci Rusya, savaştan çıkmayı başardı. Bu, çok büyük çabalara mal oldu, ama buna karşılık halkın esas ihtiyacı dikkate alınmış oldu, bu da bize birçok yıl için başarı sağladı… Ve halk, Sovyet iktidarıyla demokratik, emekçilere yakın bir devlet kazandığını mükemmel bir şekilde hissetti, köylü gördü, cepheden dönen asker anladı. Diğer alanlarda ne kadar aptallık ve saçmalık yaptıysak da, bu esas görevi göz önüne aldığımızdan, her şey iyi gitti.

1919 ve 1920 yıllarında can alıcı nokta neydi? Askeri savunma. O zaman tüm dünyayı saran güçlü İtilaf devletleri üzerimize yürüyordu, boğazımıza sarılıyordu ve hiç bir propagandaya ihtiyaç yoktu — her Partisiz köylü ne olup bittiğini anlıyordu. Çiftlik sahibi geliyor. Komünistler onunla nasıl mücadele edileceğini biliyorlar. Köylülerin kütlesi itibariyle komünistlerden yana olmalarının nedeni, bizim kazanmamızın nedeni işte buydu.

1921 yılında can alıcı nokta düzenli geri çekilmeydi. Bu

yüzden disiplin iki misli gerekliydi. "İşçi Muhalefeti" şöyle diyordu: "Siz işçileri küçümsüyorsunuz, işçiler daha fazla inisiyatif sahibi olmalıdır." Tek inisiyatif, geri çekilmeyi düzenli bir şekilde tamamlamak ve en sıkı disiplini uygulamaktı. Bozgun ve disiplini bozma ruhu yayan bir kimse devrimi mahvederdi; çünkü ele geçirmeye alışmış, devrimci görüş ve ideallerle dolmuş ve ruhunun derinliklerinde her geri çekilişi bir çeşit alçaklık olarak gören insanlarla geri çekilmek kadar zor bir şey yoktur. En büyük tehlike düzenin bozulması, en büyük görev düzenin korunmasıydı.

Ya bugün can alıcı nokta nedir? Can alıcı nokta —raporumu bu noktada yoğunlaştırmak ve toparlamak istiyorum— siyasette yön değişikliği değildir; bu konuda, NEP'le bağıntı içinde şaşılacak kadar çok şey söylendi. Bütün bunlar işkembei kübradan atmaktır. Bu, oldukça zararlı bir gevezeliktir. Bizde, NEP'le bağıntı içinde işgüzarlık yapılmaya, kurumlar değiştirilmeye, yeni kurumlar kurulmaya başlandı. Bu oldukça zararlı bir gevezeliktir. Meselenin esas olarak insanlar, insanların seçimi olduğu bir noktaya vardık. Bu, incir çekirdeğini doldurmayan ufak tefek şeylere karşı, kuruluşları yeniden biçimlendirmek yerine kişinin rolünü ön plana çıkaran medeniyetçilere karşı mücadele etmeye alışmış bir devrimci için anlaşılması çok güç bir şeydir. Ama siyasi açıdan soğukkanlılıkla değerlendirilmesi gereken bir durum içindeyiz — her mevkiyi elimizde tutamayacak ve tutmaya çalışmayacak kadar ilerledik. *(**Lenin,** Seçme Eserler, cilt IX, "XI. Parti Kongresi'ne Merkez Komitesi'nin Siyasi Raporu", s. 390 vd. [1922].)*

3— Sloganlar ve Onların Strateji ve Taktikteki Önemi

Savaşın veya bir tek çarpışmanın hedeflerini dile getiren ve birlikler arasında popüler olan, isabetle formüle edilmiş kararlar, bazen orduyu eyleme şahlandırmanın, onun moralini ayakta tutmanın bir aracı olarak bazen tayin edici önemdedir. Savaşın tüm seyri bakımından, birliklere verilen yerinde emirler, şiarlar

veya yapılan çağrılar, birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Düzinelerce ve yüzlerce milyon insanın, onların çeşitli talep ve ihtiyaçlarının sökonusu olduğu siyasi alandaki şiarlar, daha da önemlidir.

Şiar, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerinin, diyelim ki proletaryanın yönetici grubu, onun Partisi tarafından ilan edilen kısa ve berrak formülasyonudur. Mücadelenin farklı hedeflerine uygun olarak, ya tüm bir tarihsel dönemi kucaklayan, ya da verili tarihsel dönemin tek tek aşamalarını ve kesimlerini kucaklayan farklı şiarlar vardır. İlk kez geçen yüzyılın seksenli yıllarında "Emeğin Kurtuluşu" grubu tarafından ortaya atılan "Kahrolsun Otokrasi!" şiarı, bir ***propaganda*** şiarı idi, çünkü bu şiarın amacı, en sağlam ve en ısrarlı savaşçıları tek tek ya da gruplar halinde Partiye kazanmaktı. Rus-Japon savaşı sırasında, otokrasinin çürüklüğü, işçi sınıfının geniş kesimleri tarafından az çok görüldüğünde, bu şiar ***ajitasyon*** şiarı haline geldi, çünkü şimdi artık emekçilerin milyonlarca kitlesini kazanmayı hedefliyordu. 1917 Şubat Devrimi'nden önceki dönemde çarlık, yığınların gözünde kesinlikle iflas ettiğinde, "Kahrolsun Otokrasi" şiarı, ajitasyon şiarından, ***eylem*** şiarı haline gelmişti, çünkü milyonlarca kitleyi çarlığa karşı taarruz saldırısına geçirmeyi hedef tutuyordu. Şubat Devrimi günlerinde bu şiar, bir Parti ***direktifi,*** yani belirli bir zamanda, çarlık düzeninin belirli kuruluş ve mevkilerini ele geçirmek için doğrudan bir çağrı haline geldi, çünkü şimdi artık söz konusu olan, çarlığı yıkmaktı, yok etmekti. Direktif, tüm Parti üyeleri için bağlayıcı olan, ve çağrı, yığınların taleplerini doğru ve isabetli olarak formüle ettiğinde, çağrı için zaman gerçekten olgunlaşmış olduğunda geniş ezilen yığınların genellikle benimsediği, belirli bir zamanda ve belirli bir yerde eyleme geçme doğrudan çağrısıdır.

Şiarları direktiflerle ya da bir ajitasyon şiarını eylem şiarı ile karıştırmak, tıpkı zamansız ya da çok geç eyleme geçmenin teh-

likeli, hatta bazen felâketli sonuçlar getirmesi gibi tehlikelidir. 1917 Nisan'ında, "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı altında Petrograd'da yapılan, göstericilerin Kışlık Saray'ı kuşattığı ünlü gösteri, bu şiarı bir ***eylem*** şiarına dönüştürme denemesi, zamansız ve bu yüzden de felâketli bir denemeydi. Bir ajitasyon şiarının bir eylem şiarıyla karıştırılmasının son derece tehlikeli bir örneği idi. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkûm ettiğinde haklıydı, çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüştürülmesi için gerekli şartların henüz var olmadığını, proletaryanın zamansız bir eyleminin onun güçlerinin yok edilmesine yol açabileceğini biliyordu.

Öte yandan, Partinin, düşmanın kurduğu bir tuzaktan saflarını korumak, veya direktifin gerçekleştirilmesini daha uygun bir zamana ertelemek için, halihazırda kararlaştırılmış ve akut hale gelmiş bir şiarı (veya direktifi) "24 saat içinde" kaldırmak veya değiştirmek zorunda kaldığı durumlar da vardır. 1917 Haziran'ında Petrograd'da, titizlikle hazırlanmış ve 9 Haziran için planlanmış işçi ve asker gösterisinin, değişen durum karşısında Partimiz MK tarafından "aniden" yapılamayacağı bildirildiğinde, böyle bir durum olmuştu.

Partinin görevi, ustaca ve zamanında, ajitasyon şiarlarını eylem şiarlarına veya eylem şiarlarını belirgin somut direktiflere dönüştürmek, veya durum gerektirdiğinde, şu ya da bu şiarın uygulanmasından —bu şiar popüler, akut hale gelmiş olsa da— zamanında vazgeçmek için gerekli esneklik ve kararlılığı göstermektir. *(**J. V. Stalin,** "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 148-150, İnter Yayınları, İst. 1990.)*

IV

DEVRİMCİ VE REFORMİST ÖNDERLİK

1 — Devrimci ve Reformist Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

Devrimci taktik, reformist taktikten ne ile ayrılır?

Bazıları, Leninizmin genelde reformlara karşı, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanıyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Belirli bir anlamda "her ne koparırsan kâr" olduğunu, belirli koşullar altında genelde reformların, özelde ise uzlaşma ve anlaşmaların zorunlu ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

> "Uluslararası burjuvazinin devrilmesi için bir savaş yürütmek", diyor Lenin, "devletler arasındaki alelade savaşların en inatçılarından bile yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık [bir savaş yürütmek —ÇN] ve bu arada manevra yapmayı, düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetmek — bu sonsuz derecede gülünç bir tavır olmaz mı? Bu, henüz araştırılmamış ve o güne kadar ulaşılmamış bir dağa çetin bir şekilde tırmanırken, bazen zikzaklar çizerek gitmeyi, bazen geri dönmeyi, bir kez seçilen doğrultuyu bırakıp başka doğrultuları denemeyi baştan reddetmekle aynı şey değil midir?" *(Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s. 51.)*

Bundan dolayı, apaçıktır ki, burada önemli olan, reformların ya da uzlaşma ve anlaşmaların kendileri değil, reformlardan ve anlaşmalardan nasıl yararlanıldığıdır.

Reformist için reform herşeydir; devrimci çalışma ise ikincil birşey, lafı edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlamlaştırılmasının bir aracına, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür.

Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimi sağlamlaştırmanın bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüşür.

Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak ve burjuvaziyi devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

Emperyalizm koşullarında reformlardan ve uzlaşmalardan devrimci bir şekilde yararlanmanın özü ***budur.***

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrime hazırlanmasını baltalamak ve "bağışlanan" reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformist taktiğin özü ***budur.***

Emperyalizm koşulları altında reformlar ve uzlaşmalar konusunda durum budur.

Ama emperyalizmin devrilmesinden sonra, proletarya diktatörlüğü altında, durum biraz değişir. Belirli koşullar altında, belirli bir durumda, proletarya iktidarı kendini, varolan düzeni devrimci bir şekilde yeniden inşa etme yolundan, bu düzeni geçici bir süre yavaş yavaş yeniden biçimlendirme yoluna, Lenin'in ünlü makalesi "Altının Önemi Üzerine" de söylediği gibi, "reformist yola", yandan çevirme yoluna, proleter olmayan

sınıfları dağıtmak, devrime soluklanma molası vermek, güç toplamak ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlamak için reformlar ve bu sınıflara ödünler verme yoluna geçmek zorunluluğuyla karşı karşıya görebilir. Bu yolun belirli bir anlamda "reformist" bir yol olduğu inkâr edilemez. Yalnız, bu durumda temel bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu, [yani —ÇN] bu durumda reformun proletarya iktidarından kaynaklandığını, proletarya iktidarını güçlendirdiğini, ona gerekli soluklanma molasını verdiğini, görevinin devrimi değil, tam tersine proleter olmayan sınıfları çökertmek olduğunu akılda tutmak gerekir.

Böylelikle reformlar bu koşullar altında kendi karşıtına dönüşür.

Böyle bir politikanın proletarya iktidarı tarafından uygulanması, yalnızca, önceki dönemde devrimin atılımı yeterince büyük olduğu ve böylelikle saldırı taktiği yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini geçirebilmek için geri çekilecek yeterince geniş bir alan yarattığı için mümkündür.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin bir yan ürünü iken, şimdi, proletarya diktatörlüğü altında reformların kaynağı; proletaryanın devrimci kazanımlarıdır; bu kazanımlardan oluşan, proletaryanın elindeki birikmiş rezervlerdir. *(**J. V. Stalin,** "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s. 158-160, İnter Yayınları, İst. 1989.)*

2— Uzlaşmalar Üzerine Lenin

Boykot sloganının, literatürde sık sık ortaya çıkan ve elimizdeki konunun tartışılmasında tekrar tekrar ortaya çıkan basitliği, açıklığı ve "düzlüğü" meselesi ile, düz ve zikzaklarla ilerleyen gelişme yolu meselesi de bununla bağıntılıdır. Eski iktidarın doğrudan doğruya devrilmesi ya da en azından zayıflatılması ve kuvvetten düşürülmesi, halkın yeni iktidar organlarını doğrudan

doğruya yaratması; bütün bunlar şüphesiz, en ***dolaysız,*** halk için en yararlı yoldur, ama en çok güç harcamayı da gerektiren yoldur. Ezici güç üstünlüğüne sahip olunduğunda, doğrudan cepheden taarruzla da zafer kazanılabilir. Güç yetmiyorsa o zaman büyük bir ihtimalle dolambaçlı yollar, beklemek, zikzak hareketleri, geri çekilmeler vb. gerekecektir. Monarşist meşrutiyet idaresi yolu pek tabii ki devrim yolunu kapatmaz, çünkü bu yol ***dahi*** devrimin etkenlerini hazırlar ve onları dolaylı olarak geliştirir, ama bu daha uzun ve dolambaçlı bir yoldur.

Bütün Menşevik literatürde, özellikle 1905 döneminde (Ekim'e kadarki), Bolşeviklere yöneltilen "dümdüz bir hat izleme" suçlaması kızıl bir şerit gibi akar gider; bütün bu literatür boyunca Bolşeviklere, tarihin izlediği dolambaçlı yolları dikkate almak gerektiği hakkında ulvi dersler verilir. Menşevik literatürün bu garipliği de hakeza atlar yulaf yer veya Volga Hazar Denizi'ne akar gibisinden gerçeklerin tartışılmasına tam bir örnektir; tartışılmaz gerçeklerin bu şekilde geviş getirilmesi sadece, tartışılan konunun esas noktasını karartmaya yarar. Tarihin normal olarak zikzaklı hareketler çizdiğini ve bir Marksistin tarihin en karışık ve hayret verici zikzaklı sıçramalarını hesaba katmasını bilmek zorunda olduğuna kuşku yoktur. Fakat bu tartışma götürmez sakızın, bizzat tarihin, mücadele eden güçleri dolaysız yol mu zikzaklı yol mu arasında bir seçimle karşı karşıya getirdiği zaman bir Marksistin ne yapması gerektiği sorusuyla ilgisi yoktur. Her kim böyle bir durum söz konusu olduğu an ya da dönemlerde, tarihin çoğunlukla zikzaklarla hareket ettiği konusunda ileri geri konuşmaktan başka birşey yapmazsa) "kılıf içindeki adam"* olur ve atların yulaf yediği gerçeği üzerine incelemelere dalar. Bu yüzden devrimci dönemler çoğunlukla, mücadele eden toplumsal güçlerin çatışması sırasında ülkenin, nispeten oldukça uzun bir dönem boyunca hangi gelişme yolunu, düz yolu mu yoksa dolambaçlı yolu mu seçeceğine nispeten kısa bir süre içinde karar veren tarihsel dönemlerdir. Ama dolambaçlı yolu hesaba katma gerekliliği,

* Çehov'da ortaokul öğretmeni, dar kafalı insan tipi —Redaksiyonun Notu

seçilmesi mücadelesinde yardımcı olmasını, bu mücadele için sloganlar atmasını vb. bilmek zorunda olmaları gereğini hiçbir zaman ortadan kaldırmaz. Ve ancak iflah olmaz darkafalılar ve tamamen darkafalı titizlik budalaları, düz yola karşı zikzaklı yolun kararlaştırıldığı tayin edici muharebelerin ***sonuçlanmasından sonra,*** sonuna kadar düz yol için mücadele etmiş olanlarla alay edebilirler. Bu alay, tıpkı, Treitschke ayarında polise bağlı beylik Alman tarihçilerinin 1848 yılında Marx'ın devrimci sloganları ve devrimci düz çizgiciliği ile alay etmelerine benzer.

Marksizmin tarihin zikzaklı yoluna karşı tavrı, özü itibariyle, uzlaşmalara karşı tavrıyla uyuşur. Tarihin her zikzak dönüşü bir uzlaşmadır; yeniyi tamamen reddedecek güce sahip olmayan eskiyle, eskiyi tamamen devirecek güce henüz sahip olmayan yeni arasındaki bir uzlaşma. Marksizm uzlaşmalara her zaman için karşı değildir, ondan yararlanmayı gerekli görür. Ama bu, canlı ve etkili tarihi bir güç olarak Marksizmin bütün gücüyle uzlaşmalara karşı mücadele etmesini hiçbir şekilde dıştalamaz. Bu görünürdeki çelişkiyi kavramayan bir kimse, Marksizmin alfabesini bilmiyor demektir.

Engels, bir zamanlar, Blanquist Komün kaçkınlarının manifestosu üzerine yazdığı makalesinde (1874) Marksizmin uzlaşmalara karşı tavrını son derece kavratıcı, açık ve öz bir şekilde formüle etmiştir. Blanquist Komün kaçkınları, manifestolarında, hiç bir uzlaşmayı doğru bulmadıklarını yazmışlardı. Engels bu manifestoyla alay etti. Mesele, diyor Engels, ***şartların bizi mahkûm ettiği*** (ya da şartların bizi zorladığı — okuyuculardan özür dilerim, ama metinden alıntı yapınama imkan yok, aklımda kaldığına göre yazıyorum) uzlaşmalardan yararlanmaya her zaman için karşı olmak değildir. Mesele, proletaryanın gerçek devrimci hedeflerini her zaman gözönünde tutmak ve onları her şart altında, her zikzak hareketi ve uzlaşma boyunca izleyebilmektir. Kitlelere hitap eden sloganlardan biri olan boykotun basitliği, düzlüğü ve açıklığı ancak bu noktadan hareketle değerlendirilebilir. Boykot

sloganının bütün bu nitelikleri kendi başına iyi değildir, bilakis ancak bu sloganın kullanıldığı nesnel durum, dolaysız veya zikzak hareketin seçimi uğruna mücadelenin şartlarına haiz olduğu ölçüde iyidir. Buligin Duması döneminde bu slogan doğruydu, işçi partisinin biricik devrimci sloganıydı; en basit, en dolaysız ve en açık slogan olduğu için değil, o zamanki tarihi şartlar işçi partisini zikzaklı, monarşist meşrutiyet yolu yerine basit ve dolaysız devrim yolu uğruna mücadeleye katılma göreviyle karşı karşıya getirdiği için doğruydu. *(**Lenin,** "Boykota Karşı", Tüm Eserler, cilt XII, s. 17-20 [1907].)*

3— Proletarya Diktatörlüğünün Kurulmasından Önce ve Sonra Reformlar

Reform ve devrim arasındaki ilişki yalnızca Marksizm tarafından tam ve doğru olarak belirlenmiştir, ne var ki Marx bu ilişkiyi sadece bir yanından görebilmiştir; yani sadece tek ülkede de olsa proletaryanın nispeten sağlam, nispeten uzun ilk zaferinden önceki durumda. Bu durumda doğru bir ilişkinin temeli şuydu: Reformlar, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Tüm kapitalist dünya için bu ilişki proletaryanın devrimci taktiğinin temelini, İkinci Enternasyonal'in satılmış önderlerinin ve İki Buçukuncu Enternasyonal'in, yarı titiz yarı nazlı şövalyelerinin çarpıttıkları ve karaladıkları alfabesini oluşturur. Proletaryanın tek ülkede dahi olsa zafer kazanmasından sonra reform ve devrim arasındaki ilişkiye yeni bir şey eklenir. İlkede değişen hiç bir şey yoktur, ama biçimde, Marx'ın şahsen önceden göremediği, ama ancak Marksizmin felsefesi ve siyaseti ışığında kavranabilecek bir değişiklik meydana gelir. Brest geri çekilme hareketini neden doğru uygulayabildik? Çünkü o derecede ilerlemiştik ki, arkamızda geri çekilecek yer kalmıştı. Baş döndürücü bir hızla ***birkaç hafta içinde,*** yani 7 Kasım (25 Ekim) 1917'den Brest barışına kadar geçen süre içinde Sovyet devletini kurmuş, devrimci bir şekilde em-

peryalist savaştan çıkmış, burjuva-demokratik devrimi sonuna kadar götürmüştük; öyle ki muazzam geri çekilme hareketi (Brest Anlaşması) ***bile*** bize, "nefes molasından" yararlanmak ve Kolçak, Denikin, Yudeniç, Pilsudski, Vrangellere karşı başarıyla ilerlemek için yeterli mevziler bırakmıştı.

Proletaryanın zaferinden önce reformlar devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Zaferden sonra (uluslararası planda hâlâ bir "yan ürün" olarak kalmalarına karşılık) zaferin elde edildiği ülkede reformlar, ayrıca, sarfedilen büyük gayretlerden sonra, şu veya bu geçişin devrimci bir şekilde gerçekleştirilmesine güçlerin besbelli yetmediği zaman gerekli ve haklı bir dinlenme molası olurlar. Zafer öyle bir "yedek güç deposu" sağlar ki, zoraki bir geri çekilme hareketine bile dayanmak, hem maddi hem de manevi anlamda dayanmak mümkün olur. Maddi anlamda dayanmak, düşmanın bizi tamamen yenmemesi için yeterli bir kuvvet üstünlüğüne sahip olmak demektir. Manevi anlamda dayanmak, morali bozmamak, dağılmamak, durumu soğukkanlı bir şekilde değerlendirmeyi elden bırakmamak, cesaret ve metaneti korumak, yaygın fakat ölçülü bir şekilde geri çekilmek, tam vaktinde durdurulabilecek ve yeniden saldırıya geçilebilecek şekilde geri çekilmek demektir.

Devlet kapitalizmine geri çekildik. Ama ölçülü bir şekilde geri çekildik. Şimdi ticaretin devlet tarafından düzenlenmesine geri çekiliyoruz. Ama ölçülü bir şekilde geri çekileceğiz. Bu geri çekilmenin sonuna yaklaştığımıza dair, bu geri çekilmeyi uzak olmayan bir gelecekte durdurma imkanının yaklaştığına dair belirtiler görülmeye başlandı. Bu gerekli geri çekilmeyi ne kadar bilinçli, ne kadar birlik içinde, ne kadar önyargısız bir şekilde ele alırsak, onu o kadar çabuk durdurabiliriz ve zafer dolu ileri atılımımız o kadar emin, çabuk ve yaygın olur. *(**Lenin,** Seçme Eserler, cilt IX, "Altının Şimdiki ve Sosyalizmin Za-*

ferinden Sonraki Önemi", s. 322 [1921].)

V

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN STRATEJİ VE TAKTİĞİNİN ESAS GÖREVLERİ

1— İşçilerin Çoğunluğunu Kazanma ve Onların Emekçi Kitleler Üzerindeki Hegemonyası Uğruna Mücadele Komintern'in Stratejisinin Esas Görevidir

Komünist Enternasyonal'in proletarya diktatörlüğü uğruna muzaffer mücadelesi, her ülkede yığınlarla en sıkı bağları kurmuş, kaynaşmış, mücadele içinde çelikleşmiş, disiplinli ve merkezileşmiş bir Komünist Partisinin varlığını şart koşar.

Parti, sınıfın en iyi, en bilinçli, en aktif ve en cesur unsurlarından oluşan işçi sınıfının öncüsüdür. Proletaryanın verdiği bütün mücadelelerde elde ettiği deneyimlerin biraraya toplanması partide cisimleşir. Devrimci teoriye, Marksizme dayanan parti, sınıfın bütününün sürekli, genel çıkarlarını gündelik [pratikte —ÇN] temsil ederek, proleter ilkelerin, proleter iradenin ve devrimci proleter eylemin birliğini cisimleştirir. O, demir disiplin ve devrimci demokratik merkeziyetçilik düzeni ile kenetlenen devrimci bir örgüttür; parti proleter öncünün sınıf bilincine sahip olmakla, kendini devrime adamakla, proleter yığınlarla kesintisiz bir bağlantıyı sürdürmekle ve kitlelerin kendi deneyimleriyle sürekli yeniden sınanan ve berraklaşan siyasal

önderliğinin doğruluğuyla bu duruma gelir.

Tarihi görevini —proletarya diktatörlüğünü kurmayı başarmak— yerine getirebilmek için, Komünist Partisinin aşağıdaki ***stratejik*** ana hedeflere yönelmesi ve bunlara erişmesi gerekir:

Kadın proleterler ve işçi gençlik dahil, ***kendi sınıfının çoğunluğunu*** kazanmak. Buna erişmek için, proletaryanın büyük kitle örgütlerinde (şûralar, sendikalar, işyeri meclisleri, kooperatifler, spor ve kültür örgütleri, vb.) Komünist Partisinin tayin edici etkisinin sağlanması gereklidir. Proletaryanın çoğunluğunun kazanılması açısından, ***sendikaların,*** proletaryanın günlük mücadelesiyle sıkı bir bağlantı içinde bulunan bu geniş kapsamlı kitle örgütlerinin kazanılması için yürütülecek sistemli çalışmanın özellikle büyük önemi vardır. Gerici sendikalarda çalışma —onların ustalıkla ele geçirilmesi, sendikalarda örgütlenmiş geniş yığınların güvenini kazanma, reformist önderlerin yönetici konumlarından indirilip defedilmesi—; devrimin hazırlık dönemindeki en önemli görevlerden biri burada yatmaktadır.

Proletarya diktatörlüğünün kazanılması için, proletaryanın ***geniş emekçi yığınlar*** üzerindeki hegomonyasının gerçekleştirilmesi de önkoşuldur. Buna ulaşmak için Komünist Partisi, kent ve kırın yoksul tabakalarını, aydınların alt tabakalarını ve "küçük insanlar" denen unsurları, yani genel olarak küçük-burjuva tabakaları etkisi altına almalıdır. Partinin ***köylülük*** arasında sahip bulunduğu etkinin korunmasına çalışmak özel bir önem taşır. Komünist Partisi kırsal nüfusun proletaryaya en yakın durumdaki tabakalarının, yani tarım işçilerinin ve kır yoksullarının desteğini garantilemelidir. Bunun için, tarım işçilerinin özel örgütlenmeleri, onların kır burjuvazisine karşı mücadelelerine her yönden destek sağlanması ve küçük ve çok küçük köylüler arasında enerjik biçimde çalışılması gereklidir. Köylülüğün orta tabakalarına gelince;

(gelişmiş kapitalist ülkelerde) Komünist Partisi bunların tarafsızlaştırılmasını hedef alan bir politika izlemelidir. Finans-kapitalin boyunduruğuna karşı mücadelede bütün halkın çıkarlarının temsilcisi ve en geniş halk yığınlarının önderi durumuna gelen proletaryanın bütün bu görevleri başarması, muzaffer bir komünist devrimin tartışmasız önkoşuludur.

Proletaryanın dünya ölçeğindeki mücadelesi açısından Komünist Enternasyonal'in en önemli stratejik görevleri, ***sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki*** devrimci mücadeleye ilişkin görevlerdir. Bu mücadele için, sömürgelerdeki işçi sınıfı ve köylülüğün en geniş yığınlarının devrim bayrağı altında toplanması önkoşuldur ve bu devrim de ancak ezen ulusların proletaryasının ezilen halkların emekçi yığınlarıyla en sıkı biçimde, kardeşçe birlikte çalışmasıyla başarılabilir.

Komünist Enternasyonal, proletarya diktatörlüğü bayrağı altında "uygar devletler" denen ülkelerde emperyalizme karşı devrimi örgütlerken, aynı zamanda sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde (örneğin Latin Amerika) emperyalizmin başvurduğu kaba kuvvete karşı gelişecek her türlü hareketi destekler; köleleştirilmiş büyük ve küçük uluslara ve ırklara karşı uygulanan emperyalist zulme ve şovenizmin her türlüsüne (zencilere, "sarı ırk"tan işçilere karşı tavır, anti-semitizm, vb.) karşı yoğun bir propaganda yürütür ve bu unsurların ezen ulusların burjuvazisine karşı verdiği mücadeleyi destekler.

Emperyalist ülkelerde komünist partiler, sömürgelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerine ve genelde ezilen ulusların hareketlerine sistemli biçimde yardım etmelidirler. Aktif yardım ilk planda, ezilen ulusun malî, ekonomik veya siyasal bakımdan bağımlı bulunduğu ülkenin işçilerinin yükümlülüğüdür. Komünist partiler sömürgelerin ayrılma hakkını açıkça tanımalı ve bu yönde, yani sömürgelerin emperyalist devletten bağımsızlığı yönünde propaganda yapmalıdırlar. Sömürgelerin emperyalizme karşı silahlı savunma (yani ayaklanma ve devrimci savaş)

haklarını tanımalı, bu hakkın propagandasını yapmalı ve elindeki bütün imkânlarla aktif destek sağlamalıdır. Komünist partiler bütün ezilen uluslara karşı aynı politikayı izlemelidirler.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise komünist partiler, yabancı emperyalizme karşı sabırlı ve akıllı bir mücadele sürdürmeli ve bu arada emperyalist ülkelerin proletaryasına yakınlaşma ve onunla ittifak etme fikrinin propagandasını ihmal etmeden yürütmelidiler; [bu komünist partiler —ÇN] tarım devrimi sloganını açıkça ilan etmeli, bunun propagandasını yapmalı ve eyleme dökmelidir (ki, geniş köylü yığınını feodal boyunduruğu kırmağa yöneltebilsin), ruhbanların, misyonerlerin vb. gerici Ortaçağ etkilerine karşı savaş açmalıdır.

Burada ana görev işçilerin ve köylülerin ***bağımsız*** örgütlenmesi (proletayanın komünist sınıf partisi içinde, sendikalarda, köylülerin ise köylü birliklerinde, köylü komitelerinde ve devrim durumunda şûralarda) ve onların ulusal burjuvazinin etkisinden kurtarılmasıdır. Ulusal burjuvaziyle geçici uzlaşmalar, ancak eğer ulusal burjuvazi işçilerin ve köylülerin devrimci birliğini engellemiyor ve emperyalizme karşı gerçekten mücadele ediyorsa caizdir. *(Komünist Enternasyonal Programı, Bölüm VI, Kısım 2.)*

2— Komintern'in Taktiğinin Esas Görevleri

Komünist Partisi, ***taktik*** çizgisini saptarken, mevcut iç ve dış durumu, sınıf güçlerinin ilişkisini, burjuvazinin sağlamlık ve güçlülük derecesini, proletaryanın mücadeleye hazır olma düzeyini, orta tabakaların tutumunu, vb. hesaba katar. Parti, mümkün olan en geniş yığınları bu mücadelenin mümkün olan en yüksek düzeyinde harekete geçirme ve örgütleme zorunluluğundan yola çıkarak, sloganlarını ve mücadele yöntemlerini sözkonusu koşullara uygun biçimde belirler. Devrimci bir durumun olgunlaşması halinde parti, bir dizi geçiş sloganı saptar ve varolan koşullara uygun olarak, devrimci ana hedefine, iktidarın ele geçirilmesi ve burjuva-kapitalist toplum düze-

ninin yıkılması hedefine tâbi kılacağı kısmî talepler öne sürer. İşçi sınıfının günlük taleplerini ve günlük mücadelelerini ihmal etmek, parti faaliyetini sadece bunlarla sınırlamakla aynı derecede hatalı, yapılmaması gereken bir şeydir. Partinin görevi, günlük ihtiyaçlardan ***hareketle, iktidarı hedef alan devrimci mücadelede*** işçi sınıfına önderlik etmektir.

Egemen sınıfların örgütsüz, kitlelerin devrimci bir mayalanma içerisinde oldukları, orta tabakaların proletaryadan yana eğilim gösterdikleri ve kitlelerin mücadeleye ve kurbanlar vermeye hazır bulunduğu bir ***devrimci yükseliş*** durumunda, partinin görevi, kitleleri burjuva devlete karşı cepheden saldırıya yöneltmektir. Bu, basamak basamak yükseltilen geçiş sloganlarının propagandasını yaparak (işçi şûraları, üretimi işçilerin denetlemesi, toprak beylerinin toprağına zorla elkoyma hedefi güden köylü komiteleri, burjuvazinin silahsızlandırılması ve proletaryanın silahlandırılması, vb.) ve parlamentodaki faaliyet dahil partinin ajitasyon ve propagandasının bütün dallarının tâbi olacağı ***kitle eylemlerinin*** örgütlenmesi ile gerçekleştirilir. Bu tür kitle eylemleri: Grevler, gösterileri de kapsayan grevler, silahlı gösterileri de kapsayan grevler ve nihayet burjuvazinin devlet zoruna karşı ayaklanmayla birlikte genel grevdir. Mücadelenin bu en yüksek biçimi, savaş sanatına göre gerçekleştirilir; bir harekât planı, mücadele içindeki eylemlerin saldırgan bir nitelikte olması, proletaryanın sınırsız fedakârlığı ve kahramanca bir cesaretle davranması bunun önkoşullarıdır. Bu türden eylemlerin mutlak önoşulu ise emekçi yığınların, en geniş kesimleri kapsayıp harekete geçirebilecek biçimde oluşturulmaları gereken mücadele birliklerinde örgütlenmeleri (işçi ve köylü sovyetleri, asker sovyetleri, vb.) ve ordu ve donanma içerisinde devrimci çalışmanın yoğunlaştırılmasıdır.

Yeni ve daha keskin sloganlara geçerken, Leninizmin siyasal taktiğinin aşağıdaki temel kuralı ölçüt alınmalıdır: Parti, yığınları devrimci konumlara çekerken, parti çizgisinin doğruluğuna kendi öz deneyimleriyle inanmalarını sağlayacak biçimde, onlara rehberlik etmeyi bilmelidir. Bu kurala uyul-

mazsa, kaçınılmaz olarak yığınlardan kopulması, darbecilik ve komünizmin ideolojik bakımdan yozlaşarak "sol" bir doktrinerlik, küçük-burjuva "devrimci" maceracılığı haline gelmesi sonucuna ulaşılır. Eğer proletarya partisi devrimci gelişimin en üst noktasını, düşmana sert ve kararlı saldırı anını es geçer, bundan yararlanmazsa, bu da aynı ölçüde zararlıdır. Böyle bir fırsatı, ayaklanmaya yönelmeksizin kaçırmak, inisiyatifi düşmana bırakmak ve devrimi yenilgiye sürüklemek demektir.

Eğer ***devrimci yükseliş*** durumu yoksa, komünist partiler, emekçilerin günlük sıkıntılarından yola çıkarak, ***kısmî sloganlar ve kısmî talepler*** öne sürmeli ve bunları Komünist Enternasyonal'in ana hedefleriyle bağlantı içerisine sokmalıdırlar. Fakat bu durumlarda partiler, devrimci bir durumun varlığını önkoşul alan ve başka bir durumda ise kapitalist örgütler sistemi ile kaynaşmanın sloganı haline gelen ***geçiş sloganları*** (örneğin üretimin denetlenmesine ilişkin slogan ve benzerleri) atmamalıdır. Bir dizi geçiş sloganı, devrimci bir durumun varolmasına kopmaz biçimde bağlıyken, kısmî sloganlar ve kısmî talepler, doğru bir taktiğin mutlak koşullarıdır. Kısmî taleplerin ve geçiş sloganlarının öne sürülmesini "ilkesel" olarak reddetmek, aynı biçimde komünizmin ilkeleriyle de bağdaşmaz, çünkü bu türden bir taktik, pratikte partiyi pasifliğe mahkûm eder ve yığınlardan tecrit eder. Sermayeye karşı başarılı bir mücadelenin, yığınların sınıfsal olarak harekete geçirilmesinin ve reformist önderlerin teşhir ve tecritini sağlamanın aracı olarak ***Birleşik cephe*** taktiği, bu durumda ***bütün devrim öncesi dönem boyunca*** Komünist Enternasyonal'in uygulayacağı taktiğin temel bir ögesidir.

Birleşik cephe taktiğinin doğru uygulanması ve genelde yığınların kazanılması için, ***sendikalarda*** ve proletaryanın öteki kitle örgütlerinde kalıcı çalışmalar yapmak önkoşuldur. Salt kitlesel nitelikte olmasından ötürü bir sendikaya, hattâ en gericisine bile üye olmak, her komünistin dolaysız yükümlülüğüdür. Sendikalarda ve fabrikalarda işçi çıkarlarını ısrarlı ve enerjik biçimde savunmak için akıllıca sürdürülecek kesintisiz bir

çalışma ile, ancak reformist bürokrasiye karşı acımasızca mücadele etmekle, işçilerin mücadelesinde önderlik ele geçirebilir ve sendikalarda örgütlenmiş işçiler partiye kazanılabilir.

Reformistlerin bölme girişimlerine karşı komünistler, tek tek ülkelerde ve bütün dünyada sınıf mücadelesi temelinde ***sendikaların birliğini*** savunurlar ve ***Kızıl Sendikalar Enternasyonali***'nin çalışmalarını her yönden desteklerler.

Komünist partiler her yerde işçi yığınlarının ve bütün emekçilerin günlük taleplerini savunur, burjuva parlamentolarının tribünlerini devrimci propaganda ve ajitasyon amacıyla kullanır ve bütün kısmî görevleri hedefe, proletarya diktatörlüğü uğruna verilen mücadeleye tabi kılar; Komünist Enternasyonal partileri aşağıdaki şu ana konularda kısmî talepler ve kısmî sloganlar öne sürer:

Dar anlamda ***işçilerin çıkarlarını*** savunmak için —***Siyasal mücadelenin*** sorunları (büyük sanayi anlaşmazlıkları, sendika ve grev hakkı, vb.) ***haline gelebilecek*** olan, ***ekonomik mücadele*** sorunları (tröst sermayesinin saldırılarına karşı savunma, ücret ve çalışma süresi sorunları, zorla uzlaştırma sistemi, işsizlik); doğrudan siyasal nitelikte sorunlar (vergi, pahalılık, faşizm, devrimci partilerin kovuşturulması, beyaz terör, genelde hükümetin politikası); nihayet ***dünya politikasına*** ilişkin sorunlar: Sovyetler Birliği'ne ve sömürge devrimlerine karşı tavır, uluslararası sendikal hareketin birliği için mücadele, emperyalizme ve savaş tehlikesine karşı mücadele ve emperyalist savaşa karşı mücadelenin sistemli biçimde hazırlanması.

Köylülük için kısmî talepler: bunlar, vergi politikası, köylülüğün ipotek borçları, tefeci sermayesine karşı mücadele, köy yoksullarının toprak ihtiyacı, kira bedeli ve ortakçılık hakları vb. ile ilgilidir. Bu kısmî taleplerden hareketle, komünist partisi, gittikçe daha üst düzeyde sloganlar atmalı ve sonuçta "büyük toprak mülkiyetinin istimlâkı" sloganı ve 'işçi ve köylü hükümeti' (gelişmiş kapitalist ülkelerde proletarya

diktatörlüğü ile geri ülkelerde ve sömürgelerin bir bölümünde ise proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğüyle eş anlamlı olarak) sloganına dek yükselmelidir.

Aynı biçimde, ***işçi ve köylü gençlik*** arasında (her şeyden önce Komünist Gençlik Enternasyonali ve seksiyonları tarafından) ve ***kadınlar,*** kadın proleterler ve köylü kadınlar arasında da sistemli bir çalışma yapılmalıdır. Bu çalışma, bu tabakaların özel hayat ve mücadele koşullarından hareket ederek, onların taleplerini proletaryanın genel talep ve mücadele sloganlarıyla birleştirmelidir.

Sömürge halklarının ezilmesine karşı mücadelede komünist partiler, ***bizzat*** sömürgelerde, oraların özel koşullarına uygun talepler ileri sürmelidirler; şunlar gibi: Bütün ulusların ve ırkların tam hak eşitliği, yabancıların bütün ayrıcalıklarının kaldırılması, işçi ve köylü örgütleri için özgürlük, işgününün kısaltılması, çocuk emeğinin yasaklanması, tefeci borç anlaşmalarının iptali, kira ücretinin düşürülmesi ve ortadan kaldırılması, vergi yükünün hafifletilmesi, vergi boykotu, vb. Bütün bu kısmî talepler Komünist Partisinin aşağıdaki temel taleplerine tâbi kılınmalıdır: Ülkenin tam bağımsızlığı ve emperyalistlerin kovulması, işçi ve köylü hükümeti, toprağın bütün halka verilmesi, sekiz saatlik işgünü, vb.. ***Emperyalist*** ülkelerde komünist partiler, emperyalist askeri birliklerin sömürgelerden çekilmesi için kampanyalar açmalı, ezilen ulusları kurtuluş mücadelelerinde desteklemek için ordu ve donanma içinde yoğun bir propaganda sürdürmeli, silah ve birlik naklinin engellenmesi için yığınları harekete geçirmeli, grevler ya da diğer kitlesel protesto eylemleri örgütlemelidirler vb. *(Komünist Enternasyonal Programı, Bölüm VI, Kısım 2.)*

3— İçinde Bulunduğumuz Aşamada Proletaryanın Faşizme Karşı Birleşik Cephesi İçin Mücadele

İşçi sınıfı ve onun bütün kazanımları için, bütün emekçiler ve onların en temel hakları için, barış ve halkların özgürlüğü

için faşizmin getirdiği muazzam tehlike karşısında Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi, ***içinde bulunduğumuz aşamada uluslararası işçi hareketinin en önemli, en acil görevinin işçi sınıfının birleşik mücadele cephesinin kurulması olduğunu açıklar***. Sermayenin saldırısına karşı, burjuvazinin gerici tedbirlerine karşı, faşizme karşı, tüm emekçilerin, siyasi görüşlerine bakmadan tüm hak ve özgürlüklerini elinden alan bu en berbat düşmanına karşı başarılı mücadele, işçi sınıfının çoğunluğu kapitalizmi devirme ve proleter devrimin zaferi için ortak bir mücadele platformunda birleşmeden önce, hangi örgüte üye olursa olsun işçi sınıfının bütün kesimlerinin eylem birliğinin kurulmasını emrediyor. Ama tam da bu nedenle komünist partileri, değişen durumu hesaba katmak ve çeşitli siyasi akımlara mensup emekçi örgütleriyle hem işletme, yerel, bölgesel ve ülke çapında, hem de uluslararası çapta ortak eylem konusunda anlaşma sağlayarak birleşik cephe taktiğini ***yeni tarzda*** uygulamakla yükümlüdürler.

Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi bu noktadan hareketle, komünist partilere, birleşik cephe taktiğini uygulamada aşağıdaki kuralları kendilerine kılavuz almalarını önerir:

1) ***İşçi sınıfının dolaysız iktisadi ve siyasi çıkarlarının savunulması, onların faşizme karşı savunulmaları,*** çıkış noktası olmalı ve bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin birleşik cephesinin esas içeriğini oluşturmalıdır. Geniş kitleleri harekete geçirebilmek için kitlelerin günlük ihtiyaçlarından ve gelişmenin mevcut aşamasında kitlelerin mücadele yeteneğinin derecesinden çıkan sloganlar atılmalı ve mücadele biçimleri uygulanmalıdır. Komünistler, kendilerini sadece proletarya diktatörlüğü için mücadele çağrıları yapmakla kalmamalı aksine kitlelere, kapitalist yağma ve faşist zorbalıktan kendilerini koruyabilmeleri için ***bugün ne yapmaları gerektiğini*** söylemelidirler. İşçi örgütlerinin ortak eylemleriyle kitleleri ***bir program*** temelinde ***öyle talepler etrafında seferber etmeye*** gayret etmelidirler ki, bu talepler, ***buhranın sonuçlarını gerçekten hakim sınıfların sırtına yıkma hedefi gütmeli, bu talep-***

lerin gerçekleştirilmesi uğruna verilen mücadele faşizmi dezorganize etmeli, emperyalist savaş hazırlıklarını güçleştirmeli, burjuvaziyi zayıflatmalı ve proletaryanın mevzilerini güçlendirmelidir.

İşçi sınıfını, değişen şartlarda mücadele biçimlerinin ve yöntemlerinin hızla değişmesine hazırlayarak, hareketin geliştiği ölçüde sermayeye karşı ***savunmadan saldırıya*** geçişi örgütlemek ve ülkenin belirleyici sendikalarının mutlaka katılmasının sağlandığı ***siyasi kitle grevini*** örgütlemeye yönelmek gereklidir.

2) Komünistler bir an için bile kendi kitlelerini komünist aydınlatma, örgütleme ve seferber etme bağımsız faaliyetlerini ihmal etmeden, işçilerin eylem birliği yolunu kolaylaştırmak amacıyla ***sosyal-demokrat partiler, reformcu sendikalar ve diğer emekçi örgütleriyle proletaryanın sınıf düşmanlarına karşı uzun ya da kısa vadeli anlaşmalar temelinde ortak eylemler düzenlemeye çalışmalıdırlar.*** Burada esas dikkat, tek tek yerlerdeki, yerel anlaşmalar temelinde ***alt örgütler*** tarafından yürütülen kitle eylemlerinin geliştirilmesine yöneltilmelidir.

Komünistler, anlaşma şartlarına sadakatle uyarken, ortak eylemlerin, birleşik cepheye katılan tek tek kişiler ya da örgütler tarafından baltalanmasını anında teşhir etmeli ve anlaşma çiğnendiği taktirde derhal kitlelere seslenmeli ve bozulan eylem birliğini yeniden sağlama mücadelesini durup dinlenmeksizin sürdürmelidir.

3) Proletaryanın birleşik cephesini gerçekleştirme biçimleri, işçi örgütlerinin ve somut durumun şartlarına ve niteliğine göre değişik olmalıdır. Örneğin, işçilerin somut olaylardan çıkarak, tek tek bazı talepler için veya ortak bir platform temelinde ***duruma*** göre kararlaştırılan ortak eylemleri; ***tek tek işletmelerde*** veya ***sanayi dallarında*** düzenlenen eylemler; hem ***yerel, bölgesel, ülke çapında ve uluslararası çapta*** düzenlenen eylemler; işçilerin ***ekonomik mücadelesini örgütlemek,*** işsizlerin çıkarlarını savunmak, ***siyasi*** kitle eylemleri yürütmek, faşist

saldırılara karşı ortak bir ***özsavunma*** örgütlemek amacıyla düzenlenen eylemler; ***mahkûmları ve ailelerini desteklemek*** amacıyla ve ***sosyal gericiliğe*** karşı mücadele alanında düzenlenen ortak eylemler; ***gençliğin ve kadınların*** çıkarlarını savunmak için, ***kooperatif, spor ve kültür*** alanında düzenlenen eylemler; emekçi köylülerin taleplerini desteklemek amacıyla düzenlenen eylemler vb.; işçi birliklerinin ve işçi-köylü birliklerinin (İspanya) kurulması, "işçi partileri" veya "işçi-köylü partileri" (ABD) şeklinde kurulan sürekli koalisyonlar vb. bu gibi biçimlerdir.

Komünistler, birleşik cephe hareketini bizzat kitlelerin meselesi olarak geliştirebilmek için işletmelerde, işsizler arasında, işçi mahallelerinde, köyde ve kentte yaşayan sıradan insanlar arasında ***birleşik cephenin*** seçilmiş (faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkelerde harekete katılan en itibarlı unsurlardan seçilmiş) ***partilerüstü sınıf organlarının*** kurulmasına çalışmalıdırlar. Pek tabii ki birleşik cepheye katılan örgütlerin yerini almaması gereken ancak bu tür organlar, ***örgütsüz*** geniş emekçi yığınlarını birleşik cephe hareketine çekebilirler, kitlelerin sermayenin saldırısına ve faşizme karşı mücadele inisiyatiflerini geliştirebilir ve bu temelde birleşik cephenin geniş bir işçi aktifinin yaratılmasına katkıda bulunabilirler.

4) Sosyal-demokrat önderlerin, işçileri, günlük çıkarlarını savunmak uğruna verdikleri mücadeleden saptırmak ve birleşik cephenin kurulmasını baltalamak amacıyla ***geniş çaplı "sosyalist" tasarılar*** (de Man planı vb.) ortaya attıkları her yerde bu tasarıların demagojik karakterini açığa çıkarmak ve iktidar burjuvazinin elinde kaldığı sürece sosyalizmi gerçekleştirmenin mümkün olmadığını emekçilere kavratmak gerekir. Bununla birlikte, bu tasarıların içerdiği ve ***emekçilerin en acil talepleriyle birleştirilmesi mümkün olan*** tek tek tedbirlerden, ***sosyal-demokrat*** işçilerle birlikte ***birleşik cephe halinde kitle mücadelesini geliştirmek için hareket noktası olarak yararlanılmalıdır.***

Sosyal-demokrat hükümetlerin (ya da sosyalistlerin de katıldığı koalisyon hükümetlerinin) işbaşında olduğu ülkelerde böyle bir hükümetin siyasetini sadece propaganda yoluyla teşhir etmekle yetinmemek, bilakis geniş yığınları, sosyal-demokratların platformlarında, özellikle iktidar olmadan veya henüz hükümete katılmadıkları dönemde gerçekleştireceklerini vadettikleri en acil pratik sınıf taleplerinin uygulanması için mücadeleye seferber etmek gereklidir.

5) Sosyal-demokrat parti ve örgütlerle ortak eylemler, hiçbir şekilde, burjuvaziyle sınıf işbirliğinin ideolojisi ve pratiği olan reformizmin, sosyal-demokrasinin ciddi, sağlam temellere dayanan bir eleştirisini ve sosyal-demokrat işçilerin komünizmin ilkeleri ve progamı hakkında sabırla aydınlatılmalarını dıştalamaz, bilakis tam tersine, ***bunları daha da zorunlu*** kılar.

Komünistler, sağcı sosyal-demokrat önderlerin birleşik cepheye karşı öne sürdükleri demagojik itirazların anlamını kitleler önünde teşhir ederek ***ve sosyal-demokrasinin gerici kanadına karşı mücadeleyi güçlendirerek, reformist siyasete karşı mücadele eden ve komünist partisiyle birleşik cephe kurmayı savunan sol eğilimli sosyal-demokrat işçiler, yönetici fonksiyonerler ve örgütlerle en sıkı işbirliğini sağlamalıdılar.*** Sosyal-demokrasinin burjuvaziyle aynı kampta bulunan gerici kanadına karşı mücadelemiz ne kadar güçlü olursa, sosyal-demokrasinin devrimcileşen kanadına yardımımız o kadar etkili olur. Aynı zamanda komünistler, sosyal-demokrat partilerle birleşik cephe kurmak için ne kadar etkili bir mücadele verirlerse, sol kamp içindeki tek tek unsurların aydınlanma süreci de o kadar hızlanır.

Birleşik cephenin pratikte gerçekleştirilmesi konusunda alınan tavır sorunu sosyal-demokrasinin çeşitli gruplarının gerçek durumunun esas göstergesi olacaktır. Birleşik cephenin pratikte gerçekleştirilmesi mücadelesi, lafta solcu görünen sosyal-demokrat önderleri, içlerinden kimin burjuvazi ve sağ kanat sosyal-demokratlara karşı gerçek mücadeleye hazır olduğunu

ve kimin burjuvaziyle birlikte işçi sınıfı davasına karşı çıktığını fiiliyatta ispat etmek zorunda kalacakları bir duruma sokacaktır.

6) ***Seçim kampanyalarından,*** proletaryanın birleşik mücadele cephesinin daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi yolunda yararlanılmalıdır. Komünistler, seçimlerde, bağımsız olarak ortaya çıkarak ve kitleler önünde Komünist Partisinin programını açımlayarak, sosyal-demokrat partiler ve sendikalarla (aynı zamanda da emekçi köylü ve zanaatkârların örgütleriyle vb.) birleşik cepheye gidilmesi için çaba harcamalı ve bu arada bütün çalışmalarını gerici ve faşist adayların seçilmesinin engellenmesi konusunda yoğunlaştırmalıdırlar. Komünistler, faşist tehlike karşısında seçimlerde, hem birleşik cephe hareketinin gelişmesi ve başarılarına, hem de mevcut seçim sistemine uygun olarak anti-faşist cephenin ***ortak platformu ve ortak listesiyle ortaya çıkmalı, ama bu arada da kendi siyasi ajitasyon ve eleştiri özgürlüğünü korumalıdır.***

7) Komünistler emekçi köylülerin, şehir küçük-burjuvazisinin ve ezilen milliyetlerin emekçi yığınlarının mücadelesini proletarya önderliği altında toparlamaya çalışarak bu emekçi tabakaların, proletaryanın temel çıkarlarıyla aynı paralele düşen özel taleplerini savunarak proleter birleşik cephe temelinde geniş bir ***anti-faşist halk cephesinin*** kurulması yönünde çalışmalıdırlar. ***Emekçi köylüleri,*** köylülüğün ana kitlesinin faşistler tarafından soyulması siyasetine ***karşı,*** yani tekelci sermayeye ve burjuva hükümetlerin sömürücü fiyat politikasına karşı, dayanılmaz vergi yüküne, kira bedeline, borç yüküne karşı ve köylü mülkiyetinin zorla satışa çıkarılmasına karşı ve mahva sürüklenmiş köylü yığınlarının devlet tarafından desteklenmesi için seferber etmek özellikle önemlidir. ***Şehir küçük-burjuvazisi, aydınlar ve memurların*** bulunduğu her yerde çalışan komünistler, bu tabakaları, artan vergi yüküne ve pahalılığa karşı, tekelci sermaye tarafından, tröstler tarafından sömürülmelerine karşı, faiz köleliğine, belediye ve devlet memurlarının işten atılmasına ve ücretlerinin düşürülmesine karşı mücadeleye yöneltmelidirler. İlerici aydınların çıkarları ve

hakları savunulurken onların kültürel gericiliğe karşı hareketi her şekilde desteklenmeli ve faşizme karşı mücadelede işçi sınıfı saflarına geçişleri kolaylaştırılmalıdır.

8) Siyasi buhran şartlarında, hakim sınıflar muazzam bir şekilde gelişen kitle hareketiyle başa çıkamaz bir hale geldiği zaman komünistler ***temel*** devrimci sloganlar (örneğin üretimin, bankaların denetlenmesi, polis örgütünün dağıtılması ve yerine silahlı işçi milisinin kurulması vb.) atmalıdırlar. Bu sloganların hedefi burjuvazinin iktisadi ve siyasi iktidarını daha da sarsmak, işçi sınıfının gücünü artırmak, uzlaşıcı partileri tecrit etmek ve işçi yığınlarını, doğrudan doğruya iktidarı devrimci bir şekilde ele geçirmeye yöneltmek olmalıdır. Kitle hareketinin atılımı, henüz proletarya diktatörlüğü hükümeti olmayan, ama faşizme ve gericiliğe karşı kararlı tedbirlerin uygulanmasını üzerine alan ***proleter birleşik cephe hükümetinin*** ya da ***anti-faşist halk cephesi hükümetinin*** kurulmasını hem mümkün, hem de proletaryanın çıkarları açısından gerekli kıldığı zaman, komünist partisi böyle bir hükümetin kurulması yönünde çalışmalıdır. Bir birleşik cephe hükümetinin kurulması için özsel bir önkoşul: a) Burjuva devlet aygıtının iyice felç olduğu, böylece burjuvazinin böyle bir hükümetin kurulmasını engelleyemediği, b) geniş emekçi yığınların faşizme ve gericiliğe karşı şiddetle karşı çıktığı, fakat henüz Sovyet iktidarı uğruna mücadeleye girişmeye hazır olmadığı, c) sosyal-demokrat örgütlerin ve birleşik cepheye katılan diğer partilerin önemli bir kısmının faşistlere ve diğer gericilere karşı acımasız tedbirlerin alınmasını talep ettikleri ve komünistlerle birlikte bu tedbirlerin uygulanması için mücadeleye girişmeye hazır oldukları bir durumdur.

Eğer birleşik cephe hükümeti, karşı-devrimci finans kodamanları ve onların faşist ajanlarına karşı gerçekten kararlı tedbirler alır ve komünist partisinin faaliyetini ve işçi sınıfının mücadelesini hiçbir şekilde engellemezse, komünist partisi böyle bir hükümeti her şekilde destekler; komünistlerin birleşik cephe hükümetine katılması konusunda tek tek her durumda

somut şartlar temelinde karar verilir.

Sendikal Hareketin Birliği

Kongre, işçilerin iktisadi mücadelesi alanında birleşik cephenin kurulması ve proletaryanın birleşik cephesinin sağlamlaştırılmasının oldukça önemli bir aşaması olarak sendikal hareketin birliğinin sağlanmasının özel önemini vurgular ve komünistleri, işletme ve ülke çapında sendikaların birliğini gerçekleştirmek için her türlü pratik tedbirleri almakla görevlendirir.

Komünistler, kesinlikle, her ülkede ve uluslararası ölçekte sendikaların birliğinin yeniden sağlanmasından; sermayenin saldırısına ve faşizme karşı işçi sınıfının en önemli üs noktalarından biri olarak birleşik sınıf sendikalarından; her üretim dalında birleşik bir sendikadan her ülkede bir birleşik sendika federasyonundan; sendikaların birleşik uluslararası sanayi birliklerinden; sınıf mücadelesi temeline dayanan, birleşik bir Sendikalar Enternasyonali'nden yanadır.

Küçük Kızıl Sendikaların mevcut olduğu ülkelerde komünistler, kendi görüşlerini özgürce savunmak ve ihraç edilenlerin yeniden alınması şartıyla, bunların büyük reformist sendikalara girmesini hedeflemelidir. Hem büyük Kızıl Sendikaların hem de reformist sendikaların var olduğu ülkelerde ise eşitlik temelinde, sermayenin saldırısına karşı mücadele ve sendika demokrasisinin sağlanması platformu üzerinde ikisinin birleştirilmesi için çalışılmalıdır.

Komünistler hem reformist, hem de birleşik sendikalarda faal olarak çalışmalı, onları sağlamlaştırmalı ve örgütsüz işçileri buraya kazanmaya çalışmalıdırlar; bunu yaparken, bu örgütlerin gerçekten işçilerin çıkarlarını savunması ve gerçek sınıf örgütleri haline gelmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmalıdırlar. Bunun için komünistler, bütün üyelerin, fonksiyonerlerin ve tüm örgütün desteğini kazanmaya çalışmalıdırlar.

Komünistler, burjuvazi ve faşizmin, haklarını kısıtlama ya da onun parçalama çabalarına karşı sendikaları savunmakla yükümlüdürler.

Reformist önderler devrimci işçileri ya da örgütleri ihraç etme siyaseti veya başka türlü baskılar uygulayacak olursa komünistler, sendikaların tüm üye kitlesini önderliğin bölücü çalışmalarına karşı seferber etmeli ve aynı zamanda ihraç edilenlerin sendikaların üye kitlesiyle bağını, onların yeniden sendikaya alınmaları için, ve sendikaların bozulan birliğinin yeniden kurulması için ortak mücadeleyi örgütlemelidirler.

Kızıl Sendikalar ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali, her akımdan sendikaların ortak mücadelesini sağlamak ve sendikal hareketin, ***sınıf mücadelesi ve sendika demokrasisi temelinde*** ülke çapında ve uluslararası çapta birliğini kurmak için gösterdiği çabada komünist partiler tarafından bütün imkanlarla desteklenmelidir.

Komünistlerin, Anti-Faşist Hareketin Tek Tek Cephe Kesitlerindeki Görevleri

1) Kongre, en büyük dikkati ***faşizme karşı*** sistematik bir ***ideolojik mücadelenin*** gerekliliğine çeker. Faşist ideolojinin en önemli, en tehlikeli biçiminin ***şovenizm*** olduğunu göz önüne alarak kitlelere, faşist burjuvazinin, tüm ulusun çıkarlarını savunma yaftası altında kendi halkını sömürmek ve ezmek, diğer halkları yağmalamak ve köleleştirmekten ibaret olan kendi sınıf siyasetini uyguladığı gösterilmelidir. Her türlü köleliğe ve ulusal baskıya karşı mücadele eden işçi sınıfının, ***halkın ulusal özgürlüğü ve bağımsızlığının tek gerçek savaşçısı olduğu gösterilmelidir.*** Komünistler, ulusal tarihin faşistler tarafından çarpıtılmasına karşı ellerindeki tüm olanaklarla mücadele etmeli ve emekçi yığınlarını, kendi halklarının geçmişi hakkında tarihi gerçeklere dayanarak, Lenin-Stalin ruhu içinde aydınlatmak ve onların şimdiki mücadelesini geçmişin devrimci gelenekle-

riyle birleştirmek için her şeyi yapmalıdırlar. Kongre, ulusal bağımsızlık meselesinin ve faşizmin şovenist kampanyasını yaygın
laştırmasını kolaylaştıran, geniş halk yığınlarının ulusal duygularının (Saar bölgesi, Çekoslovakya'daki Alman bölgeleri vb.) küçümsenmesine karşı uyarıda bulunur ve Lenin-Stalin'in ulusal siyasetinin doğru ve somut bir şekilde uygulanmasında ısrar eder.

Komünistler burjuva milliyetçiliğinin her varyasyonunun uzlaşmaz ilkesel düşmanıdırlar, ama komünistler hiçbir şekilde ulusal nihilizm, kendi halkının kaderine karşı küçümseyici bir tutum taraftarı değillerdir.

2) Komünistler, söz konusu ülkede legaliteyi tekelinde tutan bütün ***faşist kitle örgütlerine*** katılmalıdırlar. Bu örgütlerde faşizm siyasetinin yerine bu örgütlere mensup kitlelerin çıkarlarını ön plana çıkartmak ve faşizmin kitle tabanını parçalamak için en ufak legal ve yarı-legal çalışma olanağından bile yararlanmalıdırlar. Komünistler, emekçilerin en acil talepleri için en basit protesto hareketlerinden başlayarak, esnek bir taktikle, gitgide daha geniş yığınları, her şeyden önce sınıf bilinçlerinin eksik olması nedeniyle faşistleri izleyen işçileri harekete çekmek için çalışmalıdırlar. Hareketin genişlemesine ve derinlemesine geliştiği ölçüde mücadele sloganları da değişmeli ve burjuvazinin faşist diktatörlüğünün parçalanması bizzat faşist örgütlerde bulunan kitlenin yardımıyla hazırlanmalıdır.

3) İşsizlerin çıkarlarını ve taleplerini enerjik ve tutarlı bir şekilde savunan, onları örgütleyen ve iş bulmak için, yeterince yardım almak, sigorta vb. için mücadele etmeye yönelten komünistler, işsizleri birleşik cephe hareketine çekmeli ve her yola başvurarak faşizmin etkisini onların saflarından temizlemelidir. Burada, çeşitli işsiz kategorileri (kalifiye ve acemi, örgütlü ve örgütsüz işçiler, erkekler, kadınlar, gençler vb.) arasındaki özellikler dikkatle göz önüne alınmalıdır.

4) Kongre, kapitalist ülkelerin bütün komünist partileri

önünde faşizme karşı mücadelede gençliğin olağanüstü önemini vurgular. Faşizmin esas olarak vurucu birliklerini seçtiği kesim, gençliktir. Komünist partileri, ***emekçi gençlik arasındaki kitle çalışmasının*** öneminin küçümsemesine karşı mücadele ederken ve Komünist Gençlik Birliği örgütlerinin içe kapanıklığını gidermek için ***etkin tedbirler alıken,*** aynı zamanda sendikaların, kooperatiflerin vb. gençlik örgütleri de dahil olmak üzere gençliğin faşist olmayan bütün kitle örgütlerinde en geniş birleşik cephe temelinde, çeşitli ortak örgütler de kurarak, faşizme karşı, gençliğin görülmemiş şekilde haklarından yoksun bırakılmasına karşı ve militarize edilmelerine karşı, genç kuşağın iktisadi ve kültürel çıkarları için işbirliğini her yönden teşvik etmelidir. Komünist ve sosyalist gençlik birliklerinin sınıf mücadelesi temelinde anti-faşist bir federasyonunu (birliğini) kurma görevini ortaya koymak gereklidir. Komünist partileri, Komünist Gençlik Birliği'nin gelişmesi ve sağlamlaşması için her türlü yardımı göstermelidirler.

5) Milyonlarca emekçi ***kadın*** yığınlarını, özellikle işçi ve emekçi köylü kadınları, parti görüşlerinden ve dini inançlarından bağımsız olarak birleşik halk cephesine katma acil zorunluluğu, acil talepleri ve çıkarları için mücadelelerinde, özellikle pahalılığa karşı, kadının haklarının gaspedilmesine karşı, faşist köleleştirilmesine karşı, toplu halde işten çıkarmalara karşı, "eşit işe eşit ücret" ilkesi ışığında daha fazla ücret için, savaş tehlikesine karşı mücadelelerinde emekçi kadınların kitle hareketinin geliştirilmesi için, komünistlerin daha güçlü bir şekilde çalışmasını zorunlu kılmaktadır. Her ülkede olduğu gibi uluslararası çapta da, düşünce ve eleştiri özgürlüğü temelinde devrimci, sosyal-demokrat ve ilerici kadın örgütlerinin ilişki ve işbirliğini kurmak için, esnek bir şekilde, en çeşitli örgütsel biçimleri uygulamak gereklidir. Bu, gerektiği zaman, özel kadın örgütlerinin kurulmasını engellememelidir.

6) Komünistler, kooperatif örgütlerinin proleter birleşik cep-

he ve anti-faşist halk cephesi saflarına katılmaları için mücadele etmelidirler.

Komünistler kooperatiflere, üyelerinin acil çıkarları için mücadelelerinde, özellikle pahalılığa karşı, kredi alabilmek için, yürürlüğe konan fahiş gümrük resmi ve yeni vergilere karşı, kooperatiflerin faaliyetlerinin kısıtlanmasına ve faşistler tarafından dağıtılmalarına karşı mücadelelerinde en faal desteği göstermelidirler.

7) Komünistler, faşist çetelerin baskınına karşı birleşik cephe hareketinin en tutarlı ve denenmiş unsurlarından meydana gelen, ***kitlelerin anti-faşist özsavunmasının*** kurulması için inisiyatifi ele almalıdırlar.

Sovyet İktidarı İçin!

Devrimci proletarya, faşizme karşı burjuva-demokratik özgürlüklerin ve emekçilerin kazanımlarının savunulması için ve faşist diktatörlüğün yıkılması için mücadele ederek güçlerini geliştiriyor, müttefikleriyle mücadele ilişkilerini sağlamlaştırıyor ve mücadelesini emekçilerin gerçek demokrasisini gerçekleştirme hedefine, Sovyet iktidarı hedefine yöneltiyor.

Sovyetler ülkesinin daha da güçlenmesi, dünya proletaryasının Sovyetler ülkesi etrafında toplanması ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin uluslararası otoritesinin muazzam bir şekilde artması, sosyal-demokrat işçilerin ve reformist sendikalarda örgütlenmiş işçilerin devrimci sınıf mücadelesine yönelmeye başlamaları, faşizme karşı kitlelerin artan direnişi ve sömürgelerde devrimci hareketin yükselmesi, İkinci Enternasyonal'in çökmesine karşı Komünist Enternasyonal'in yükselmesi; ***işte bütün bunlar sosyalist dünya devriminin gelişimini hızlandırmaktadır ve hızlandırmaya devam edecek-***

tir.

Kapitalist dünya, kapitalizmin iç ve dış çelişmelerinin keskinleşmesi sonucu sert çatışmalar dönemine geçiyor.

Devrimci gelişmenin bu perspektifine rota tutan Komünist Enternasyonal VII. Kongresi, komünist partilerini, çok güçlü bir siyasi faaliyete ve cesarete, işçi sınıfının eylem birliğini sağlamak için yorulmak bilmez bir mücadeleye çağırıyor. ***İşçi sınıfının birleşik cephesini kurmak, emekçileri proleter devrimlerin ikinci nöbetinin önümüzdeki muazzam mücadelesine hazırlamanın tayin edici halkasıdır.*** Ancak proletaryanın birleşik siyasi kitle ordusunda birleşmesi, faşizme karşı ve sermayenin egemenliğine karşı, proletarya diktatörlüğü ve Sovyet iktidarı için mücadelesinin zaferini güvence altına alır. "***Devrimin zaferi asla kendiliğinden gelmez. Onu hazırlamak ve mücadeleyle elde etmek gerekir. Ve onu ancak güçlü bir devrimci proletarya partisi hazırlayabilir ve mücadeleyle elde edebilir.***" (***Stalin,*** *Komintern VII. Dünya Kongresi'nin Dimitrov Yoldaşın Raporu Üzerine Aldığı Karardan.)*

4— Anti-Faşist Halk Cephesi Üzerine

Emekçi halk kitlelerinin faşizme karşı mücadeleye seferber edilmesinde, ***proleter birleşik cephe*** temeli üzerinde ***geniş bir anti-faşist halk cephesinin*** kurulması, özellikle önemli bir görevdir. Proletaryanın bütün mücadelesinin başarısı, proletaryanın gelişmiş sanayi ülkelerinde nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren emekçi köylülükle ve şehir küçük-burjuvazisinin ana kütlesi ile mücadele ittifakının kurulmasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu kitleleri kazanmak isteyen faşizm, ajitasyonunda, kent ve kırdaki emekçi kitleleri devrimci proletaryanın karşısına

çıkarmaya ve küçük-burjuvaziyi "kızıl tehlike" hayaletiyle korkutmaya çalışır. Biz, ***bu silahı geri çevirmeli*** ve emekçi köylülere, zanaatkârlara ve emekçi aydınlara kendilerini tehdit eden gerçek tehlikenin nereden geldiğini göstermeliyiz. Köylünün sırtına vergi ve harçları kimin yüklediğini ve faizcilik yoluyla ***köylünün sırtından kimlerin*** fahiş kârlar elde ettiğini; en iyi toprağa ve her türlü zenginliğe sahipken, köylüyü ve ailesini toprağından sürenin ve onları işsizliğe ve sefalete mahkûm edenin kim olduğunu ***somut olarak göstermeliyiz.*** Zanaatkârı ve esnafı vergilerle, harçlarla, yüksek toprak kiralarıyla ve dayanılması imkansız bir rekabetle felakete sürükleyenin kim olduğunu; kimin geniş emekçi aydın kitlelerini sokağa attığını ve işsiz bıraktığını somut olarak göstermeli ve sabırla anlatmalıyız.

Fakat bu ***yetmez.***

Anti-faşist halk cephesinin kurulması için temel olan, en belirleyici olan, ***devrimci proletaryanın,*** bu halk kesimlerinin özellikle emekçi köylülüğün taleplerinin savunulması uğruna yürüttüğü ***kararlı eylemidir.*** Proletaryanın temel çıkarlarına uygun olan bu talepler, mücadele süreci içinde, işçi sınıfının talepleri ile birleştirilmelidir.

Anti-faşist halk cephesinin kurulmasında, üyelerinin büyük çoğunluğu emekçi köylülükten ve şehir küçük-burjuvazisinden meydana gelen örgütlere ve partilere doğru bir şekilde yaklaşmak büyük önem taşır.

Kapitalist ülkelerde bu partilerin ve örgütlerin çoğunluğu, gerek siyasi gerekse de iktisadi bakımdan hâlâ burjuvazinin etkisi altındadır ve onun peşinden gitmektedir. Bu partilerin ve örgütlerin sosyal bileşimi homojen değildir. İçlerinde zengin büyük köylülerin yanısıra topraksız köylüleri, büyük işadamlarının yanısıra küçük bakkalları barındırırlar; fakat önderlik, birincilerin, yani büyük sermayenin ajanlarının elinde-

dir. Bu bizi, bu örgütlere ***çeşitli şekillerde*** yaklaşmak, üye kitlesinin çoğu zaman kendi önderlerinin gerçek siyasi çehresini tanımadıklarını göz önüne almakla yükümlendirir. Bu partileri ve örgütleri veya bunların bazı kesimlerini burjuva önderliklerine rağmen belli şartlar altında anti-faşist halk cephesi saflarına kazanmaya yöneltebiliriz ve yöneltmek zorundayız. Örneğin, şu sırada Fransa'da Radikal Partide Birleşik Amerika'da çeşitli çiftçi örgütlerinde, Polonya'da Ştronistvo Ludove'de, Yugoslavya'da Hırvat Köylü Partisi'nde, Bulgaristan'da Çiftçi Birliği'nde ve Yunanistan'da Tarıncılarda vb. durum böyledir. Fakat bu partileri ve örgütleri halk cephesine kazanma şansı olsun olmasın her ***şart altında*** taktiklerimizi bunlara üye olan küçük köylüyü, zanaatkârı, esnafı vb. anti-faşist halk cephesine kazanmaya yönelik olmalıdır.

Gördüğünüz gibi, pratiğimizde sık sık ortaya çıkan, köylülerin, zanaatkârların ve şehir küçük-burjuva kitlelerinin çeşitli örgütlerine ve partilerine değer vermemeye ve aşağılayıcı bir tavır takınmaya artık son vermek zorundayız. *(Dimitrov Yoldaşın Komintern VII. Dünya Kongresi'ndeki Raporu'ndan.)*

5— Birleşik Cephenin Tek Tek Ülkelerdeki Merkezi Sorunları

Her ülkede, belli bir aşamada en geniş kitleleri hareket geçiren ve birleşik cephenin kurulması uğrunda mücadeleyi geliştiren ***merkezi sorunlar*** vardır. Bu merkezi noktaları, bu merkezi sorunları doğru kavramak, birleşik cephenin kurulmasını güvence altına almak ve hızlandırmak demektir.

a) Amerika Birleşik Devletleri

Örneğin, kapitalist dünyada çok önemli bir ülke olan ***Amerika Birleşik Devletleri***'ni alalım. Bu ülkedeki buhran milyonlarca kitleyi harekete geçirmiştir. Kapitalizmi reorganize etme

programı karaya oturmuştur. Çok geniş kitleler, burjuva partilerine sırt çevirmeye başlamışlardır ve şu anda bir yol ayrımında bulunmaktadırlar.

Henüz doğmakta olan Amerikan faşizmi, bu kitlelerin hayal kırıklığını ve hoşnutsuzluğunu, gerici faşist bir yola yöneltmeye çalışmaktadır. Amerikan faşizminin gelişmesinin özelliği, bugünkü aşamada öncelikle faşizme karşı muhalefet şeklinde ortaya çıkması ve faşizmi "Amerikan olmayan", dışardan ithal edilmiş bir akım olmakla suçlamasıdır. Anayasa düşmanı sloganlarla ortaya çıkan Alman faşizminden farklı olarak Amerikan faşizmi, kendisini Anayasanın ve "Amerikan demokrasisi"nin savaşçısı olarak göstermeye çalışmaktadır. O, henüz doğrudan bir tehlike oluşturan bir güç değildir. Fakat eski burjuva partiler tarafından hayal kırıklığına uğratılan geniş kitlelere nüfuz etmeyi başarırsa, çok yakın bir gelecekte ciddi bir tehlike haline gelebilir.

Faşizmin Birleşik Amerika'da zafere ulaşması ne anlama gelecektir? Emekçi kitleler için elbette sömürü rejiminin görülmemiş derecede şiddetlendirilmesi ve işçi hareketinin paramparça edilmesi anlamına gelecektir. Peki, faşizmin bu zaferinin uluslararası anlamı ne olacaktır? Birleşik Amerika tabii ki ne bir Macaristan'dır, ne bir Finlandiya, ne bir Bulgaristan, ne de bir Letonya. Faşizmin Birleşik Amerika'da zafer kazanması bütün uluslararası durumu çok önemli ölçüde değiştirecektir.

Bu şartlar altında Amerikan proletaryası, sadece devrimci yolu izlemeye hazır sınıf bilinçli öncüsünü örgütlemekle yetinebilir mi? Hayır.

Çok açıktır ki, Amerikan proletayasının çıkarları, proletaryanın bütün güçlerinin kapitalist partilerden bir an önce koparılmasını gerektirmektedir. Faşizmin, hoşnutsuzluk içindeki geniş emekçi kitleleri pençesine almasını zamanında önlemek için yollar ve uygun biçimler bulunmalıdır. Ve burada şunu söylemeliyiz: Emekçilerin bir kitle partisinin ***İşçi ve Çiftçi Partisi'nin*** kurulması, Amerika'nın şartlarında uygun bir biçim

olabilir. ***Böyle bir parti Amerika'da kitlelerin halk cephesinin özgül bir biçimi olurdu,*** tröstlerin ve bankaların partilerine ve gelişen faşizme karşı çıkarılacak bir cephe. Hiç şüphesiz, böyle bir parti ***ne*** sosyalist ***ne de*** komünist bir partidir. Ama faşizme karşı bir parti ***olmalı,*** komünizme karşı bir parti ***olmamalıdır.*** Bu partinin programı, bankalara, tröstlere ve tekellere, halkın acılarını istismar eden halkın başdüşmanlarına karşı yönelmelidir. Böyle bir parti, ancak işçi sınıfının acil taleplerini savunursa, gerçek sosyal haklar ve işsizlik sigortası uğrunda mücadele ederse, beyaz ve zenci ortakçıların toprağa kavuşmaları ve sırtlarındaki borç yükünden kurtulmaları için savaşırsa, çiftçilerin borçlarının kaldırılmasını sağlamaya çalışırsa, zencilerin hak eşitliği için, harp malüllerinin taleplerinin ve serbest meslek sahiplerinin, küçük işadamlarının ve zanaatkârların çıkarlarının korunması için mücadele ederse görevlerini yerine getirebilir. Vesaire.

Böyle bir partinin, kendi adaylarını mahalli özyönetim kurullarına, tek tek federal devletlerin temsili organlarına ve kongre ve senatoya seçtirmek için mücadele edeceği kendiliğinden anlaşılırdır.

Birleşik Amerika'daki yoldaşlarımız böyle bir partinin kurulması için inisiyatifi ele almakla doğru haraket ettiler. Fakat böyle bir partinin kurulmasını kitlelerin kendi davası haline getirmek için daha etkili tedbirler almak zorundadırlar. Bir "İşçi ve Çiftçi Partisi"nin kurulması sorunu ve onun programı, kitle toplantılarında tartışılmalıdır. Bu partinin kurulması için geniş bir hareket geliştirmek ve bu hareketin başına geçmek gereklidir. Partinin örgütlenmesinde inisiyatifin hiçbir durumda, Birleşik Amerika'da bir "üçüncü parti", devrimci harekete karşı yönelen anti-komünist bir parti kurmak amacıyla, Demokrat Parti olsun, Cumhuriyetçi Parti olsun, her iki burjuva partisi tarafından da hayal kırıklığına uğratılan milyonlarca kitlenin hoşnutsuzluğunu istismar etmek isteyen unsurlara kaptırılmasına hiçbir şekilde izin verilmemelidir.

b) İngiltere

İngiltere'de İngiliz işçilerinin kitle eylemleri sonucunda Mosley'in faşist örgütü geçici olarak arka plana itilmiştir. Fakat sözde "Milli Hükümet"in işçi sınıfına karşı yönelen çeşitli gerici tedbirler aldığını, bunun sonucu olarak da İngiltere'de burjuvazinin gerekirse faşist bir rejime geçmesini kolaylaştıracak şartları yarattığını asla gözden kaçırmamalıyız.

Bugünkü aşamada, İngiltere'de faşizm tehlikesine karşı savaşmak, herşeyden önce "Milli Hükümet"e, onun gerici tedbirlerine karşı savaşmak, sermayenin saldırısına karşı savaşmak, işsizlerin taleplerini savunmak, ücretlerin düşürülmesine karşı savaşmak ve İngiliz burjuvazisinin onlar yardımıyla kitlelerin hayat düzeyini düşürdüğü bütün yasaların iptal edilmesi uğruna savaşmak demektir.

Fakat işçi sınıfının "Milli Hükümet"e karşı gittikçe artan nefreti, geniş kitleyi İngiltere'de ***yeni bir İşçi*** [Partisi —ÇN] ***hükümetinin kurulması*** sloganı altında birleştirmektedir. Komünistler İşçi [Partisi —ÇN] hükümetine olan inancını hâlâ koruyan geniş kitlelerin bu eğilimini göz ardı edebilir mi? Hayır yoldaşlar! Bu kitlelere yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyız. İngiltere Komünist Partisi'nin 13. Kongresi'nin söylediği gibi, onlara açıkça şunu söylüyoruz: Biz komünistler, işçileri sermayenin boyunduruğundan kurtarabilecek tek güç olan Sovyet iktidarından yanayız. Fakat siz bir İşçi Hükümeti mi istiyorsunuz? İyi. "Milli Hükümet"in yenilgisi için sizinle omuz omuza mücadele ettik ve ediyoruz. Daha önce işbaşına gelen her iki İşçi hükümeti de İşçi Partisi'nin işçi sınıfına yaptığı vaatleri yerine getirmedikleri halde, yeni bir İşçi Hükümetinin kurulması için verdiğiniz mücadeleyi desteklemeye hazırız. Bu hükümetten, sosyalist tedbirler almasını beklemiyoruz. Fakat ***bu hükümetin karşısına,*** milyonlarca işçi adına işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en acil iktisadi ve siyasi çıkarlarını koruması ***talebiyle çıkacağız.*** Bu taleplerin yer aldığı

ortak programı birlikte tartışmak istiyoruz. "Milli Hükümet"in gerici saldırısına, sermayenin ve faşizmin saldırısına ve yeni bir savaş için yapılan hazırlıklara karşı direnebilmek için proletaryanın ihtiyaç duyduğu eylem birliğini birlikte gerçekleştirmek istiyoruz. İngiliz yoldaşlar, bu esas üzerinde, önümüzdeki parlamento seçimlerinde "Milli Hükümet"e ve aynı zamanda İngiliz burjuvazisinin çıkarları uğruna kitleleri işçi sınıfının davasına karşı kendi peşine takmaya çalışan Lloyd George'a karşı İşçi Partisi örgütleriyle işbirliği yapmaya hazırdırlar.

İngiliz komünistlerinin bu tavrı doğrudur. Bu tavır onların, İngiliz sendikalarının ve İşçi Partisi'nin milyonlarca üyesiyle birleşik mücadele cephe kurmasını kolaylaştıracaktır. Her zaman, savaşan proletaryanın en ön saflarında yer alan ve kitlelere tek doğru yolu, yani burjuvazinin hakimiyetinin devrimle yıkılması ve bir Sovyet iktidarının kurulması için mücadele yolunu gösteren komünistler, günlük siyasi görevlerinin tespitinde kitle hareketinin zorunlu aşamalarını atlamamalıdırlar. İşçi kitlesi, bu gelişme içinde kendi tecrübeleri temelinde hayallerini yenecek ve komünizm saflarına geçecektir.

c) Fransa

Fransa, bilindiği gibi, faşizme karşı nasıl savaşılması gerektiği konusunda işçi sınıfının bütün uluslararası proletaryaya örnek olduğu ülkedir. Fransa Komünist Partisi, birleşik cephe taktiğinin nasıl uygulanması gerektiği konusunda Komünist Enternasyonal'in bütün seksiyonlarına örnek olmaktadır. Sosyalist işçiler, diğer kapitalist ülkelerin sosyal-demokrat işçilerinin şimdi faşizme karşı mücadelede ne yapmaları gerektiği konusunda örnek olmaktadırlar.

Bu yılın 14 Temmuz'unda Paris'te yapılan ve yarım milyon kişinin katıldığı anti-faşist gösterinin ve Fransa'nın diğer şehirlerinde yapılan çok sayıdaki gösterinin önemi büyüktür.

Bu, sadece işçilerin bir birleşik cephe hareketi değil, aynı zamanda Fransa'da faşizme karşı geniş bir genel halk cephesinin başlangıcıdır. Bu birleşik cephe hareketi, işçi sınıfının kendi gücüne olan güvenini artırmakta; işçi sınıfının, köylülük, şehir küçük-burjuvazisi ve aydınlar karşısındaki önder rolünün bilincine daha fazla varmasını sağlamaktadır. Komünist Partisinin işçi kitleleri üzerindeki etkisini genişletmekte ve böylece faşizme karşı savaşta proletaryayı güçlendirmektedir. Bu, kitlelerin faşizm tehlikesine karşı uyanıklığını zamanında seferber etmektedir. Birleşik cephe hareketi, faşizme karşı mücadelenin diğer kapitalist ülkelerde gelişmesi için harekete geçirici bir örnek olacak ve faşist diktatörlüğün baskısı altındaki Alman proleterleri üzerinde cesaretlendirici bir etki yapacaktır.

Bu şüphesiz büyük bir zaferdir; fakat henüz anti-faşist mücadelenin sonucunu belirlemez. Fransa halkının büyük bir çoğunluğu hiç şüphesiz faşizme karşıdır. Fakat burjuvazi, silahlı gücün yardımıyla halkların iradesinin ırzına geçmeyi bilmektedir. Tekelci sermayenin, burjuva devlet aygıtının, Fransız ordusu genelkurmayının ve bütün gericiliğin kalesi Katolik kilisesinin gerici yöneticilerinin faal desteğiyle faşist hareket tamamen serbestçe gelişmektedir. En güçlü faşist örgüt olan ***Ateşten Haç***'ın (Croix de Feu) emrinde şu sırada 300 bin silahlı adam vardır ve bunun bel kemiğini 60 bin ihtiyat subayı meydana getirmektedir. Bu örgüt poliste, jandarmada, orduda, hava kuvvetlerinde ve bütün devlet aygıtında güçlü mevkilere sahiptir. Son komünal seçimler, Fransa'da sadece devrimci güçlerin değil, aynı zamanda faşist güçlerin de gelişmekte olduğunu göstermektedir. Eğer faşizm geniş köylü kitlelerine nüfuz etmeyi ve bir kesimi tarafsız kalan ordunun diğer kesiminin de desteğini kazanmayı başarırsa, Fransız emekçi kitleleri faşistlerin iktidara gelmesini önleyemeyecektir. Yoldaşlar, faşist saldırının başarısını kolaylaştıran Fransız işçi hareketinin örgütsel zayıflığını akıldan çıkarmayın. Fransa'daki işçi sınıfının ve bütün anti-faşistlerin elde edilen sonuçlardan memnun kalması için hiçbir sebep yoktur.

Fransa işçi sınıfının önündeki görevler nelerdir?

Birinci olarak, sermayenin saldırısına karşı mücadelenin örgütlenmesinde birleşik cepheyi sadece siyasi alanda değil, iktisadi alanda da kurmayı başarmak ve bunun sağlayacağı baskıyla reformcu Sendika Konfederasyonu'nun (CGT) yöneticilerinin birleşik cepheye karşı direnişini kırmak.

İkinci olarak, Fransa'da sendikal birliğin kurulmasını başarmak: Sınıf mücadelesi temeli üzerinde birleşik sendikalar.

Üçüncü olarak, anti-faşist halk cephesinin programında geniş köylü ve küçük-burjuva kitlelerinin acil taleplerine özel bir yer vererek bu kitleleri anti-faşist harekete kazanmak.

Dördüncü olarak, Fransa'daki emekçilerin mevcut parti ve örgütleriyle etkilediklerinden daha geniş kitleleri etkisi altına alacak olan anti-faşist halk cephesinin partilerüstü, seçimle işbaşına gelen organlarını geniş çapta kurarak, gelişen anti-faşist hareketi örgütsel bakımdan sağlamlaştırmak ve genişletmek.

Beşinci olarak, birleşik cephenin baskısıyla Cumhuriyetin yeminli düşmanı ve Hitler'in Fransa'daki ajanları olan faşist örgütlerin dağıtılmasını ve silahsızlandırılmasını sağlamak.

Altıncı olarak, devlet aygıtının, ordunun ve polisin faşist bir darbe hazırlayan komploculardan temizlenmesini sağlamak.

Yedinci olarak, Fransız faşizminin en önemli kalelerinden biri olan Katolik kilisesinin gerici kliklerinin önderlerine karşı mücadeleyi geliştirmek.

Sekizinci olarak, anayasaya karşı bir hükümet darbesi için orduyu kullanmak isteyenlere karşı orduda Cumhuriyeti ve anayasayı korumak için komiteler kurarak, orduyu anti-faşist hareketle birleştirmek. Fransa'daki gerici güçlerin, Alman faşizminin saldırısına karşı barış davasını savunan Fransız-Sovyet anlaşmasını yıkmasına izin vermemek.

Ve eğer Fransa'daki anti-faşist hareket, Fransız faşizmine karşı lafta değil fiiliyatta gerçek bir mücadele yürütecek ve anti-faşist halk cephesi programının taleplerini gerçekleştirecek bir hükümetin kurulmasına yol açarsa, komünistler, bütün burjuva hükümetlerinin uzlaşmaz düşmanları ve Sovyet iktidarının taraftarları olarak ***kalmakla birlikte,*** büyüyen faşizm tehlikesi karşısında, yine de ***böyle bir hükümeti desteklemeye hazır olacaklardır.*** *(Dimitrov Yoldaşın Komintern VII. Dünya Kongresi'ndeki Raporu'ndan.)*

6— Birleşik Cephe ve Faşist Kitle Örgütleri

Önümüzdeki meselelerin belki de en önemlisi, faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde birleşik cephenin kurulması için mücadeledir. Bu ülkelerde mücadele, hiç şüphesiz, legal işçi hareketinin olduğu ülkelerden çok daha zor şartlar altında yürümektedir. Halbuki faşist ülkelerde, faşist diktatörlüğe karşı mücadele içinde gerçek bir anti-faşist Halk Cephesinin geliştirilmesi için bütün şartlar vardır. Çünkü örneğin, Almanya'da sosyal-demokrat, Katolik ve diğer işçiler faşist diktatörlüğe karşı komünistlerle birlikte bir mücadelenin yürütülmesinin zorunlu olduğunu daha kolay kavrayabilirler. Faşist yönetimin acı meyvalarını tatmış olan küçük-burjuvazinin ve köylülüğün geniş tabakaları arasında hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığı her geçen gün daha fazla artmakta ve bu da onların anti-faşist halk cephesine kazanılmasını kolaylaştırmaktadır.

Faşist ülkelerde, özellikle faşizmin bir kitle temeli sağladığı, işçileri ve diğer emekçileri kendi örgütlerinde zorla baskı altında tuttuğu Almanya'da ve İtalya'da başlıca görev, faşist diktatörlüğe karşı dışarıdan mücadeleyi faşist kitle örgütlerini ve organlarını içerden baltalama faaliyeti ile ustaca birleştirmektir. Faşizmin kitle temelini en çabuk bir şekilde parçalamaya ve faşist diktatörlüğün yıkılışını hazırlamaya hizmet edecek, bu ülkelerin somut şartlarına uygun özel yöntem ve biçimler incelenmeli, benimsenmeli ve uygulanmalıdır. Bütün

bunları incelemeli, benimsemeli ve uygulamalıyız. Sadece "Kahrolsun Hitler" ve "Kahrolsun Mussolini" diye bağırmakla yetinmemeliyiz. Evet, incelemeli, benimsemeli ve uygulamalıyız!

Bu, güç ve karmaşık bir görevdir. Faşist diktatörlüğe karşı başarıyla savaşmadaki tecrübemizin çok sınırlı olması, bu görevi daha da güçleştirmektedir. Örneğin İtalyan yoldaşlarımız, aşağı yukarı on üç yıldır faşist diktatörlük şartlarında mücadele etmektedirler. Fakat faşizme karşı gerçek bir kitle mücadelesini geliştirmeyi hâlâ başaramamışlar ve bu yüzden faşist ülkelerdeki diğer komünist partilerine ne yazık ki, bu konuda çok az olumlu tecrübeyle yardımcı olabilmişlerdir.

Alman ve İtalyan komünistleri ve diğer faşist ülkelerin komünistleri ve Komünist Gençlik Birlikleri'nin üyeleri kahramanlık destanları yarattılar. Onlar her gün sayısız kurban verdiler ve veriyorlar. Bu kahramanlık ve bu fedakârlıklar karşısında saygıyla eğiliyoruz. Fakat sadece kahramanlık yetmez. Bu kahramanlık, kitleler arasındaki her günkü çalışma ile, faşizme karşı elle tutulur sonuçlara ulaşacak bir somut mücadele ile birleştirilmelidir. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelemizde isteklerimizi gerçeklerin yerine koymak özellikle tehlikelidir. Gerçeklerden, gerçek somut durumlardan hareket etmeliyiz.

Örneğin bugün Almanya'da gerçek durum nedir?

Faşist diktatörlüğün siyasetinden dolayı kitleler içinde artan hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığı, kısmî grevlere, hatta daha başka eylemlere dönüşmektedir. Faşizm, bütün çabalarına rağmen işçi sınıfının ana kitlelerini siyasi bakımdan kazanamamıştır. Üstelik eski taraftarlarını bile kaybetmektedir ve gittikçe daha fazla kaybedecektir. Gene de, faşist diktatörlüğü yıkmanın mümkün olduğuna inanmış ve bugün bu uğurda faal olarak mücadele etmeye hazır işçilerin hâlâ azınlıkta olduğunu akıldan çıkarmamalıyız.

Bunlar, biz komünistlerden ve sosyal-demokrat işçilerin

devrimci kesiminden meydana gelmektedir. Buna karşılık emekçilerin çoğunluğu bu diktatörlüğü yıkmanın gerçek ve somut imkanlarını ve yollarını henüz kavramamıştır ve hâlâ bir bekleyiş içerisindedir. Bu noktayı Almanya'da faşizme karşı mücadelede görevlerimizin tespitinde göz önünde bulundurmalıyız. Aynı şekilde, Almanya'daki faşist diktatörlüğü sarsmak ve yıkmak için özel yöntemleri araştırırken, incelerken ve uygularken bunu bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız.

Faşist diktatörlüğe etkin bir darbe indirmek için onun en zayıf yanını tanımalıyız. Faşist diktatörlüğün en zayıf yeri neresidir? Olağanüstü ölçüde çeşitlilik gösteren toplumsal temelidir. Bu temel, toplumun çeşitli sınıflarını ve çeşitli tabakalarını kapsamaktadır. Faşizm, kendisini, fabrikatörün ve işçinin, milyonerin ve işsizin, toprak aristokratının (junker) ve küçük köylünün, büyük kapitalistin ve zanaatkârın, halkın bütün sınıf ve tabakalarının tek temsilcisi ilan etmiştir. ***Bütün*** bu tabakaların çıkarlarını, milletin çıkarlarını savunuyormuş gibi görünmektedir. Fakat faşizm büyük burjuvazinin diktatörlüğü olduğundan ve daha da önemlisi, büyük parababaları takımı ile halkın ezilen çoğunluğu arasındaki sınıf çelişmeleri faşist diktatörlük altında en açık bir şekilde ortaya çıktığından faşizm, toplumsal kitle temeliyle kaçınılmaz olarak çatışmak zorundadır.

Kitleleri faşist diktatörlüğün yıkılması için kesin mücadeleye kazanmamız, ancak ve ancak, faşist örgütlere zorla sokulan veya yetersiz sınıf bilincinden dolayı üye olan işçilerin kendi iktisadi, siyasi ve kültürel çıkarlarının korunması uğruna ***en sıradan hareketlere*** katılmalarını sağlamakla mümkündür. İşte bu yüzden, komünistler, bu örgütlerdeki üye kitlelerinin günlük çıkarlarının en iyi savunucuları olarak çalışmalı ve bu örgütlerdeki işçilerin, kendileri için her geçen gün daha fazla hak talep ettikleri ve çıkarlarını savundukları ölçüde faşist diktatörlükle kaçınılmaz olarak çatışacaklarını bir an bile akıldan çıkartmamalıdırlar.

Şehirlerdeki ve köylerdeki emekçi kitlelerin en acil ve ilk başlarda en temel çıkarlarını savunurken, sadece bilinçli anti-faşistlerle değil, aynı zamanda hâlâ faşizm taraftarı olan, fakat faşizmin siyaseti karşısında hayal kırıklığına uğrayan, umduğunu bulamayan ve hoşnutsuzluklarını dile getirmek için homurdanarak uygun bir fırsat arayan emekçilerle de ortak bir dil bulmak nispeten daha kolaydır. Genel olarak, faşist diktatörlük ülkelerindeki bütün taktiğimizin, faşizmin sıradan taraftarlarını kendimizden itmemeye, onları tekrar faşizmin kollarına terk etmemeye, aksine faşist yöneticiler ile hayal kırıklığına uğramış faşizmin emekçi taraftarlarından meydana gelen kitle arasındaki uçurumu derinleştirmeye yönelmesi gerektiğini kavramalıyız.

Yoldaşlar, eğer günlük çıkarları uğrunda seferber edilen bu kimseler, kendilerinin siyaset dışı ve hatta faşizm taraftarı olduğuna inanıyorlarsa, umutsuzluğa kapılmamalıyız. Bizim için önemli olan, onları harekete katmaktır; bu hareket başlangıçta açıktan açığa henüz faşizme karşı mücadele şiarlarıyla yürümese bile, sırf bu kitleleri faşist diktatörlüğe karşı çıkardığı için nesnel olarak faşizme karşı bir harekettir.

Tecrübeler bize, faşist diktatörlük ülkelerinde legal ya da yarı-legal bir şekilde ortaya çıkmanın ***kesinlikle mümkün olmadığı*** görüşünün zararlı ve yanlış olduğunu öğretiyor. Böyle bir görüşte diretmek, pasifizme saplanmak ve gerçek kitle çalışmasından tamamen vazgeçmek demektir. Şüphesiz faşist diktatörlük şartları altında legal veya yarı-legal olarak ortaya çıkmak için yöntem ve biçimler bulmak güç ve karmaşık bir görevdir. Fakat diğer birçok meselede olduğu gibi bu meselede de hayatın kendisi ve kitlelerin inisiyatifi, izlenecek yolu göstermektedir. Bunun, öğretilerini genelleştirmek, örgütlü ve amaca uygun olarak hayata geçirmek zorunda olduğumuz birçok örneği vardır.

Faşist kitle örgütlerinde çalışmayı küçümsemeye kesinlikle son verilmelidir. Yoldaşlarımız İtalya'da, Almanya'da ve diğer

bir dizi faşist ülkede, faşist kitle örgütlerinde çalışmanın karşısına fabrikalarda çalışmayı çıkararak, pasifliklerini ve hatta faşist kitle örgütlerinde çalışmayı açıkça reddettiklerini örtbas etmeye çalıştılar. Fakat aslında, bu şematik ayrım, hem faşist kitle örgütlerindeki hem de fabrikalardaki çalışmanın fevkalede güçsüz olmasına ve hatta bazen hiç yapılmamasına yol açtı.

Oysa faşist ülkelerdeki komünistler için, kitlelerin bulunduğu her yerde olmak son derece önemlidir. Faşizm, işçileri legal örgütlerinden yoksun bırakmıştır. İşçileri faşist örgütlere girmeye zorlamıştır ve işte kitleler, ister zorla veya ister kısmen gönüllü olsun orada ***bulunuyorlar.*** Bu faşist kitle örgütleri, bizim kitlelerle ilişkiye geçtiğimiz legal veya yarı-legal etki alanımız olabilir ve olmalıdır. Bu örgütler, bizim tarafımızdan kitlelerin günlük çıkarlarını savunmak için legal veya yarı-legal hareket noktaları haline getirilebilir ve getirilmelidir. Komünistler, bu olanaklardan yararlanmak için, kitlelerle bağ kurmak üzere faşist kitle örgütlerinde seçim yoluyla kazanılabilir mevkileri ele geçirmelidirler. Ve böyle bir faaliyetin bir devrimci işçi için yakışık almadığı ve ona yaraşmadığı önyargısını kafalarından tamamen söküp atmalıdırlar.

Örneğin, Almanya'da "işletme temsilciler konseyi" denilen bir sistem vardır. Fakat bu örgütlerin tekelini faşistlere bırakmamız gerektiği nerede yazılıdır? "İşletme temsilciler konseyi" seçimlerinde işverenlerin açık ajanlarının isimlerinin listeden silinmesi ve işçilerin güvenine sahip olan diğer adayların onların yerine seçilmesi için fabrikalardaki komünist, sosyal-demokrat, katolik ve diğer anti-faşist işçileri birleştirmeyi deneyemez miyiz? Pratik, bunun mümkün olduğunu göstermiştir.

Ve gene pratik, sosyal-demokrat ve diğer hoşnut olmayan işçilerle birlikte "işletme temsilciler konseyi"nin işçilerin çıkarlarını gerçekten savunmasını talep etmenin mümkün olduğunu öğretmiyor mu?

Almanya'daki "***Emek Cephesi"ni*** ya da İtalya'daki faşist sendikaları alalım. "Emek Cephesi" fonksiyonerlerinin

atanması değil, seçilmesi talep edilemez mi? Mahalli grupların yönetici organlarının, üye toplantılarında rapor vermesi için diretilemez mi? Grubun kararıyla birlikte bu talepleri patrona, "Emek Yediemini"ne, "Emek Cephesi"nin üst mercilerine sunmak mümkün değil midir? Bu, devrimci işçilerin gerçekten "Emek Cephesi"nde çalışması ve orada mevkiler elde etmesi şartıyla mümkündür.

Hitler Gençlik Birliği içinde, spor örgütleri ve "Kraft durch Freude" örgütünde, İtalya'daki "Dopo Lavoro" ve kooperatifler vb. gibi diğer faşist kitle örgütlerinde de aynı çalışma yöntemleri mümkün ve zorunludur.

Yoldaşlar, Truva'nın ele geçirilmesi hakkındaki eski destanı anımsarsınız. Truva, aşılmaz duvarları sayesinde saldırgan ordulara karşı kendini koruyordu. Saldırgan ordu birçok kayıp vermesine rağmen, ünlü Truva Atı'nın yardımıyla şehrin içine, düşmanın kalbine girinceye kadar zafere ulaşamadı.

Bana öyle geliyor ki biz devrimci işçiler de, kendisini halka karşı kiralık katillerden meydana gelen canlı bir duvar ile koruyan faşist düşmanımızın karşısında aynı taktikleri kullanmaktan çekinmemeliyiz.

Faşizm karşısında bu taktiğin kullanılmasının gerekliliğini kavramayan, böyle bir tavrı "aşağılık" bir tavır olarak gören bir kişi, en mükemmel bir yoldaş bile olsa, söylememe izin veriniz, bir devrimci değil bir gevezedir ve faşist diktatörlüğü yıkma yolunda kitlelere önderlik edemez.

Almanya'daki, İtalya'daki ve faşizmin kitle temeline sahip olduğu diğer ülkelerdeki faşist örgütlerin ***içinde ve dışında,*** en sıradan taleplerin savunulmasından hareket eden, mücadele biçimlerini ve sloganlarını, yaygınlaşan ve gelişen mücadeleye göre değiştiren kitlesel bir birleşik cephe hareketi doğmaktadır. Bu kitle hareketi, faşist diktatörlüğün, bugün birçok kimseye yıkılmaz görünen kalesini paramparça eden bir şahmerdan olacaktır. *(Dimitrov Yoldaşın VII. Dünya Kongresi'ndeki Rapo-*

ru'ndan.)

7— Komintern'in, Emperyalistlerin Yeni Bir Dünya Savaşına Hazırlanmasıyla İlgili Taktiği

Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, Marx-Engels-Lenin-Stalin'in savaş üzerine öğretileri temelinde komünist partilerinin ve devrimci proletaryanın emperyalist savaşa karşı mücadele görevlerini somut olarak tespit edip geliştirmiştir. Savaş tarafından doğrudan etkilenen Japonya ve Çin Komünist Partileri bu ilkelerden hareketle, Bolşeviklere yaraşır bir şekilde emperyalizme karşı Çin halkının savunulması amacıyla savaştılar; hâlâ da savaşıyorlar. ***Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, VI. Kongrenin emperyalist savaşa karşı mücadele üzerine aldığı kararları onaylar*** ve komünist partilerine, devrimci işçilere, emekçilere, köylülere, dünyanın ezilen bütün halklarının önüne şu temel görevleri koyar:

1) ***Barış ve Sovyetler Birliğinin savunulması için mücadele.*** Alman faşistleri ve Japon militaristlerinin savaş kışkırtmaları ve kapitalist ülkelerdeki savaş yanlısı partiler tarafından had safhaya ulaştırılan silahlanma karşısında, Sovyetler Birliği'ne yönelen karşı-devrimci bir savaşın patlak vermesi tehlikesi karşısında komünist partilerinin ***merkezi sloganı,*** barış için mücadele olmalıdır.

2) ***Savaş kışkırtıcılarına karşı barış için mücadelede birleşik halk cephesi.*** Barış için mücadele, komünist partilerinin önüne en geniş birleşik cepheyi kurmak için en büyük imkanı çıkarmıştır. Barışın korunmasını isteyen herkes, birleşik cephe saflarına çekilmelidir. Her verili anda, güçleri, esas savaş kışkırtıcılarına karşı (şu anda faşist Almanya ve ona göbekten bağlı Polonya ve Japonya) yoğunlaştırmak komünist partilerin en önemli taktik görevidir. Almanya Komünist Partisi için, Alman halkının birleşmesi yaftası altında, kendini maskeleyen, fakat gerçekte onu tecrite ve yeni bir savaş felaketine sürükleyen Hitler faşizminin milliyetçi demagojisini teşhir etmek özellikle

önemlidir. Alman halkının birleşmesinin vazgeçilmez biricik şartı, Hitler faşizminin yıkılmasıdır. Bütün ülkelerde hem sosyal-demokrat ve reformcu örgütlerle (parti, sendika, kooperatif, spor, kültür ve eğitim örgütleri) ve bunların üye kitlesiyle, hem de ulusal kurtuluş hareketinin, dindar demokratların, pasifist kitle örgütleri ve taraftarlarıyla bir birleşik cephenin kurulması, savaşa ve faşist savaş kışkırtıcılarına karşı mücadelede, tayin edici önem taşımaktadır.

Barış için mücadele uğruna sosyal-demokrat ve reformcu örgütlerle birleşik cephe kurma, yaklaşan savaş tehlikesi karşısında burjuva anavatanın savunulması amacıyla burjuvaziyle daha sıkı bir işbirliğine giren ve Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtmalarıyla Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlıklarına doğrudan doğruya katkıda bulunan sosyal-demokrasinin gerici unsurlarına karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmeyi talep etmektedir. Emperyalist savaşa karşı devrimci mücadele mevzilerine yaklaşan sosyal-demokrat partiler, reformcu sendikalar ve diğer proleter kitle örgütlerindeki güçlerle daha sıkı bir işbirliğini talep etmektedir.

Pasifist örgütlerin ve taraftarlarının barış için mücadele amacıyla birleşik cephe saflarına dahil edilmesi, küçük-burjuva yığınlarının, ilerici aydınların, kadınların ve gençliğin savaşa karşı seferber edilmesi için daha büyük önem kazanmaktadır. Komünistler, dürüst pasifistlerin zırva görüşlerini sürekli ve aydınlatıcı bir şekilde eleştirerek, siyasetleriyle Alman faşistleri tarafından tezgâhlanan emperyalist savaşı örtbas eden pasifistlerle (İngiltere'deki İşçi Partisi yönetimi vb.) kararlı bir şekilde mücadele etmeli ve emperyalist savaşa karşı gerçek bir mücadelede az bir zaman için de olsa, beraber yürümeye hazır olan bütün pasifist örgütleri işbirliğine çağırmalıdır.

Komünistler, savaşa ve faşizme karşı Amsterdam-Pleyel hareketini, faal olarak katkıda bulunarak desteklemeli ve yaygınlamasını teşvik etmelidir.

3) ***Emperyalist savaşa karşı mücadelenin faşizme karşı***

mücadele ile birleştirilmesi. Barış isteyen kitlelerin savaşa karşı mücadelesi faşizme ve faşist harekete karşı mücadeleyle en sıkı bir şekilde birleştirilmelidir. Sadece barış için genel bir propaganda yapmak yetmez, fakat öncelikle başlıca savaş kışkırtıcılarına karşı, faşist ve diğer emperyalist savaş partilerine karşı ve emperyalist savaşa hazırlanmak için alınan somut tedbirlere karşı propaganda yürütmek gerekir.

4) ***Militarizme ve silahlanmaya karşı mücadele.*** Bütün kapitalist ülkelerdeki komünist partileri şunlara karşı mücadele yürütmelidirler: Silahlanma harcamalarına karşı (askeri bütçe); sömürge ve manda yönetimindeki ülkelerdeki birliklerin geri çağrılması için; kapitalist hükümetler tarafından yürütülen militaristleştirme tedbirlerine, özellikle gençliğin, kadınların ve işsizlerin militarize edilmelerine karşı; savaşa hazırlanmak amacıyla burjuva-demokratik özgürlükleri kısıtlayan olağanüstü hal yasalarına karşı; silah sanayiindeki işçilerin haklarının kısıtlanmasına karşı; savaş sanayiinin sübvanse edilmesine, silah ticaretine ve silah sevkiyatına karşı. Savaşa hazırlanmak için alınan tedbirlere karşı mücadele ancak, işçilerin, memurların, emekçi köylülerin ve şehir küçük-burjuvazisinin ekonomik çıkarlarının savunulmasıyla sıkı bir bağ içinde yürütülebilir.

5) ***Şovenizme karşı mücadele.*** Şovenizme karşı mücadelede komünistlerin görevi, işçileri, tüm çalışan halkı proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğitmektir. Bu ancak, sömürücülere, ezenlere karşı proletaryanın acil sınıfsal talepleri için mücadele içinde, nasyonal-sosyalist ve bütün diğer faşist partilerin vahşi şovenizmine karşı mücadele içinde gerçekleştirilebilir. Komünistler aynı zamanda, işçi sınıfının her türlü baskı ve sömürüye karşı tüm halkın ulusal özgürlüğünün ve bağımsızlığının savunulması için tutarlı bir mücadele yürüttüğünü ortaya koymalıdır; çünkü sadece komünist siyaset, kendi halkının ulusal özgürlüğünü ve bağımsızlığını sonuna kadar savunur.

6) ***Ulusal kurtuluş için mücadele ve ulusal kurtuluş***

savaşlarının desteklenmesi. Eğer herhangi bir güçsüz devlet, ulusal bağımsızlığını ve ulusal birliğini yerle bir eden ya da tarihte Polonya'nın paylaşımında olduğu gibi, ülkeyi aralarında paylaşmak isteyen bir veya birkaç emperyalist büyük devletin saldırısına uğrarsa, o zaman böyle bir ülkede milli burjuvazinin saldırıyı geri püskürtmek için verdiği savaş, bu ülkenin işçi sınıfının ve komünistlerinin de katılmasını gerektiren bir kurtuluş savaşı niteliğine bürünebilir. Böyle bir ülkenin komünistlerinin görevi, işçilerin, emekçi köylülerin ve ulusal azınlıkların iktisadi ve siyasi mevzilerini sağlama almak için amansız bir mücadele yürütmek, aynı zamanda savaşçıların en ön saflarında ulusal bağımsızlığı savunmak, kurtuluş savaşını sonuna kadar götürmek ve "kendi" burjuvazisinin saldırgan devletlerle, kendi ülkesinin çıkarlarına zarar verecek bir pazarlığa oturmasına izin vermemektir.

Komünistler, ezilen sömürge ve yarı-sömürge halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerini, özellikle Çin Sovyet Kızıl Ordusunun, Japon ve diğer emperyalistler ile Kuomintang'a karşı verdiği mücadeleyi faal bir şekilde desteklemekle yükümlüdür. Çin Komünist Partisi, ulusal kurtuluş mücadelesi cephesini genişletmek ve Japon ve diğer emperyalistlerin talan seferine karşı koymaya hazır olan bütün ulusal güçleri milli kurtuluş mücadelesine katmak için bütün olanaklarını seferber etmelidir.

Barış İçin Mücedeleden Devrim İçin Mücadeleye

Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, komünistlerin, devrime yol açacağı için savaş istedikleri şeklindeki aşağılık iddiayı nefretle reddeder. Bütün ülkelerin komünist partilerinin, barışın korunması için, Sovyetler Birliği'nin barış siyasetinin başarısı için mücadeleye önderlik etmeleri bile, komünistlerin bütün güçleriyle yeni bir şavaşın hazırlanmasını ve patlak vermesini zorlaştırmaya çalıştıklarını kanıtlar.

Komünistler, kapitalist düzen var olduğu sürece savaşların ortadan kalkabileceği hayalleriyle bütün güçleriyle mücadele

ederken, aynı zamanda da savaşın önünü almak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar ve yapacaklardır. Bununla birlikte işçi sınıfının bütün önünü alma çabalarına rağmen yeni bir emperyalist savaş patlak verirse, komünistler barış uğruna mücadele için örgütlenmiş savaş aleyhtarlarını, emperyalist savaşı, faşist savaş kışkırtıcılarına, burjuvaziye karşı, kapitalizmin yıkılması için iç savaşa dönüştürme mücadelesine seferber etmeye çalışacaklardır.

Kongre aynı zamanda komünistleri ve devrimci işçileri, savaşa kaşı mücadelede zorunlu askerlik hizmetinden kaçmak, seferberliği boykot etmek, savaş sanayisinde sabotajlar yapmak vb. şeklindeki anarko-sendikalist yöntemlere karşı uyarır. Kongre bu tür mücadele yöntemlerinin proletaryaya sadece zarar vereceği görüşündedir. Rus Bolşevikleri dünya savaşı sırasında sıkı bir şekilde savaşa karşı mücadele ettiler ve Rus hükümetinin yenilmesinden yanaydılar, ama buna rağmen bu tür yöntemleri reddettiler; bu yöntemler sadece, burjuvazinin komünistlere ve devrimci işçilere karşı baskı tedbirleri almasını kolaylaştırır ve onların emekçi kitleleri, özellikle asker yığınlarını emperyalist savaşa karşı ve bu savaşın burjuvaziye karşı iç savaşa çevrilmesi için kitle mücadelesine kazanmalarını engeller.

Komünist Enternasyonal VII. Kongresi, savaş halinde komünist partilerinin ve tüm işçi sınıfının görevlerinin tespitinde, Lenin ve Rosa Lüksemburg tarafından ortaya atılan ve savaş öncesi dönemde İkinci Enternasyonal'in Stuttgard Kongresi'nde karar haline getirilen aşağıdaki teze dayanır:

> "Savaş buna rağmen patlak verecek olursa göreviniz, onun bir an önce sona erdirilmesini savunmak ve savaşın yol açtığı iktisadi ve siyasi buhrandan, bütün gücümüzle halkı sarsmak yolunda yararlanarak kapitalist sınıf egemenliğinin ortadan kalkma sürecini hızlandırmaktır."

Sovyetler Birliği'nin, yeryüzünün altıda birinde sosyalizmi ve bütün insanlık için barışı savunduğu şu tarihi aşamada bütün

ülkelerin işçileri ve emekçilerinin acil çıkarları, işçi sınıfı siyasetinin, barış için mücadelenin, savaşın patlak vermesinden önce ve sonra emperyalist savaşa karşı mücadelenin Sovyetler Birliği'nin savunulması bakış açısından yürütülmesini talep etmektedir.

Eğer başlamış olan karşı-devrimci savaş, Sovyetler Birliği'ni, İşçi-Köylü Kızıl Ordusu'nu sosyalizmi savunmak üzere savaşa sürmek zorunda bırakırsa, o zaman komünistler, bütün emekçileri, ***Kızıl Ordunun emperyalist orduları yenmesini bütün imkanlarla, her ne pahasına olursa olsun desteklemeye çağıracaktır.*** *(Komintern VII. Dünya Kongresi'nin Erkoli Yoldaşın Raporu Üzerine Aldığı Karardan.)*

KAYNAKÇA

Marx-Engels: Seçme Mektuplar
A. Bebel, W. Liebknecht, K. Kautsky vd. mektuplar

Lenin : Ne Yapmalı? (Tüm Eserler, cilt IV/2 ve ayrı kitap olarak)
Bir Adım İleri, İki Adım Geri (cilt VI)
Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği

(cilt VIII ve ayrı kitap olarak)
Buligin Duması'nı Boykot ve Ayaklanma (cilt VIII)
Boykot Üzerine (cilt X)
(Boykota Karşı (cilt XII)
İkinci Enternasyonal'in Çöküşü (cilt XVIII)
Devrimin İki Çizgisi Üzerine (cilt XVIII)
Taktik Üzerine Mektuplar (cilt XX/1)
Devriminizde Proletaryanın Görevleri (cilt XX/1)
Bolşevikler İktidarı Ele Geçirmelidir (cilt XXI)
Bir Gözlemcinin Öğütleri (cilt XXI)
Kuzey Bölgesi Bölge Sovyetleri Kongresi'ne Katılan Bolşevik Yoldaşlara Mektup (cilt XXI)
Yoldaşlara Mektup (cilt XXI)
MK Üyelerine Mektup (cilt XXI)
RKP(B) VII. Parti Kongresi'nde Savaş ve Barış Üzerine Konuşma (cilt XXII)
"Sol" Radikalizm — Bir Çocukluk Hastalığı (cilt XXV)
RKP(B)'nin Taktiği Üzerine Rapor (cilt XXVI)
Alman Komünistlerine Mektup (cilt XXVI)
Komünist Enternasyonal'in Taktiğini Savunma Konuşması (cilt XXVI)
Yeni Zamanlar, Yeni Kılıklı Eski Hatalar (Seçme Eserler cilt IX)

Stalin : Leninizmin Temelleri
Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktiği

Köylü Sorununda Partinin Üç Ana Şiarı Üzerine
İşçi-Köylü Hükümeti Sorunu Üzerine
Lenin ve Orta Köylülükle İttifak Sorunu
SBKP(B)'ndeki Sağ Sapma Üzerine
(Hepsi de "Leninizmin Sorunları" cilt 1 ve 2'de)

Komünist Enternasyonal Programı

Komintern VII. Dünya Kongresi'nin Kararları

G. Dimitrov : Komintern VII. Dünya Kongresi'nde Rapor ve Kapayış Konuşması